

ת"פ 58794/06/14 - מדינת ישראל, באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נגד עלא בדארנה

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 58794-06-14 מדינת ישראל נ' בדארנה

בפני כבוד השופט דניאל פיש

מאשימה

מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי ע"י
ב"כ עו"ד עינב איטסקו-גולד

נגד

נאשם

עלא בדארנה ע"י ב"כ עו"ד מוחמד בדארנה

הכרעת דין

כתב האישום

1. כתב האישום מייחס לנאשם, עלא חאמד בדארנה, עבירה של חבלה בכוונה מחמירה- עבירה לפי סעיף 329 (א) (1) + סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. על פי כתב האישום הנאשם הינו אחיו של עמאר בדארנה (להלן: "עמאר"). המתלון הוא עמאר אלדין בדארנה (להלן: "המתלון"), תושב עראבה ועובד כוואטרינר בחוות סוסים הנמצאת בסמוך לרפת השייכת למשפחת הנאשם בעראבה. המתלון והנאשם הם קרובי משפחה. נטען כי בחודש אוקטובר 2013 או בסמוך לכך, התגלע סכסוך בין עמאר למתלון, שהתפתח לעימות פיזי ביניהם, שלאחריו, נערכה סולחה בין משפחות הנאשם והמתלון.

2. בהתאם לכתב האישום, ביום 27.12.13 בסמוך לשעה 11:00 סידר המתלון שלט הכוונה לחוות הסוסים ובאותה העת הגיעו עמאר והנאשם לחווה ברכב, נהוג בידי עמאר. נטען כי עמאר עצר את הרכב בסמוך לשלט ויצא עם הנאשם מהרכב לכיוון המתלון. כשהגיעו למתלון, פנה עמאר למתלון ואמר לו- "מה, בפעם שעברה נתת לי מכה על הראש, ואתה יודע שאני לא שוכח את זה". המתלון השיב לעמאר- "לך מכאן אין לי זמן בשבילך" והמשיך בסידור השלט. נטען שלאחר האמור לעיל, היכו הנאשם ועמאר את המתלון שלוש פעמים בראשו בחפץ קשיח אותו החזיקו בכוונה להטיל בו מום או נכות או לגרום לו חבלה חמורה. כתוצאה מהמכות, נגרם למתלון שבר קווי לאורך עצם פריאטלי מימין, המטומה ברקמות רכות פריאטלית אחורית משמאל, דימום אקסטראקסיאלי סבדוראלי פרונטוטמפורלי מימין ודימום סביב ארכנואידלים ופרנכימטים פרונטיל משני צידי האמצע קונטוזיה מוחית. המתלון אושפז בבית החולים בגליל המערבי בין התאריכים 27.12.13 - 5.1.14 ואושפז בשנית בבית החולים רמב"ם בין התאריכים 7.1.14 - 10.1.14, עקב המטומה סובדרלית כרונית ונותח ביום 7.1.14. נטען כי במעשים המתוארים, גרמו הנאשם ועמאר בצוותא חדא למתלון חבלות חמורות שלא כדין בכוונה להטיל בו מום, נכות או לגרום לו חבלה חמורה.

העדויות בבית המשפט

3. העד מותאסם בדארנה, אישר בעדותו שהוא בן כיתתו ושכנו של הנאשם וכי לנאשם ולאחיו עמאר היה רכב גולף שחורה בדצמבר 2013. העד נשאל על יום האירוע - 27.12.13 ופירט - "הלכתי לעבודה ברכב שלנו, כשהייתי פונה לרפת שלנו, ראיתי את עימאד "נשבר" בראש שלו, זאת אומרת הוא דימם, ירדתי שאלתי אותו מה יש, אומר לי: בן של שיח חאמד נתן לי מכות. אמרתי לו שאני הולך עכשיו לאבא שלך להורים, כשהלכתי ראיתי את הארוסה שלו, אמרתי לה שעיימאד אומר לי שקיבל מכות מבני חאמד. אמרה לי: מה אתה מסתבלט עלי? היא לא ידעה. פתאום אמרתי לה שאני רציני וראיתי אותה כמו משוגעת, מה זה מה זה והלכה ורצה לעיימאד. כאשר רצה לעיימאד אני הלכתי לרפת (נהגתי ברכב) ועשיתי פרסה ברכב והלכתי לאיפה שהיה עיימאד. ראיתי הרבה אנשים שמטפלים לידו וחזרתי לעבודה. זהו". לדבריו, היה לבד עם המתלונן וראה את ארוסתו כ-20-10 מ' ממקום האירוע כאשר לדבריו משם לא יכלה לראות את המתלונן. העד אישר שדובר בשעת צהריים לדבריו, יתכן 12:00 אך לא זכר במדויק היות והאירוע היה לפני כשנה. הוא הוסיף שכאשר פגש במתלונן שכאב לו והוא היה על הרצפה. בהמשך עדותו, אישר שאמר אמת במשטרה, שם מסר שהאירוע היה סמוך לשעה 11:30 (עמ' 5 לפרוטוקול ש' 1- עמ' 6 ש' 13).
4. העד אישר שהמתלונן אמר לו שמי שהיכה אותו זה הבן של השיח חאמד ונשאל לאיזה בן התכוון. הוא השיב שמדובר בעמאר. כאשר נאמר לו שבהודעתו במשטרה מסר גרסה שונה בנוגע למה שאמר לו המתלונן, השיב - "אני בדיוק לא זוכר, מה שאני זוכר שאמר לי שיח חאמד. זה או בן של חאמד או הבנים של שיח חאמד. אבל אני בזמן הזה איך שאני יודע שעלא היה לומד בחו"ל. אני מזמן לא ראיתי אותו ואני לא יודע איפה היה באותו יום". בהמשך, הופנה להודעותיו במשטרה שם טען פעמיים ששני בניו של השיח תקפו את המתלונן והשיב - "אני לא זכרתי האמת השם של עמאר ועלא, אמרתי אולי הבן של שיח חאמד, אבל יש שיח חאמד מי זה - לא יודע". הוא אישר שאמר אמת במשטרה, כמספר ימים לאחר האירוע (עמ' 6 לפרוטוקול ש' 31-14).
5. בחקירתו הנגדית אישר שידוע לו שהגולף השחורה היא בבעלות עמאר אך לא ידע להשיב מאיזה מועד. הוא אישר שהוא ראה את הרכב הרבה ולא ידע לומר האם יש לו תוספות, מלבד הצבע שלו והג'נטים של הצמיגים. הוא אישר שיש לרכב אגזוז רעש. העד אישר שכאשר הגיע לזירה המתלונן נמצא שם לבד, בהכרה אך מעט מטושטש. באשר לשיחה עימו פירט - "אני התחלתי. אמרתי לו מה יש פה מה קרה לך? בהתחלה אמר לי: מי אתה? לא מכיר אותי. מה יש? אומר לי לא זוכר בדיוק אבל שיח חאמד זה שנתנו לי מכות". לטענת העד, המתלונן היה פצוע בראשו וירד לו דם מהראש. העד אישר שעזב את המקום והלך לכיוון הוריו בחווה ואז הבחין בארוסה. העד שרטט את מיקום המתלונן, החווה והארוסה (סומן נ/1). לדבריו, מסר לה שהמתלונן הוכה והיא צחקה היות ולא האמינה לדבריו וטענה שזה לא נכון. העד אישר שהודעתו נלקחה ממנו באטליז שלהם וכי החוקר הקריא לו את הודעתו ותרגם לו לבקשתו לערבית. בחקירתו החוזרת נשאל כיצד ידע שארוסתו של המתלונן לא יכלה לראות את המתלונן מהיכן שעמדה והסביר - "אחרי הסיבוב הראשי יש עוד סיבוב קטן לכן אי אפשר לראות" (עמ' 7 לפרוטוקול ש' 2- עמ' 8 ש' 24).

6. הודעות המתלונן הוגשו בהסכמה, הודעה מיום 1.1.14 - סומנה ת/14, הודעה מיום 5.1.14 - סומנה ת/2, הודעה מיום 12.1.14 - סומנה ת/3, הודעה מיום 13.1.14 - סומנה ת/4, הודעה מיום 14.1.14 - סומנה ת/5 והודעה מיום 20.6.14 - סומנה ת/6. המתלונן העיד שבמועד האירוע ועד היום יש לו רכב מסוג מזדה 3 כסופה. המתלונן נשאל אלו מכות קיבל מהנאשם ואלו מאחיו עמאר ופירט-**"הראשון שנתן בעיטות הוא עלא. העברית שלי חלשה שתדעו, שניים אני בלחץ. אני הייתי ליד החווה, הייתי מתקן את השלט של החווה, לקחתי משהו כדי לעשות אותה והייתי על הרגלים יושב, על הברכיים, ועמאר הוא צעק, הסתכלתי עליו מבין הרגלים ועלא היה על ידי, רציתי לעמוד ונתן לי בעיטה עם משהו מעץ ונתן לי בראש. אחר כך נתנו מכות, והוא הגיע ונתנו ונתנו ונתנו מכות, כל המכות היו על הראש שלי, 4 - 5 - 6 מכות. לשאלתך, שניהם נתנו מכות. אח"כ עמדתי על הרגלים הסתכלתי עליהם ראיתי ונפלתי".** הוא הוסיף שכאשר נעמד, השניים ברחו במכוניתם. המתלונן נשאל בנוגע למצבו לאחר המכות ובטרם נלקח לבית החולים והשיב-**"גרוע לגמרי, היה לי חצי ליטר דם על המוח. סחרחורת כל הזמן, נפלתי ולקחו אותי לבי"ח".** בהמשך נשאל לגבי הכרתו והשיב-**"מתי שהגעתי לבי"ח בסדר, מכיר את האנשים, אחר כך נעלמתי מהעולם, 9 ימים לא הייתי מכיר אף אחד".** הוא לא זכר בנוגע למצבו לפני שנלקח לבית החולים. המתלונן השיב שראה את הרכב כאשר תוקפיו ברחו וכי המרחק בין חוות הסוסים לדיר של משפחת הנאשם הוא 100 - 150 מ' בערך (עמ' 9 לפרוטוקול ש' 5- עמ' 10 ש' 8).

7. המתלונן שלל את טענת הנאשם ואחיו לפיה הוא זה שתקף את עמאר בלי שום סיבה ובלי התגרות, כאשר הוא נתן לו מספר מכות מתוך הגנה עצמית ועלא לא תקף אותו אלא נותר ברכב בזמן האירוע. הוא שלל גם שדובר באלה שהוא הביא במטרה לתקוף את עמאר שלקח אותה ממנו בזמן האירוע. המתלונן נשאל האם הוא יכול לומר בודאות מה החפץ שעזמו הוכה והשיב-**"את האמת, אם ראיתי אותם כאילו עשיתי הגנה עצמית. או חפץ או ברזל".** המתלונן שלל את טענתם של עלא ועמאר לפיה הם הגיעו עם רכב והוא עמד באמצע הדרך והחזיק את האלה כך שחסם את הדרך. בהמשך, שלל שניגש עם האלה לרכבם, פתח את הדלת, סטר לעמאר, משך אותו החוצה וניסה להרביץ לו עם האלה (עמ' 10 לפרוטוקול ש' 25-9).

8. עוד שלל המתלונן את טענתם לפיה לאחר שעמאר לקח ממנו את האלה, הוא לקח אבן וניסה להרביץ לו בראש ולכן הם הרביצו לו עם האלה. כאשר נאמר לו שלאחר שעמאר היכה אותו, הוא ניסה להשליך אבן לכיוונו, השיב-**"זה לא נכון, אם הם חושבים שהם גברים, הם תוקעים אותי מול העיניים, כל המכות שלהם היו בראש שלי מאחורה".** הוא שלל את הטענה לפיה הנאשם נותר ברכב וכלל לא נגע בו. המתלונן נשאל בנוגע למצבו התעסוקתי כיום והשיב-**"...להגיד שאני בריא 100% אני לא יכול להגיד. נמאס לי ללכת לקופת חולים וזה וזה וכל הזמן אני לוקח תרופות נגד כאבי ראש. עכשיו בזמן הזה. עובד - לא עבודה שלי כמו שהייתי, עבודה חלשה מאוד מאוד".** הוא השיב שאין כיום סולחה בין משפחתו למשפחת הנאשם ואחיו. המתלונן פירט בנוגע לאשפוזו ולניתוח שנאלץ לעבור, על מנת לנקז דם ממוחו (עמ' 10 לפרוטוקול ש' 26- עמ' 11 ש' 19).

9. בחקירתו הנגדית נשאל המתלונן כיצד ידע שהשלט אינו מסודר והשיב שילד אמר לו שהשלט הפוך.

הוא לא ידע האם אותו ילד אמר זאת למישהו נוסף. המתלונן לא ידע לומר היכן היתה ארוסתו והשיב שהשאיר אותה בחווה. לדבריו, דובר במרחק נסיעה של שניות ספורות ברכב. המתלונן נשאל היכן עצר ביחס לשלט והשיב- **"זה מצולם. יש שם כאילו חניה בשביל החווה, אז עצרתי אותה ליד השלט, באמצע החניה"**. המתלונן התבקש לשרטט היכן בדיוק עצר ומה המרחק בין השלט לחווה והשיב- **"10 מ'.** אם אתה רואה שלט של החניה, זה גם שייך לחווה החניה הזאת. פה עצרתי את המכונית והלכתי לעשות את השלט (העד צייר חץ המסומן בצהוב)"-סומן נ/2. בהמשך, הוצג לעד צלום מת/11 והוא נשאל איפה החנה את הרכב ביחס לשלט. הוא סימן והוסיף שישנם שם אבנים. המתלונן נשאל מה עשה לאחר שעצר את רכבו בת/11 והסביר- **"ירדתי והתחלתי לתקן את זה (מצביע על השלט). לשאלתך, בהתחלה תקנתי בידיים, השלט היתה הפוכה לסכנין והחזרתי אותה, כי אני ששמתי אותה היו טייחים פה (מצביע על תמונה) לקחתי מהם טיח וחזרתי בחזרה"**. לדבריו, לקח טיח מפועלים שהיו בבניין המסומן בעיגול. המתלונן לא זכר לומר במה נעזר על מנת לסדר את השלט. לשאלת בית המשפט האם עבד עם ידיו, השיב- **"אני זוכר שלקחתי טיח בדלי. רציתי לשים בבור, אז באתי לשפוך מלט בבור. שפכתי והתחלתי לסדר אבל אני לא זוכר עם מה"** ובהמשך- **"אולי עם הידיים, כי אני משוגע גם, אני יכול לעשות את זה"** (עמ' 11 לפרוטוקול ש' 22- עמ' 12 ש' 31).

10. לטענת המתלונן, את הדלי נטל מהטייחים. הוא שלל שהוא מכיר את הטייחים והשיב שאינו זוכר את שמותיהם. לשאלת בית המשפט מדוע סידר את השלט עם טיח ולא בטון, השיב- **"בד"כ שמים בטון, הלכתי להם ויש להם טיח, אני רציתי ללכת להתפלל בגלל זה מהרתי אז לקחתי טיח ולא בטון"**. לדבריו, הטייחים ישבו בתוך הדירות. הוא לא ידע לומר האם הם עבדו בפנים או בחוץ, כלשונו- **"לא יודע אני מצאתי אותם בחוץ, יש עובדים שעושים טיח בחוץ, לקחתי מבחוץ וחזרתי. וזהו"**. המתלונן נשאל בנוגע לרכב של עמאר ומאפייניו והשיב- **"האמת, אני לא יכול להגיד לך, לא מעניין אותי, אף פעם לא מסתכל על הסימנים אבל אני יודע שיש איתו גולף שחורה עם אגוז רעש הולך לאט לאט כל הזמן"**. הוא נשאל האם הוא יכול לשמוע אותו כשהוא בחווה והשיב- **"אולי אני יכול אם הוא ממחר ולא יכול אם הוא לא ממחר, זה תלוי במהירות שלו"**. לדבריו, השניים החנו את הרכב מהצד השני של השלט, במרחק 5-10 מ' בערך מהשלט, בכביש העפר, קרוב לכביש שאינו מסומן (עמ' 12 לפרוטוקול ש' 32- עמ' 14 ש' 2).

11. המתלונן לא ידע לומר מי נהג ברכב וטען שבדרך כלל עמאר הנהג אך לא ראה אותם כשירדו מהרכב או שהגיעו עם הרכב, על אף שעצרו 5-8 מ' לידו. הוא אף אישר שלא שמע את הדלתות נפתחות ונסגרות. לדבריו, לא התעניין היות והסתכל למטה. המתלונן חזר על כך שישב על ברכיו מעל הבור. הוא לא ידע להסביר כיצד השלט היה מול פניו ועדיין יכל להתכופף ולהסתכל בין רגליו, כלשונו- **"אני לא יודע. אבל עשיתי את זה. אולי ג'ימנסטיקה"**. המתלונן נשאל מדוע בהודעתו במשטרה מיום 5.1.14 מסר- **"תוך כדי שאני מסדר את השלט הגיעו עלא ועמאר ברכב גולף ישן בצבע שחור, עמדו לידי ולא זוכר מי נהג ברכב, כי הרכב היה רחוק קצת ממני. הם לא החנו את הרכב ממש לידי, באו אלי ברגל ואני הייתי עם הפנים לאדמה"**. הוא נשאל האם הוא מאשר את דבריו והשיב- **"אני לא יודע, זה בתוך התקופה שהייתי בבי"ח. לא יודע, כי אני הייתי מאושפז בטיפול נמרץ אז איך אני יכול לדבר ב- 3.1?"**. כאשר נאמר לו שב- 1.1 מסר גרסה בבית החולים וב- 5.1 שינה אותה, השיב- **"ב-**

1.1 אני לא הייתי מדבר בכלל, הייתי בטיפול נמרץ איך אני מדבר?". כאשר נשאל האם הרשום בהודעתו מיום 1.1 לא נאמר על ידו השיב שאינו זוכר. בהמשך, נאמר לו שבהודעה מיום 5.1 - ת/2 - בשורה 8 הוא טען שתוך כדי שסידר את השלט הגיעו עליו ועמאר ברכב גולף ישן בצבע שחור, כאשר הוא לא זוכר מי נהג ברכב כי הרכב היה רחוק קצת ממנו והם לא החנו את הרכב ממש לידו אלא באו אליו ברגל, כאשר הוא היה עם הפנים לאדמה. בעוד שביום 1.1 בשורה 9 - אמר: **"לפתע תקפו אותי שני אנשים בעודי כורע ברך קבלתי מהם מכות בחפץ קשה כמו מקל או ברזל בראשי, זיהיתי את שני הבחורים ברגע שהסתובבתי"**. המתלונן נשאל איזו מהגרסאות היא הנכונה והשיב שהנכון הוא שהוא צעק והוסיף שאינו יודע אם התאריכים נכונים. המתלונן אישר שלא ראה את הרכב לפני התקיפה. לדבריו, תוקפיו באו ברגל וכאשר צעק הוא זיהה במי מדובר (עמ' 14 לפרוטוקול ש' 3 - עמ' 16 ש' 10).

12. המתלונן נשאל היכן היה הנאשם באותה העת והשיב- **"רציתי לעמוד על הרגלים והתחיל לתת לי מכות, איך אני יודע כמה מטרים עמד לידי? אולי הוא בא מאחורי?"**. לדבריו, הסתכל רק על מי שצעק. המתלונן שלל שהוא לא בא מאחוריו וחזר על כך שראה שמי שצעק לעברו היה עמאר. עוד הוסיף שרק שעמד על רגליו ראה אתם בורחים וכי מלבד זאת לא ראה דבר. המתלונן אישר שלא ראה את הנאשם גם כשהתכופף ולא ראה את פניו עד שעמד על הרגלים והסתובב. המתלונן נשאל באיזה מרחק היה עמאר ממנו כשצעק והשיב- 4-5 מ', יתכן 3 מ'. לדבריו, הוא רץ לעברו. הוא אישר שהבחין לפני המכות שיש לו משהו ביד, חפץ או ברזל. הוא לא ידע במדויק אך טען שדובר במשהו בשביל להכותו. המתלונן לא ידע לומר האם כאשר השניים ברחו היה להם משהו ביד לנוכח מצבו. המתלונן לא זכר מה עמאר צעק לו ולא זכר האם השיב לו. בהמשך אמר בהקשר זה- **"לא עניתי לו בכלל, לא יכולתי לענות כי התחלתי לקבל את המכות ממנו ומהאח שלו"**. לדבריו, לא מסוגל היה לדבר. כאשר נאמר לו שבהודעתו מסר שאמר לו **"לך מפה אין לי זמן בשבילך"**, השיב- **"אולי. האמת 9 חודשים כשעבר הזמן הזה אני לא זוכר מה אמרתי ומה לא אמרתי"**. הוא לא זכר האם עשה לו תנועה בידו של **"לך מפה"**. כאשר נאמר לו שמסר זאת לחוקר, השיב- **"אולי"**. המתלונן לא זכר האם צעק לעזרה (עמ' 16 לפרוטוקול ש' 15 - עמ' 18 ש' 28).

13. במסגרת הדיון מיום 11.9.14 שונה סימון הודעות המתלונן (שסומנו ת/1 - ת/6), ת/29 - הודעת המתלונן מיום 1.1.14 - 19:00, ת/30 - הודעת המתלונן מיום 5.1.14 - 12:35, ת/31 - הודעת המתלונן מיום 12.1.14 - 14:30, ת/32 - הודעת המתלונן מיום 13.1.14 - 14:16, ת/33 - הודעת המתלונן מיום 14.1.14 - 16:50 ות/34 - הודעת המתלונן מיום 20.6.14 - 16:19. הודעת העד עותיבה טואפרה שויתרו על עדותו מיום 14.1.14 הוגשה וסומנה ת/35. בנוסף, הוגשה הזמנה למשטרה של החוקר עדנאן עסאף שסומנה ת/36 ודו"ח איתור דרוש חקירה של רס"ב עוואד חינואוי-סומן ת/37 (עמ' 20 לפרוטוקול ש' 18 - עמ' 21 ש' 3).

14. העד רס"ב נאדים שחאדה, חוקר במשטרה שטיפל בתיק, אישר שערך את המסמכים ת/3, ת/4, ת/8 - 16 ואישר את תוכנם. העד נשאל בנוגע לניסיונות לאתר את הנאשם לאחר האירוע והשיב- **"היו ביקורים אצלו בבית וכל הזמן התשובה היתה כאילו שהוא נמצא בשטחים בשכם. זה מה שהייתי**

מקבל שהוא לא נמצא בארץ". הוא הוסיף שנאמר לו שהוא לומד שם. העד הפנה לת/8 שם תועד שנמסר לו שהנאשם נמצא באזור ת"א (עמ' 21 לפרוטוקול ש' 5-20).

15. בחקירתו הנגדית אישר שהיה ממונה על התיק כחוקר. הוא אישר שהתיק של הנאשם ושל אחיו מהווה תיק אחד כאירוע אחד. לדבריו, לא קיבל את התיק באופן מיידי היות והמתלונן שהה בבית החולים ולא הגיש תלונה. העד לא ידע לומר האם התיק היה אצל חוקרת אחרת בטרם הועבר אליו. הוא נשאל מי זאת שמרית והשיב שמדובר בחוקרת במשרד שביום המקרה היתה תורנית. הוא לא זכר האם דובר ביום הגשת התלונה 1.1. הוא הוסיף שיתכן והתיק נפתח בטרם הועבר לידי וכי כאשר ישנה הודעה למשטרה, נפתח תיק, גם אם אין עדיין עדות. הוא חזר על כך שההזמנה למשטרה שהופנתה לשמרית היתה בשל היותה החוקרת התורנית (עמ' 21 לפרוטוקול ש' 23- עמ' 22 ש' 27).

16. העד אישר שמלכתחילה היו 2 חשודים בתיק, שידוע לו שהם שני אחים וששניהם צעירים. העד נשאל מדוע כאשר עמאר בדארנה הגיע לתחנה בליווי אביו הוא לקח מאביו את הטלפון שלו ואת תעודת הזהות שלו ועכב אותו במשך 6 שעות והשיב-"**יכול להיות שאז עניתי על השאלה הזו. אבל, היה לי יכוח איתו, אני לא זוכר, הוא ניסה להתנגד לעיכוב של הבן שלו, חשב שהבן שלו למסור חקירה וללכת הביתה. נכון שאני זוכר שלקחתי ממנו תעודת זהות, פלאפון אני לא זוכר עכשיו. נכון שאני זוכר שהוא הגיע עם הבן שלו לתחנה, אבל פרטי פרטים אני לא זוכר עכשיו אחרי 8 חודשים**". הוא אישר שעמאר הגיע לתחנה עם אביו לאחר שביקשו ממנו. הוא נשאל שנית מה גרם לו לעכב את אביו של עמאר בדארנה ושל הנאשם למשך 6 שעות או לקבל ממנו מכשיר פלאפון האישי שלו והשיב-"**א. אין לי אינדיקציה עכשיו ואני לא בטוח שמדובר ב- 6 שעות. דבר שני, אני זוכר שהאבא בא עם הבן שלו, אני זוכר שעשה לי אז קצת שרירים, נכון שלקחתי ממנו את תעודת הזהות שלו ואמרתי לו שיחכה בחוץ. הוא במילא חיכה לבן שלו. הוא חשב שהבן שלו הולך הביתה בסוף החקירה. לא עכבתי אותו אם הייתי מעכב אותו אז אחרי 3 שעות הייתי רושם. הוא פשוט המתין לבן שלו**". הוא שלל את טענת האב לפיה עיכב אותו משך 4 שעות עד שהגיע עו"ד ושחרר אותו. בהמשך, הוצג לעד פרוטוקול הדיון בתיק השני של אחיו ת"פ 37948-010-14 - מדינת ישראל נ' בדארנה - שם ביום 4.5 הוטח בו במהלך החקירה הנגדית שאביו של הנאשם טען שהוא לקח ממנו פיסית את תעודת הזהות והפלאפון והוא השיב: "**יכול להיות, אני לא זוכר**". הוא נשאל האם הוא מאשר את הדברים שאמר בפרוטוקול והשיב-"**אני סומך על התשובות שלי שם**". פרוטוקול הדיון הוגש כנ/3 (עמ' 23 לפרוטוקול ש' 21- עמ' 25 ש' 17).

17. כאשר נאמר לעד כי אחיו של הנאשם, שהואשם בתיק מקביל, טוען שבחקירתו הראשונה הוא התקשר למי ממשפחת המתלונן ומסר להם שהחשוד אצלו והוא הולך לתפור לו תיק שלא יצא ממנו 7 שנים, השיב-"**אין שחר לדברים האלו. אבקש להוציא פלט שיחות מאותו יום**". העד אישר שערך את המזכר מיום 12.1.14 (נ/4). העד אישר שהיה ממונה על החקירה והסביר כי ישנו רמח"ם, הנותן הנחיות. העד נשאל מדוע גם החקירה הראשונה של הנאשם אינה מוקלטת במערכת ענבל והשיב-"**אני לא יודע אם מוקלטת או לא. ב. אני לא חקרתי אותו. אני לא נמצא 24 שעות בתחנה**". עוד נשאל בהקשר זה האם במקרה בו ישנן מספר חקירות, מספיק שבהמשך הנאשם יוקלט במערכת ענבל

והשיב-"לא בדיוק, אם לא אישר מה שאמר אז הוא כנראה לא חתם". בהמשך, כאשר נאמר לו כי מדובר במחדל משטרי, השיב-"זה אתה אומר. זה לא שום מחדל, צריך להביא את השוטר שחקר אותו ולשאול אותו מדוע לא נעשה בענבל". העד נשאל כמה מכשירי פלאפון היו לו בזמן האירוע והשיב שאחד (עמ' 25 לפרוטוקול ש' 24- עמ' 26 ש' 23).

18. העד נשאל בנוגע לחקירתו הנגדית בתיק השני, שם נשאל אם יש לו את מספר הטלפון הנייד של גב' ראה בדארנה והשיב בשלילה. הוא הוסיף שכל מי שמעורב בתיק, המגיע אליו בכל תיק שהוא- מתלונן או חשוד, הם מתבקש למסור את המספר הנייד שלו. לדבריו, הוא ניהל שיחות עם כל המעורבים בתיק אך אין לו שום קשר אישי עם אף מעורב בתיק הזה משני צדדיו, לא מצד הקרבן ולא מצד הנאשמים. העד אישר שטען שהיא היתה אצלו במשרד ומסרה לו שעימאד נמצא בבי"ח בנהריה והוא אמר לה שאמא שלו גם נמצאת בבי"ח בנהריה. העד נשאל האם ידוע לו שראה ביקרה אצל אימו והשיב-"לא שידוע לי, כי אני לא הייתי שם". הוא נשאל האם מסר לה באיזו קומה אימו מאושפזת והשיב-"לא, זה לא מעניין אותה" ובהמשך-"לא מסרתי לה. היא אמרה לי שהייתי אצל עימאד, הארוס שלה בבי"ח, אני ידעתי שהוא בבי"ח בנהריה, אמרתי לה שגם אמא שלי בבי"ח בנהריה. זה היה אחרי החקירה. איך שהיא סיימה. אולי גם לפני, לא יודע. אמרה לי שעימאד נמצא בבי"ח בנהריה ועדיין מאושפז והיה שיח ואמרתי לה שגם אמא שלי מאושפזת שם". לדבריו, היא ידעה את שמו ושם משפחתו והוסיף שאינו זוכר שמסר לה את שם אימו או שנשאל על כך. הוא חזר על כך שלא הכיר את ראה, המתלונן או אחרים לפני כן. כאשר נאמר לו שראה בחקירתה בנגדית בתיק השני אמרה שיח לה את מספרו הנייד וכי התקשרה אליו וסיפרה לו שראתה את אימו בבית החולים, השיב-"אני מאשר הכל, כל זה לצרכי חקירה ותו לא. אני דיברתי איתה יותר מפעם אחת, דיברתי איתה שתגיע לחקירה, תאמתי איתה כאשר יצאתי איתה לשחזור איפה שהיה המקרה, היא גם התקשרה אלי, אם היא שמרה את המספר זה עדיין אין בזה פסול. זה רצונה ולא רצוני" (עמ' 26 לפרוטוקול ש' 24- עמ' 27 ש' 30).

19. בהמשך טען שלא נראה לו שהיא שוחחה עימו על אימו בבית החולים אך כן שוחחה עימו על ענייני החקירה. העד אישר שכאשר יצא לשחזור התקשר מהנייד שלו לנייד שלה. כאשר נאמר לו שבפלט שיחות לא נמצאה שיחה כאמור, השיב שיתכן וצלצל מהטלפון במשרד. בהמשך, השיב בהקשר זה-"אני שוב אומר אני ב- 95% מהמקרים משתדל לדבר עם המעורבים בתיקים מטלפון של המשרד. יתכן שתאמתי איתה במשרד ואז יצאתי. יתכן שהיא זו שיצרה איתי קשר תוך כדי. עובדה שאני התבקשתי למרות שלדעתי זה תקדים, עובדה שהסכמתי שינתן צו למחקרי תקשורת בניגוד לעמדת היועץ המשפטי למשטרה". עוד השיב שיתכן וראה התקשרה אליו מהנייד שלה. כאשר נאמר לו שאין שיחה מהנייד של ראה לנייד שלו השיב-"א. הכל יכול להיות. ב. לא נראה לי שלא היתה שום שיחה. למיטב זכרוני". העד חזר על כך שמספר הנייד שצוין הוא המספר שברשותו היה ברשותו אז. בהמשך, טען בהקשר זה-"אני לא זוכר את התאריך שהמדינה חילקה לשוטרים את הפלאפונים, היה לי מספר שכבר לא איתי, אבל יכול להיות וצריך לבדוק ממתי אני חתום על המספר הזה. יכול להיות שהתקשרה למספר הקודם. שמייד עם קבלתי את המספר הזה הוא כבר לא שייך לי". בהמשך, הוסיף שצריך לבדוק דרך חברת פלאפון וכי אינו זוכר. כאשר נאמר לו

שלפני כן טען שמדובר באותו מספר שהיה בבעלותו כ-4-3 שנים לפני האירוע והשיב-"אני התכוונתי בכלל שיש לי ולא נזכרתי בקטע של הסוויטץ' בין הטלפון הרגיל לטלפון של המשטרה. עובדה שהמספר ההוא אני עוד זוכר אותו בעל פה" (עמ' 27 לפרוטוקול ש' 31- עמ' 29 ש' 29).

20. בחקירתו, הוצגה לעד בקשה למתן צו לקבלת נתוני תקשורת שהוא ביקש של שני מספרי טלפון. העד אישר ונשאל למי המספרים שייכים. לדבריו-"המספר התחתון אני זוכר שזה של האבא של הנאשם והעליון אני לא זוכר, או של עלא, נראה לי יותר. הראשון של עלא הנאשם והשני של חאמד אביו". העד השיב שהתוצאה אמורה להתקבל אצל הפרקליטה. צוין כי טרם התקבלה התוצאה ושכאשר תתקבל, תועבר. הבקשה למתן צו - סומנה נ/5 והחלטת שופט סומנה נ/6. התשובה מחברת פלאפון הוגשה וסומנה נ/7 (עמ' 29 לפרוטוקול ש' 30- עמ' 30 ש' 17).

21. הוסכם בנוגע לעד חוסיין בדארנה כי יוגשו הודעתו במשטרה מיום 8.1.14 שעה 09:22 סומנה ת/38, הודעתו מיום 8.1.14 שעה 13:58 סומנה ת/39 וכן פרוטוקול עדותו בת"פ 37948-01-14 סומן ת/40. בחקירתו הנגדית נשאל כמה פעמים נחקר במשטרה לגבי האירוע הזה והשיב כי פעמיים. הוא השיב שנאדים שחאדה חקר אותו וכי דובר בשתי חקירות באותו יום. העד נשאל בנוגע לעדותו בתיק השני, שם מסר דברים שלא אמר לחוקר שחאדה והשיב-"התקשרתי למפעל, שם היו 6 עובדים ולא זוכר מי אמר לי. התקשרו אלי מהמפעל, הייתי עם אח של עימאד ואח של שאקר, היינו בנסיעה לבי"ח השאירו לי הודעה שאתקשר למפעל, התקשרתי ושאלתי מה הבעיה ואמרו לי ששאקר וחאמד אחים של המתלונן הגיעו והתחילו לאיים וזה מה שאני יודע", ובהמשך-"זה היה איום על העובד שלי שקוראים לו עמאר, הוא אחיו של הנאשם כאן. נכנסו אצלו לחדר והתחילו לאיים והם אמרו לו: תחכה למכה ממני. זה שאקר שאמר ולא חאמד" (עמ' 30 לפרוטוקול ש' 26- עמ' 31 ש' 28).

22. העד נשאל בנוגע לכך שהחוקר נאדים אמר לו שיעצור אותו אם לא יאמר את האמת והשיב-"קודם כל הוא איים עלי, אחריזה הוא איים על אבא שלי, דבר שלישי אני מכבד אותו שהוא עם מדים של מדינת ישראל, אם היה מישהו אחר הייתי מפרק אותו כי איים על אבא שלי, זה בושה להגיד את זה בבימ"ש, זה לא מקובל שהוא הלחיץ אותי שיעצור אותי". העד נשאל כיצד החוקר איים עליו והשיב-"קודם התחיל לצאת מהחדר החקירה ודפק את הדלת, אתה עצור, אז אבא שלי אומר לו תחכה, אמר לו גם אתה עצור, הוא בן 63 ומתייחס אליו כמו אל פושע, התחיל לתת מכות בדלתות, ויצא לחדר השני, אחרי זה חזר עוד פעם וגם דיבר בטלפון כנראה עם מישהו ואומר לו גם אתה תהיה עצור, לא יודע איזה שיטת חקירה זו. בקיצור ולעניין בסופו של דבר לקח את החקירה ממני ואגיד לך את האמת הייתי מדבר איתו רק לסגור את העניין ולצאת משם לא יותר מזה, פעם ראשונה אני רואה אדם שנחקר על קטטה ומאויים. זה לא בטחון המדינה". העד נשאל האם נאמר לו כי הוא חשוד במשהו והשיב-"בחקירה התחיל לבוא אלי בטענות שאני שותף ואני יודע הכל ואני זה ואני זה, אבל זה לא שאלתם אותי בפעם שעברה אבל אני אומר לכם את זה מעכשיו שהוא התייחס אלי כאילו שאני חשוד בגלל שבן דוד שלי עבד אצלי" (עמ' 31 לפרוטוקול ש' 29- עמ' 32 ש' 15).

23. העד נשאל בנוגע לאירוע הקודם מספטמבר 2013 ופירט-"האירוע הזה זה החוליה כל האירוע ואני בתוך החוליה. אני באמצע האירוע מספטמבר 2013. שאני ביקשתי מעאמר שיעזור לי. זה היה ביום שבת, אני רואה על מסך הטלפון שלי 2 שיחות ממספר שאני לא יודע. חזרתי ואני שואל מי זה אומר לי זה עימאד, אומר לי שיש בעיה עמאר ויכוח, אז אני אגמור את העניין הזה, עמאר הטלפון שלו היה סגור לקח את אחיו לשכם ללמודים, ביום ראשון בבוקר קבלתי הובלה של עצים לאח שלי בבית, אז מבקש עזרה מעמאר הוא מגיע אלי ואני שואל אותו על בן דוד שלי השני שיעזור לנו, אמר שהוא הולך וחוזר, אחרי 40 דקות אני מחפש את עמאר ולא עונה, אבא שלו אמר לי שהוא קיבל מכה בראש מעימאד, אותו יום התקשרו אלי האחים של עימאד, שצריך לעשות סולחה, למה? בגלל שעמאר עובד אצלי 6 שנים והם יודעים שאני משפיע עליו בכל דבר, סגרנו את העניין הזה, באותו יום היה אבא שלי והאחים שלו, לא היה לי זמן להיות ולא הייתי, ועשו סולחה באותו יום". עוד נשאל האם בעקבות האירוע מספטמבר עמאר נעדר מהעבודה והשיב שנעדר 3 ימים כי דובר בחתך עמוק. הוא אישר שידוע לו שעמאר חטף מכה בראש מעימאד באירוע בספטמבר (עמ' 32 לפרוטוקול ש' 16- עמ' 33 ש' 7).

24. בחקירתו החוזרת נשאל מדוע נסע עם אחיו של המתלונן לבית החולים והשיב שדובר ביום 27.12 בשעה 13:30 וכי נסעו לבקר את אחיו עימאד שקיבל פציעה בראש. הוא נשאל ממי נודע לו שעמאד נפצע והשיב-"אני לא שמעתי ממנו, הוא חזר לעסק ועמאר ועלא חזרו. אח שלו שאקר התקשר אלי לאחר שחזרתי למפעל ואמר לי 1, 2, 3, קרה. מי עשה את זה לא יודע". לדבריו, שאקר אסף אותו לבית החולים. העד נשאל מדוע לא מסר בעדות שלו בתיק השני של עמאר שהאחים של המתלונן התחילו לאיים ושאקר גם אמר לעמאר שיחכה למכה ממנו והשיב שסיפר. כאשר נאמר לו שלא אמר ששאקר אמר לעמאר שיחכה למכה ממנו, השיב-"אהה. אוקיי. הוא שאל אותי בזמנו האם ניגשו שמה אמרתי שכן ניגשו למפעל ונכנסו לשם ודברתי עם אח שלו שידבר איתם שיצאו משם. כאשר נתנו את העדות, העורך דין ביקש מהשופט שישאל אותי שאלות, שאל אותי שאלה האם אחד מהעובדים סיפר לך שהיו איומים וזה מה שעניתי". כאשר נאמר לו שבתיק השני לא פירט בנוגע לאיומים טען שהשיב מה שנשאל וכי לא הוסיף או הוריד מאמרתיו. כאשר נאמר לו כי גרסתו שונה וכי הוסיף דברים השיב שנשאל על כך. יצוין כי בשלב זה, התבקש להכריז על העד כעד עויין. הוסכם בין הצדדים שישאלו שאלות בנוסח חקירה נגדית ללא צורך להכריז על העד כעד עויין (עמ' 33 לפרוטוקול ש' 9- עמ' 34 ש' 21).

25. העד אישר ששמע על האיומים בעסק מעובד שלו ששמו חוסיין יאסים מטמרה. הוא נשאל מדוע לא הזכיר את שמו בעדותו הקודמת והשיב שלא נשאל על כך. כאשר נאמר לו שנשאל גם אז והשיב שאינו יודע והשיב-"אני קבלת הודעה בטלפון בוואטסאפ. חוסיין יאסים כאשר חזרתי למפעל ביום אחרי זה הוא סיפר לי את זה" ובתשובה לשאלה ממי קיבל הודעת וואטסאפ-"יש לי מערכת במפעל שכל אחד יכול לשלוח, אני לא יודע מי שלח את זה. אני מתקין מערכת לעובדים שישלחו הודעות". בהמשך נשאל מה נכתב בהודעה והשיב-"איפה אתה? תבוא דחוף למפעל. אז אני התקשרתי. לא זוכר עם מי דברתי אבל דברתי עם חוסיין כאשר חזרתי למפעל". כאשר נאמר לו שמפליא שאינו זוכר עם מי דיבר, השיב-"כשאני קבלתי הודעה משאקר שקרה ואח שלו קיבל מכה בראש, את לא

חושבת שנכנסתי לטראומה מכל הבלגן הזה? כאשר קבלתי הודעה משאקר שהוא קיבל מכה בראש מבני הדודים שלי, כאשר עשיתי פרסה בקו לבן בצומת מעלה צביה, ולא שמתי לב אם יש רכב ממול או מאחור, תארי לעצמך איזה סיכון הייתי? אתה רוצה שאזכור מי התקשר. יש לי 6 עובדים במפעל" (עמ' 43 לפרוטוקול ש' 24- עמ' 35 ש' 15).

26. העד נשאל מה שאקר סיפר לו לגבי מה שקרה לעימאד והשיב שקיבל מכה בראשו, כלשונו- "שהוא קיבל מכה בראש שלו מבני הדודים שלך, כך הוא אמר. עמאר ואח שלו עלא. אבל...". הוא נשאל האם היה באותו הזמן ברכב עם סאלח והשיב- "לא. אתם שואלים אותי שאלה ואחרי זה קופצים לשאלה אחרת, סאלח אחרי שעשיתי פרסה החלפתי בגדים בבית וחזרתי למפעל לראות מה קרה, הירידה שלי למפעל נפגשתי עם סאלח, אמרתי לו שאני הולך למפעל ואיפה אח שלי אמר לי שהוא בקופת חולים לאומית, מצאתי את עימאד שם כבר. אחרי זה אמרתי לו שאני הולך ולקחו אותי לטפול נמרץ, לקחתי את סאלח מהבית וחזרתי מכרמיאל בנסיעה לבי"ח נהריה בנסיעה הזו קבלתי את הטלפון ששאקר ועמאר במפעל". הוא נשאל האם עמאר עצמו לא סיפר לו על מה שהיה והשיב- "עמאר אמר לי שהוא רוצה ללכת לראות אבא ואח ואני הייתי עסוק עם העובדים לתת להם עבודה". הוא אישר שהוא באופן אישי לא שמע איומים או צעקות שהיו. העד שלל ששינה דבריו כדי לחזק את הטענות של נאדים או הנאשם וטען שפועל על פי מצפנו ואמר אמת. לדבריו, עדותו הקודמת היתה קצרה ולכן לא סיפר על כל ההתנהלות. הוא שלל שדיבר עם עלא, עמאר או הסניגור לפני עדותו (עמ' 35 לפרוטוקול ש' 16- עמ' 36 ש' 13).

27. העד השיב שהחוקר נאדים לא עצר אותו אך טען שיעצור אותו אם לא יאמר אמת. הוא אישר שהציע מיוזמתו לקחת את ה-DVR שלו לטכנאי ופירט- "שאל אותי אם יש לי מצלמות אמרתי שכן ואמרתי לו שאנו נגש למצלמות, אני ואתה והטכנאי שלא יגיד לי שאני מחקתי את זה, אחרי שהוא בא עם הטכנאי, הטכנאי אמר לו שהמצלמות חודש ימים לא עובדות, אמרתי לו שאני שולח את זה מעצמי למעבדה בבני ברק ושלמתי 400 שקל לא יודע מה עשו, סריקה ל-DVR". עדותו של טלאל עזאם בתיק המקביל הוגשה וסומנה ת/41 (עמ' 36 לפרוטוקול 14- עמ' 37 ש' 16).

28. המתלונן בהמשך עדותו נשאל על המרחק בין המוסך, שלקח את הטיח, לבין השלט והשיב שמדובר ב-50-60 מטרים. הוא נשאל מדוע בתיק המקביל טען שמדובר ב-20 מטר והשיב שניתן למדוד ושאינו יודע בדיוק מה המרחק. המתלונן אישר שעשה שחזור וכי הבניין המופיע בת/24 היכן שהצביע על ילדים זהו המוסך. הוא נשאל היכן עבדו עובדי הטיח ביחס לבניין והשיב- "יש שם 3 בניינים. אני לא הסתכלתי איפה עבדו, לא עבדו, לא זה מה שהיה חשוב בשבילי. מישהו היה עושה עם המערבל, לקחתי משם את הקרטונים". הוא נשאל היכן היה העובד שממנו נטל את הטיח ביחס לבניין והשיב- "ממול הבניין, היה עובד שם. אני מתכוון מחוץ לבניין. בחצר של הבניין". הוא אישר שמדובר באותה חצר שנמשכת עד לשלט. המתלונן נשאל עם מה סידר את המלט והשיב שעם ידיו ושעם על זה אבנים. הוא אישר שלא השתמש בשום חפץ מלבד ידיו. הוא לא זכר האם ידיו היו מלוכלכות במלט לאחר האירוע (עמ' 38 לפרוטוקול ש' 11- עמ' 39 ש' 6).

29. המתלון נשאל בנוגע לדיסק השחזור שם הדגים כיצד כרע ברך ונשאל האם מדובר באותו מקום. הוא השיב שעד היום אינו יכול לכרוע ברך וכי הוא מתפלל בישיבה על כיסא. כאשר נאמר לו כי כרע ברך בשחזור השיב שיתכן וכי אינו יודע היות וחלפה שנה. המתלון חזר על כך שעמאר צעק ואז ראה אתו. הוא נשאל האם לפני קבלת המכות, לא ראה את עלאה והשיב- **"בטוח שלא, רק אחרי שהתחילו להרביץ לי. רק אחרי המכות ראיתי אותו, את עלאה. אין שום קשר לעניין של עלאה, ראיתי אותו אחרי שקיבלתי את המכות"**. בהמשך, נשאל מה ראה כשראה את עלאה והשיב- **"שנים שרצו לנוס, נכנסו לאוטו וברחו"**. המתלון נשאל האם ראה בידיו של עלאה אלה או מוט או כל חפץ שהוא והשיב- **"(חושב), אני לא זוכר. מכה ראשונה קיבלתי על הראש שלי, בדיוק אני לא יודע מה זה שקיבלתי"** ובהמשך- **"אני לא זוכר את הדבר הזה. להגיד לך שאני זוכר? אני לא זוכר"**. המתלון נשאל האם לפני חודשים זכר והשיב- **"אפילו אתמול אני לא זוכר. הדברים הבסיסיים ביותר, היום, התאריך, דברים בסיסיים אני זוכר"**. המתלון השיב שהוא נוטל ויטמין B12 מזה זמן. הוא נשאל מדוע אם כך סיפר לחוקר במשטרה ביום 20/06/14, ת/6, שהסתכל בין רגליו וראה את עלאה, כשהוא מחזיק בידו אלה והשיב שאינו זוכר ובהמשך- **"אני לא זוכר שאמרתי את זה ואני לא זוכר אם בידו הייתה אלה"**. המתלון שלל שגרסותיו מגמתיות (עמ' 39 לפרוטוקול ש' 7- עמ' 40 ש' 13).

30. המתלון אישר שלאחר המכות ראה שניים בורחים לרכב. הוא השיב שלאחר מכן ניסה לעמוד, ראה אותם, נפל והתהפך. המתלון לא זכר האם אמר שרץ אחריהם ואז נפל. הוא אישר שלאחר שנפל, התעלף. הוא לא ידע לומר כיצד נפל ועל איזה איבר בגופו נפל. הוא נשאל האם יתכן שנפל על ראשו והשיב- **"יכול להיות. זה אפשרי אבל זה בסימן שאלה. נפילה לא יכולה לגרום לדברים כאלה, קיבלתי 5,6 מכות. אין אפשרות, אבל אם הייתי נופל לא היו בראש שלי 4, 5 מכות ועד עכשיו הם בראש שלי"**. המתלון נשאל האם הוכה רק בראשו והשיב- **"אני לא יודע איך זה, הם נתנו לי מכות על הראש שלי, לא יודע ימין, שמאל. אחרי שהתעוררתי ראיתי גם מכה בגב שלי"**. לשאלת בית המשפט השיב שלא הרגיש מכות מלבד בראשו. הוא נשאל מדוע שעלה לאמבולנס התלון על פגיעות ברגליים והשיב שיתכן אך אינו זוכר היות וחלף זמן רב מאז (עמ' 40 לפרוטוקול ש' 17- עמ' 41 ש' 29).

31. המתלון נשאל האם זכור לו שראה את עמאר בין הרגליים והשיב- **"זה עניין שכאילו השמיעה, האינטואיציה, גורמת לך להסתכל על אדם שמכה אותך, שצועק"**. לשאלת בית המשפט האם ראה או לא, השיב- **"ראיתי את עמאר"** ובהמשך- **"אמרתי, שראיתי את עמאר כי הוא צעק ואני מסתכל רק על מי שצועק"** ובהמשך- **"זה הרי ידוע, אם מישהו צועק עלייך, אתה מסתכל עליו ולא על מי שלידו"**. בהמשך, נשאל האם שני התוקפים עמדו אחד ליד השני והוא זיהה אחד והשיב- **"יכול להיות, אם אני אענה על השאלה, יכול להיות שאטעה מילה פה מילה שם. אתה שואל אותי אותה שאלה מספר פעמים כדי להטעות אותי. אני לא זוכר אם ראיתי שניים"**. המתלון נשאל מדוע סיפר בתיק המקביל, שעלא עמד מאחוריו והשב- **"כשצעק עמאר, כשהוא התחיל לצעוק והתחלתי לעמוד, התחילו המכות על הראש שלי. אני מי שקיבל את המכות בראש, עד עכשיו אני לא יכול להתכופף, לא יכול לעבוד את אותה עבודה שעבדתי קודם. אתה שואל אותי שאלות, כאילו אני אשם"**. המתלון הוסיף שעמאר רץ וצעק ושאנו יודע באיזה מרחק היה. כאשר נאמר לו שלא ניתן

כאשר הוא כורע על הברכיים ו-30 ס"מ מהראש שלו המוט של השלט- מבחינה גופנית להסתכל בין הרגלים, השיב-**"אני לא יודע אם זה כל כך חשוב אם הסתכלתי בין הרגלים. אני לא יודע אם בין הרגלים או מאחורי הרגלים, דברים כאלו לא מענינים אותי. אולי הסתכלתי משמאל או מימין"** (עמ' 41 לפרוטוקול ש' 30- עמ' 43 ש' 7).

32. המתלון נשאל מה הוא זוכר מהאירוע והשיב-**"אני זוכר שניים היו מרביצים לי ואני מנסה לעמוד על הרגלים, כשניסיתי לעמוד מקל מעל הראש שלי. זהו. מה עוד אתה רוצה לדעת יותר?"**. הוא נשאל באיזה שלב זיהה מי התוקפים והשיב-**"כשמישהו צעק הסתכלתי וראיתי אותו. כשניסיתי לעמוד התחילו המכות. כשאני עמדתי וניסיתי לראות אותם כשהם תוך כדי כך הם נסים. אני ראיתי אותם רק אחרי המכות"**. המתלון לא זכר האם שאל את עובדי הטיח האם ראו את האירוע. הוא חזר על כך שלא ראה את רכב הגולף לפני המכות. כאשר נשאל מדוע בחקירתו אמר אחרת, השיב-**"יכול להיות שזה הסבר למה שקרה. אני לעולם לא נכנסתי לא לבית משפט ולא לחקירות ואני לא יכול לדעת דברים כאלו באופן מדויק"**. כאשר נאמר לו שגרסותיו במשטרה ובחקירתו זה ספקולציות, ניתוח של מה שקרה, השיב-**"זה לא ספקולציות ולא ניתוח. כל הדברים האלו דברים לא משמעותיים. מה שקרה - קרה"**. המתלון שלל שהוא מנסה להטות את העדות. לשאלת בית המשפט, חזר על כך שזיהה את עמאר לפני המכות וכי אינו זוכר האם היה למישהו מהם מוט או אלה ביד (עמ' 43 לפרוטוקול ש' 8- עמ' 44 ש' 21).

33. כאשר נאמר למתלון שהנאשם טוען שהוא סימן להם לעצור והחזיק אלה ביד, חסם להם את הדרך, ותפס את אחיו של הנאשם, עמאר, דרך החלון, נתן לו סטירות, פתח את הדלת ומשך אותו מחוץ לרכב תוך שהוא מקלל אותו, ורצה להכותו במקל שהיה בידו, השיב-**"זה לא נכון, שקר. אם זה נכון שאני רציתי לתפוס אותו..... אני רוצה לדבר בעברית. זה טעות ושקר. אם הוא אומר את הדברים האלו אני לא יודע אם זה חשוב להגיד או לא להגיד, אבל אם הוא נתפס בין הידיים שלי הוא לא גבר שיתן לי מכות"** ובהמשך-**"מה שהוא אומר דבר שקר. אסביר לך עוד פעם שההסבר יהיה נכון. אילו אני הרבצתי לו והכיתי לו לא הייתי מקבל מכות בראש שלי מאחורה. שנית, אם עשיתי דברים כאלו זה שקר. הוא לא גבר שיכול לתת לי את המכות האלה"**. כאשר נאמר לו שעמאר טען שהצליח לחלץ ממנו את האלה ושהוא תפס אבן ואיים שיפתח לו את הראש ורק לאחר מכן הוא היכה אותו, השיב-**"שקר. אילו היה ביד שלי מקל הוא לא יכול היה לקחת אותו ממני. אני אומר שלא היה ביד שלי מקל"**. המתלון נשאל מי הביא אותו מהשלט לתוך החווה והשיב שנאמר לו שאשתו. הוא לא זכר האם ביקש ממנה להכניס את הרכב פנימה ולא זכר האם היא לקחה אותו ברכבו. כאשר נאמר למתלון שהנאשם טוען שמעורבותו בתיק היתה שירד מהרכב, דחף את אחיו לרכב, העלה אותו ונסעו, השיב-**"הוא יכול להגיד מה שהוא רוצה, כל הדברים האלה שקר"** (עמ' 44 לפרוטוקול ש' 22- עמ' 45 ש' 22).

34. בחקירתו החוזרת השיב שלאחר המכות ראה את הנאשם ואחיו רצים לכיוון הרכב ונמלטים. הוא לא ידע לומר באיזה מרחק היה הרכב וציין כי מדובר ברחוב שיוצא מהחווה. עוד נאמר לו שבחקירתו הנגדית טען שראה אותם רק אחרי המכות ובחקירה הראשית אמר שראה את עמאר עוד לפני המכות

כאשר צעק עליו. הוא הסביר-**"לפני שקבלתי את המכות, מישהו צעק, הסתכלתי על מי שצעק וראיתי אותו, ואחרי שקבלתי את המכות הסתכלתי וראיתי את השניים"**. המתלון חזר על כך שאינו זוכר פרטים למעט דברים בסיסיים. עוד נשאל כיצד הוא לא זוכר האם עמד או נפל או ניסה לעמוד מייד אחרי המכה והשיב-**"יכול להיות שקמתי, התכופתי אבל אני אומר שראיתי אותם"**. כאשר נשאל כיצד אינו זוכר, השיב-**"יש לי מחסור בויטמן B12 וזה לא פרטים חשובים להגיד איך קמתי ואיך ישבתי"** עמ' 45 לפרוטוקול ש' 25- עמ' 46 ש' 29).

35. העדה ראייה עבד אל מונאם בדארנה, רעייתו של המתלון העידה שבמועד האירוע היתה מאורסת למתלון. היא סיפרה בעדותה בנוגע לאירוע-**"ב-27.12 הייתי מנהלת חוות פארג' שהיא שייכת לדוד שלי, אז היה עימאד, זה היה ביום שישי בשעה 11 או 11:30 הוא רצה להתקלח וללכת לתפילה, לפני שיצא היה אצלנו תלמיד מכפר מרר ששמו טאיבה אוופרי, אבא שלו לקח אותו לחווה ואמר לו למה השלט בכיוון הפוך. יצא עימאד וחשבתי שהוא יצא להתקלח והוא יצא, לידנו היו פועלי טיח, לקח ממנו דלי של טיח והיה מתקן את השלט. היה אז טיול לילדים שלנו בחווה"**. בהמשך, התבקשה לספר מה שראתה בעצמה ונשאלה האם ראתה שעמאד הלך לפועלי טיח והשיבה-**"אני לא ראיתי שהוא הלך, הוא אמר לי. אני יצאתי עם הילדים לטיול והיה איתנו מדריך רשד סח שמו, ליוויתי אותם עד השער. אמרתי להם: שימו לב לכל ההוראות של המדריך. שתיים שלוש דקות הסתכלתי עליהם והם הלכו לכיוון העמק, באותו זמן היו שניים בגולף שחור ישנה, שהם בני שיח חאמד, עצרו, אמרו שלום לראשד ושאלו על עימאד, חזרתי למשרד..."** עמ' 46 לפרוטוקול ש' 31- עמ' 47 ש' 17).

36. בתשובה לשאלה כיצד ידוע לה שהאנשים בגולף שאלו את ראשד על עימאד, השיבה-**"כשראשד חזר מהטיול וקרה מה שקרה, שאלתי את ראשד מי הם אמר לי שהם בני השיח חאמד מה השאלות ששאלו אותך? אז ברכו אותי לשלום ושאלו אותי על עימאד. אני ממשיכה. כשחזרתי למשרד שמעתי קולות של אנשים שמתקוטטים. ישבתי בחצר של אימון סוסים שם, מרחוק אני לא יכולה לראות טוב, ראיתי אנשים מתקוטטים והיתה מזדה, שניים שהיו מכים מישהו ולידם מזדה. חשבתי מי שמקבל מכות הוא בעל המוסך שהיה לו אוטו מזדה גם. חזרתי וישבתי במשרד. חשבתי ללכת לטייל בחווה עד שיחזרו מהטיול. כשאני התחלתי לרדת קצת ראיתי שכן שלנו, מואתסם בדארנה, שיש לו מזדה 6 בצבע תכלת, אמר לי : מה את עושה כאן? בואי תראה מה קרה לארוס שלך. הוא מקבל מכות. אמר לי שקיבל מכה על הראש שלו והדם שלו מכסה את האבן. אמרתי לו : בלי צחוק. אמר לי ששני הבנים של השיח חאמד נסו לכיוון הכביש הראשי והם שהיכו אותו. הוא יצא עם האוטו ואני רצתי אחריו. ראיתי את עימאד שוכב ליד אבן גדולה ליד השלט והראש שלו מכוסה בדם. אמרתי לו: מי זה שעשה לך? אז הוא אמר לי: הילדים של שיח חאמד. לידו באותו זמן היה אחד בשם מוניר, אז הוא אמר לי זה בני שיח חאמד עשו את זה וראיתי אותו ברכב שחור כשהם ממהרים. מוניר התקשר לאבא של עימאד ואז בא אחיו של עימאד שאקר וסאלח. שאקר אמר לו : בוא איתי לקופת חולים, אמר לו עימאד שהמכה לא כל כך קשה. אני החזרתי את האוטו של עימאד לרפת ועימאד חזר ברגל לרפת. הבאנו מגבת לראש שלו והתמלאה דם. שאקר העלה אותו בכוח בניגוד לרצונו לאוטו וישר לקופת חולים.**

שם ביקשו אמבולנס בגלל שהיה חשש של דימום במוח. הזעיקו אמבולנס. לקחו אותו לבי"ח בנהריה. אחסן כמאל בא לרפת, בן דוד של שני הבחורים, עם אחיו של עימאד סאלח ונסעו אחרי האמבולנס. אחסן אל כמאל אמר בן דוד שלי שעובד איתי בחנות זהב, אחד מהם, בא לקח אלה מאצלי מהחנות ואמר לו תיכף אני אחזור ולא ידעתי לשם מה לקח את האלה" עמ' 47 לפרוטוקול ש' 18- עמ' 48 ש' 7).

37. העדה נשאלה באיזה צבע היתה המאזדה והשיבה-"מזדה 3 בצבע כסף או זהב. הוידאו שהיה אותו זמן שהבחור בא ולקח את האלה נמחק. כל התוכן שלו נמחק. ואוטו גולף תוך שבוע נמחק". היא השיבה שהתכוונה לוידיאו מחנות התכשיטים. העדה נשאלה איזה רכב היה לעימאד באותו זמן והשיבה שמזדה 3 בצבע זהב. עוד נשאלה מה ראתה כאשר ציינה אנשים מתקוטטים ופירטה-"שניים היו אחד מקדימה ואחד מאחורה עם אלות". כאשר נשאלה האם יכלה להבחין מי האנשים, השיבה-"הבחנתי שאלו שהיו לידו היו אותם אנשים שהיו במזדה 3, הם עצרו את הגולף השחור והם שניהם בעצמם הם אלו שירדו מהאוטו". בהמשך, נשאלה כיצד ידוע לה שמדובר באותם אנשים והשיבה-"אני ראיתי אותו שהם עמדו ליד השער שהם בני השיח חאמד. באותו זמן שזה קרה, הם עצרו את המזדה השחור והם ירדו ולא השתנו דברים אחרים". לדבריה, היתה במרחק של כ-50 מ' בערך. היא השיבה שהגיעה בריצה מהחווה לעימאד. ושכאשר הגיעה "האוטו של עימאד היה בחניה החצונית, עימאד שכב על הקרקע על אבן גדולה. הראש שלו והאבן עליה שכב היו מלאים דם. זה מה שראיתי". היא נשאלה מה עוד עימאד עשה והשיבה-"אנחנו הצלחנו להעמיד אותו קצת כי היה סחרחורות. אני ומוניר בדארנה והבאנו לו מים. הצליח לעמוד ולא רצה להכנס לאוטו ואמר "אני אלך ברגל לחווה"". באשר לחילופי המילים בינה לבין עימאד ציינה-"אמר לי שהילדים של השיח הם שהיכו אותי. אני רוצה להדגיש שההליכה של עימאד מהמקום שהיכו אותו עד הרפת זה מה שעזר לו שהדם ירד מהראש שלו. שהדימום נפסק מההליכה". לטענתה, ראתה את האנשים שרבו ליד השלט בצומת (עמ' 48 לפרוטוקול ש' 8- עמ' 49 ש' 5).

38. העדה נשאלה מי הוא נאדים שחאדה והשיבה שמדובר בחוקר במשגב, אותו פגשה לראשונה במסגרת החקירה. היא אישרה שמספרה הנייד הוא אותו המספר שהיה לה במועד האירוע. היא לא זכרה כמה פעמים שוחחה עם נאדים במהלך תקופת חקירת האירוע אך ציינה שמדובר במספר פעמים. העדה נשאלה האם הוא התקשר אליה ממספר של טלפון נייד או ממספר קווי והשיבה שאינה זוכרת. העדה אישרה שעשתה הובלה והצבעה עם החוקר נאדים בחווה שצולמה. העדה נשאלה האם ידוע לה מה היתה מערכת היחסים בין עימאד לבין עמאר לפני האירוע והסבירה-"3 חודשים לפני האירוע היחסים היו בסדר. 3 חודשים לפני כן עימאד יצא לטיול עם הסוסים במתנ"ס עראבה לכיוון העמק בדיר חנא ושני הבנים של השיח עמדו באמצע הכביש וחסמו אותם עם רכב גולף שחור ולא נתנו לעימאד לעבור. הוא אמר לי שאמר להם: שאני עכשיו בטיול סוסים ומבקש מכם לזוז הצידה ולא לעשות רושם. מה שקרה באמת זה שעשו כאילו רעש באגוז והסוסים נבהלו עם הבנות שלו, הסוסים הגיעו לחווה רצים עם הבנות, שאלתי אותם מה קרה ואמרו לי ששני בחורים עשו רעש באגוז והסוסים נבהלו והיו בערך 6 בנות". לשאלת בית המשפט השיבה שמדובר בבנות ממתנ"ס עראבה. עוד הוסיפה בנוגע לאירוע-"אני זוכרת שעמאד הלך לאבא שלו באותו לילה

וסיפר לו כך וכך קרה איתי. וחתם אח של עימאד הלך וסיפר לאביהם של הבחורים. אחרי תקופה של בערך שבוע, לא זוכרת בדיוק, עימאד היה בדרכו לתחנת הדלק השייכת להם. חזרו על אותו מעשה שעשו קודם. אמרו : מי אתה בכלל שתלך ותספר לאבא שלנו שאנחנו עשינו כך וכך? אז מישוהו ירד מהאוטו עם אלה או מקל ודפק על הדלת של האוטו והחלון היה פתוח. התחילו להציק לו". עוד נשאלה מתי הבינה שעימאד הלך לסדר את השלט של החווה והשיבה-"רק בזמן שקיבל את המכות. אחרי שקיבל את המכות. אני רוצה להוסיף משפט אחד. באותו זמן שעימאד היה בבי"ח נהריה, אבא שלהם בא עם כמאל לבי"ח נהריה, אני הייתי שם והאבא אמר שהוא בא לכפר על מה שעשו הילדים. השאלה הנשאלת אם הילדים שלך לא עשו את זה למה באת לבי"ח וביקשת לכפר על מעשיהם?" (עמ' 49 לפרוטוקול ש' 6- עמ' 50 ש' 11).

39. בחקירתה הנגדית אישרה שכאשר יצאה מהשער של החווה רשדאד כבר היה מחוץ לשער וכי הנאשם ואחיו הגיעו עם גולף ועמדו עם רשדאד. היא נשאלה באיזה מרחק זה היה משער החווה והשיבה שכמעט 5 מ' או פחות. העדה שללה ששמעה שהיושבים בגולף שאלו את ראשד איפה עימאד ואישרה שראשד היה על הסוס והם היו בתוך הרכב ודברו מבעד לחלון. היא נשאלה כיצד היתה במרחק 5 מ' או פחות ולא שמעה כלום והשיבה שבגלל שהאגוז היה רועש באוטו. היא נשאלה האם זיהתה את הנאשם ואחיו והשיבה שהם תמיד נוסעים ברכב הזה ולא התמקדה אך שניהם היו ברכב. היא אישרה שהיא מכירה אותם אך הוסיפה שאינה מבדילה ביניהם. היא לא זכרה שאמרה בדיון השני שאינה מכירה את פניהם. העדה אישרה שראשד סיפר לה שהם שאלו אותו איפה עימאד, כאשר חזר מהטיול. כאשר הופנתה לאמירתה במשטרה, נ/8 בתיק השני, מיום 12.1 לשורות 20-21 שם אמרה לחוקר: **"אני לא מכירה את בני השיח בפנים ואין בינינו קשר ואף פעם לא הבחנתי בהם או בפנים שלהם"**, הסבירה-"אני יכולה להבחין אותם בין אנשים אבל לא יכולה להפריד ביניהם מי זה מי" ובהמשך-"אני יודעת כי כל יום היו עוברים עם אוטו גולף שחור וכולם מכירים שנוסעים באוטו הזה" וכן-"לא יודעת להבדיל בין שניהם, אם זה עלא או השני". לשאלת בית המשפט לפיה במשטרה זה נראה כאילו שהיא אינה מכירה אף אחד מהם, השיבה-"זה לא נכון. זו לא היתה הכוונה שלי בהודעה במשטרה. כוונה שאני לא יודעת להבחין ביניהם" (עמ' 50 לפרוטוקול ש' 14- עמ' 51 ש' 33).

40. העדה נשאלה מה עשתה לאחר שהם עמדו עם ראשד והשיבה שנותרה ליד השער ולאחר שראשד הלך לטיול ובני השיח הלכו ליציאה היא חזרה למשרדים. היא אישרה שלטענתה ראתה את האירוע ממרחק של כ-50 מ' לערך. העדה נשאלה מתי בפעם הראשונה זיהתה שישנה בעיה והשיבה שכאשר ראתה שניים עם אלות ליד השלט בו עמד עימאד. היא חזרה על כך שהגולף היתה ליד השלט ופירטה-"מה שראיתי: שניים ראיתי אותם עם אלות עם גולף גם את המזדה ולידם פועלי הטיח. זה מה שראיתי. אני לא יכולה לזכור כל דבר שהיה לפני שנה". היא הוסיפה שלא ראתה אותם כשירדו מהרכב אלא תוך כדי כך שהם מכים. לשאלה היכן הם עמדו ביחס לעמאד השיבה כי אחד לפניו ואחד מאחוריו והשיבה שראתה אלות מהיכן שעמדה. כאשר נאמר לה שמסרה במשטרה שאינה יכולה לומר האם ראתה אלות השיבה שאמרה לחוקר שראתה אלות וכי היתה יותר מחקירה אחת. כאשר נאמר לה שבתיק השני אמרה אחרת השיבה-"אני בטוחה שאמרתי לחוקר שהיו אלות. מה שאמרתי או לא אמרתי אני לא רושמת יש לי מחסור בB12". בסיכומו של דבר, העדה עמדה על כך שראתה אלות.

כאשר נאמר לה שבחקירתה במשטרה טענה שרק שהגיעה לעימאד ידעה לנוכח הפציעה שמדובר במכה מאלה, השיבה-"אני לא זוכרת מה שאל אותי חוקר ומה שאני אמרתי, אבל אני זוכרת שאמרתי שהיו אלות. ולראיה לכך השוטר שאל אותי אם האלה היתה מברזל או מעץ" (עמ' 52 לפרוטוקול ש' 1- עמ' 53 ש' 18).

41. העדה נשאלה מה ראתה מהיכן שעמדה והשיבה-"שניים נותנים מכות אחד מלפניו ואחד מאחוריו נותנים לו מכות באלות". כאשר נאמר לה כי עימאד טען שהם הגיעו מאחורי גבו השיבה שאינה יודעת והיא נשארת בעמדתה. כאשר נאמר לה שבחקירתה הראשונה טענה שראתה את עלא ועמאר כשהם ירדו מהרכב והכו בברזל עד שדימם בעוד שכעת היא טוענת שלא ראתה אותם יורדים מהרכב והשיבה-"אני לא זוכרת השתלשלות האירועים עברה כבר שנה. אני זוכרת ראיתי גולף שחורה ליד השלט ושניים מכים אחד. וגיליתי לאחר מכן ששני הבנים של השיח ומי שמקבל מכות זה עימאד יותר מזה אני לא יודעת". בהמשך, כשנאמר לה כי אמרה לחוקר שראתה אנשים מתקוטטים ושהיא לא יודעת וראתה מה כל אחד מהם עשה, השיבה-"יכול להיות שהתשובות שלי היו משובשות בגלל שפעם ראשונה נכנסתי לתחנת משטרה". כאשר נאמר לה כי חזרה על כך בעדותה בבית המשפט שם ציינה שהאירוע היה רחוק וכי ראייתה לא טובה מרחוק ולכן היא צריכה משקפיים, השיבה-"כששאלה אותי איך יכולתי לראות אותם ממרחק של 50 מ' אמרתי לה שאני לא יכולה לראות טוב מאוד ממרחק הזה". בהמשך, כשנשאלה כיצד היא יכולה להעיד היום שראתה אותם, השיבה-"תעשה לי בדיקת ראייה. אני ראיתי אותם". היא חזרה על כך שמסרה לחוקר שהיו שניים שמכים באלות ולא ידעה לומר מה כל אחד מהם עשה. היא לא ידעה לומר האם מישהו ניסה להפריד בין המתקוטטים וטענה שראתה שניים מכם אחד שמדובר בבנים של השיח. לטענתה, לא ידעה מי האדם המוכה וחשבה שזה מהמוסך. היא הוסיפה שזיהתה אותם לפי הגולף השחורה. היא נשאלה מתי הלכה מהמקום בו עמדה והשיבה שאינה זוכרת אך לפני שהכל הסתיים. היא אישרה שלא ראתה את האירוע עד הסוף וכי הלכה למשרד, לכיוון השער. היא לא זכרה האם ראתה את התוקפים בורחים או עולים לרכב, אך שמעה לפי האגזוז את רכב הגולף נוסע מהמקום במהירות. היא לא זכרה האם גם ראתה את הרכב נוסע (עמ' 53 לפרוטוקול ש' 19- עמ' 55 ש' 24).

42. העדה נשאלה האם היא הראשונה שהגיעה לעימאד אחרי המכות והשיבה כי מועתסם היה הראשון. כאשר נאמר לה שמועתסם הגיע ראשון, הגיע לספר לה ואז הם חזרו יחד, השיבה-"אני לא זוכרת אם הוא או מוניר הגיעו ראשונים". היא אישרה שמועתסם הגיע לספר לה ואז הם חזרו ביחד, כאשר היא רצה והוא נסע ברכב לפניה. לדבריה, כאשר הגיעה לזירת האירוע עימאד שכב על אבן גדולה, בדיוק ליד השלט. לשאלה היכן היה ראשו השיבה-"מונח על האבן. כשהחוקר בא לצלם את האירוע מה שקרה, אני זוכרת שראיתי אז את הדם על האבן וכשבאנו לצלם האבן היתה הפוכה ולא היה דם. אני לא זוכרת אחרי כמה זמן זה היה". היא לא ידעה לומר האם ראתה פגיעות, לכלוך או טיח על ידיו והשיבה שעובדי הטיח היו בבניין שלידם ושהיא הצליחה לראות אותם מהיכן שעמדה. העדה נשאלה האם במהלך הקטטה עובדי הבניין היו בחוץ והשיבה בחיוב. כאשר נשאלה האם הם ראו את האירוע, השיבה-"שאלנו אותם ואמרו לא. אנחנו שאלנו אותם. שאקר שאל אותם ואמרו שהגב שלהם היה לעבר הטיח והיתה לו מכונת טיח רועשת". היא אישרה שהיא לא שאלה אותם באופן

אישי ולא ידעה לומר האם עימאד שוחח עימם בנוכחותה לאחר האירוע. כאשר הופנתה לתיק השני שם ציינה שהעובדים סיפרו לה זאת, השיבה שהם סיפרו לשאק שאמר לה. כאשר נאמר לה בהקשר זה שטענה אז שאמרו לה, השיבה-"**יכול להיות שאמרתי אז שאמרו לנו**" (עמ' 55 לפרוטוקול ש' 25-עמ' 57 ש' 5).

43. העדה לא זכרה האם ראתה את עובד הטיח כשהגיעה לזירה. כאשר נאמר לה שבתיק השני מסרה שעמאד היה בהכרה וראה הכל- את מוניר ואת עובד הטיח והשיבה שכך נמסר לה על ידי עימאד וכי אינה זוכרת היות וחלפה שנה ממועד האירוע. כאשר נאמר לה שבניגוד לטענתה לפיה כאשר הגיעה עימאד היה מונח על אבן ומוניר היה על ידו, מוניר העיד בתיק השני שכאשר היא הגיעה עימאד כבר היה מונח על הטוק-טוק של מוניר, השיבה שאינה זוכרת שהוא היה על הטוק טוק. עוד נשאלה בהקשר זה כיצד עימאד חזר לחווה והשיבה שברגל ולא כפי שטען מוניר. היא הוסיפה שהיא חזרה ברכב של עימאד. הוגשו חקירת ראיה בדארנה מיום 5.1.14 שעה 10:44 סומנה נ/8, חקירת ראיה בדארנה מיום 12.1.14 שעה 11:28 סומנה נ/9 והודעה אחרונה מיום 14.1.14 שעה 16:30 סומנה נ/10. עוד הוגשו בהסכמה הפרוטוקולים מיום 27.4.14 עמ' 24-32 ומיום 23.11.14 כל השיבה וכן הפרוטוקול מיום 4.5.14 עמ' 11-18 כחלק מהראיות בתיק זה (עמ' 57 לפרוטוקול ש' 6-עמ' 58 ש' 21).

44. בחקירתה החוזרת נשאלה באיזה שלב הבינה שעמאד היה זה שהותקף והשיבה כשמועתסם גרר אותו. עוד נשאלה כיצד ידוע לה שמועתסם חזר לזירת האירוע והשיבה שחזרה איתו ביחד. כאשר נאמר לה שאמרה שחזרה ברגל שהוא באוטו, השיבה-"**כן אבל זה היה באותו זמן. הוא ברכב ואני אחריו**". היא חזרה על כך שכאשר הגיעה לזירת האירוע מוניר היה שם ושהיא ומועתסם חזרו ומוניר היה שם. לדבריה, היא ירדה לכיוון השער כאשר מועתסם חזר לספר לה מה קרה. לדבריה, ירדה לכיוון השער מהמשרד כדי לטייל (עמ' 58 לפרוטוקול ש' 30-עמ' 59 ש' 12).

45. העד רס"ר טלאל עזאם הינו סייר בתחנת נהריה, אישר בעדותו את ת/17- דו"ח פעולה ות/29- ההודעה הראשונה של המתלונן. העד נשאל מה היה מצב המתלונן בזמן גביית ההודעה והשיב-"**לפי מיטב זכרוני הוא היה אחרי טיפול נמרץ, הוא היה קצת מטושטש, עייף, אחרי ניתוח, לפי מה שאני זוכר, ולא יכול היה לדבר יותר מידי**" ובהמשך-"**הוא ענה בקושי לשאלות, הייתי מקבל ממנו את המסר שהייתי צריך לקבל ממנו אבל היה קשה, וזאת מצבו הבריאותי**". לדבריו, מטרת גבית העדות היתה עדות ראשונית מהאירוע, להמשך טיפול חקירתי (עמ' 60 לפרוטוקול ש' 26-11).

46. בחקירתו הנגדית הוא אישר שת/29 היתה הודעה ראשונית שנגבתה מהמתלונן וכי מה שקיבל העביר לחקירות. הוא השיב שמה ששאל את המתלונן נענה וכי הוא לא הפסיק את גביית העדות נוכח מצב המתלונן ואף לא נמנע מלשאול איזו שהיא שאלה בגלל מצבו הרפואי (עמ' 61 לפרוטוקול ש' 16-1).

47. העד רשאד חוסין, עבד בדצמבר 2013 בחוות פארג'. הוא הוסיף שהוא עובד בחווה גם כיום. לדבריו, היו לו יחסים טובים הן עם עימאד והן עם הנאשם. הוא נשאל מי מהם היה חבר טוב יותר והשיב-"**עלאא**".

ועמאר הם שכנים שלי. את עמאד הכרתי, כשעבדתי אצלו היחסים התחילו להיות יותר טובים. אבל בהתחלה לא היה שום דבר בינינו, רק הכרנו". הוא אישר שמכיר את עמאר ועלאא מזה שנים. לטענתו, לא ראה את האירוע עצמו וכי "הייתי ביום עבודה, כמו כל יום, בשעות צהריים, יצאתי לטיול בשדה, והטיול הזה הוא חלק מהעבודה, היו איתי גם תלמידים. אני נכנסתי לשדה ועלאא יצא עם האוטו מהשדה". הוא השיב שהיה ברכב שחור, גולף וכי אמר להם שלום והמשיך לכיוון השדה. העד נשאל היכן ראה את רכבם והשיב-"בערך אחרי שאני יוצא מהחוזה לכיוון השדה, יש צומת T ויש גם מוסך משאיות, זה קרוב לשם, זה קרוב לחוות הסוסים פחות או יותר". העד לא זכר באיזו שעה דובר אך השיב שדובר בשעת צהריים ולא בוקר ובהמשך שלא לפני השעה 11 (עמ' 61 לפרוטוקול ש' 21- עמ' 62 ש' 20).

48. העד נשאל לגבי המרחק בין השלט שבשטח של החווה לבין המשרדים של החווה והשיב-"אני יכול להסביר ככה, יש את החווה ויש את המנאג' של החווה, זה 50 מטר פחות או יותר באורך שלו מהחוזה ועד הגדר. אחרי הגדר ישנה חלקת אדמה באורך של עוד 50 מטר לערך. זה החניון. אחרי האדמה ישירות נמצא השלט ואז הכביש הראשי. זה בסה"כ מרחק של 100 מטר בערך" עוד נשאל העד אם נוסעים מהרפת של המשפחה של הנאשם לכיוון הצומת ששם נמצא השלט, איפה הוא ביחס לחווה והשיב-"החוזה בכניסה לשדה. מי שרוצה להיכנס לשדה עובר דרך החווה וממשיכים הלאה לכל הרפתות, הרפת שלהם ועוד". העד נשאל היכן היה עימאד כשיצא לטיול והשיב-"הוא לא היה שם. אמרו לי שקרה המקרה הזה ולקחו אותו לקופת חולים". העד נשאל כמה זמן היה בטיול והשיב שבדרך כלל מדובר בטיולים של שעה שעה וחצי. עוד נשאל להיכן הגולף נסע והשיב-"ליציאה, לדרך הכביש הראשי. מהרפת שלהם לכביש הראשי. הם עוברים דרך החווה" (עמ' 62 לפרוטוקול ש' 21- עמ' 63 ש' 3).

49. בחקירתו הנגדית השיב שלא עצר כשפגש בנאשם ואחיו אלא אמרו שלום שלום. הוא שלל שנשאל על ידם שאלה כלשהי. בהמשך, נשאל היכן היתה ראייה בדארנה והשיב-"אני יוצא לטיול, הכל שם חווה. ראיתי אותה בחווה בזמן שהלכתי, זו הפעם האחרונה שראיתי אותה שם. כשאני עולה על סוס אני לא מסתכל מה יש מאחורי, אני באמצע עבודה ויש לי ילדים ואני ממשיך". בהמשך, נשאל היכן ראה אותה כשיצא לטיול והשיב-"בתוך החווה. יש את התאים של הסוסים ויש רחבה ביניהם. עלינו שם על הסוסים, יש הורים של הילדים וגם היא הייתה שם". עוד נשאל האם היא ליוותה אותו לשער החווה והשיב-"ממש לידי היא לא הייתה. אולי היא הגיעה לשער אחרי, אבל אני לא יודע". כאשר נאמר לו שראיה טענה שהייתה 5 מטרים מהמקום בו פגש את הנאשם ואחיו ברכב, השיב-"זה לא נכון בכלל. אני הייתי במרחק מהחוזה בזמן שפגשתי אותם, אולי 150-200 מטר, היא לא תלך ברגל. אם היא הלכה אחרי היא הייתה עומדת באזור של השער של החווה, שם מצלמים וההורים מסתכלים, אבל לא יותר רחוק מכך" (עמ' 63 לפרוטוקול ש' 6- 30).

50. העד נשאל ממי ידע על כל מה שהתרחש כשחזר מהטיול והשיב-"מהמשפחה של פראג' שהיו שם". הוא נשאל האם ראייה ניסתה לברר עימו האם פגש את הנאשם ואחיו והשיב-"אני לא זוכר אם היא בדיוק, אבל כן שאלו אותי במשפחה. זה היה לפני שהגעתי למשטרה, אפילו באותו יום. זה מה

שאני זוכר". עוד נשאל האם מסר להם מידע שלא היה והשיב בשלילה. העד נשאל האם היה ידוע לו על סכסוך קודם בין המתלונן לנאשם ואחיו והשיב-"אני עובד שם וכשקורה משהו אני יודע. אני עובד במשפחה עצמה. בבוקר הגעתי לחווה, התחלתי לעבוד וראיתי מה שקרה בחוץ, ואחרי שהסתיים האירוע הזה שאלתי מה יש ואמרו לי שיש ביניהם סכסוך, אבל ממש מה יש ומה קרה אני לא יודע. אני מבין שמדובר באירוע הראשון בחודש אוקטובר ועל זה אני מדבר" ובהמשך-"אני הייתי במאנג', זה היה מרחוק, אני מתעסק עם ילדים. ראיתי בצומת ושמעתי קולות ואז הסתכלתי, אז שניהם היו מחוץ לאוטו והיו מכות וצעקות. אחרי שהסתיים האירוע הבנתי שעמאר קיבל מכות בראש". הוא נשאל האם ידוע לו שעלאא, היה בכלל באירוע הקודם מאוקטובר והשיב בשלילה. הוא שלל שראה אותו. העד נשאל האם עמאר קיבל מכות מעמאד והשיב שכך ראה בסוף ושה היה מרחוק. הוא נשאל האם ראה זאת או שספרו לו והשיב-"אני עמדתי באמצע המגרש ואני רואה שיש סכסוך ומכות. בסוף הבנו מהמשפחה ומעמאר שהוא קיבל מכות בראש. לא הייתי לידם, הייתי קצת רחוק". הוא אישר שפגש את עמאר לאחר מכן וראה שיש לו פגיעה בראש (עמ' 63 לפרוטוקול ש' 31- עמ' 65 ש' 4).

51. העד נשאל כמה זמן לפני האירוע עבד בחווה והשיב שהוא עובד שם מתחילת 2012 וכי הוא מכיר את מרבית הלקוחות. הוא אישר שנחקר במשטרה על ידי החוקרת שמרית. עוד נשאל האם הוא מכיר את נדים שחאדה והשיב שהוא זימן אותו לחקירה כשהגיע לחווה. הוא נשאל כיצד הוא ידע ששמו רשד והשיב-"מהמשפחה של פראג', אני לא מכיר אותו מלפני כן, גם הוא לא מכיר אותי". הוא שלל שהכיר אותו בטרם האירוע. עוד נשאל האם הוא ראה אותו לפני האירוע השני והשיב שאינו זוכר שראה אותו לפני האירוע השני (עמ' 65 לפרוטוקול ש' 25-5).

52. בחקירתו החוזרת נשאל מאיזו משפחה הבין שעמאר הוכה באירוע מאוקטובר והשיב-"הסתיים האירוע וישבו בחווה משפחת פראג' ואמרו שקרה האירוע הזה והזה, ואמרו שהבחור השני קיבל מכות והלכתי לבקר אותו בתור חבר וראיתי שהוא קיבל מכה". העד אישר שראה את הויכוח בחודש אוקטובר ושלל שאמר משהו אחר וכי באירוע הראשון היו ביניהם מכות וצעקות. בהמשך- הופנה להודעתו שם טען כי "שמעתי צעקות אבל ממש לא הייתי קרוב ולא ראיתי מה שקרה בדיוק, ידעתי בסוף שעמאר קיבל מכות מעמאד" והשיב-"זה בדיוק מה שהיה. אני לא יודע מי צועק, מה קורה, מי ירד ראשון, אבל אני רואה ששניהם נלחמים אחד בשני". בתשובה לשאלה מה קרה לעמאר באירוע הראשון, השיב שדובר בפצעים בראש (עמ' 65 לפרוטוקול ש' 28- עמ' 66 ש' 12).

53. העד אדריאן אוקמפו, פרמדיק במד"א, אישר שערך את ת/18, דו"ח הפרמדיק. העד נשאל מה רשום תחת "מחלה נוכחית" והשיב-"כאב ראש, שני חתכים קטנים, נפיחות בחלק האוקסיפיטאלי, זה החלק האחורי של הראש, חלק עליון. כמו כן רשום כאבים בירך ימין". היא נשאל מה כתוב בחלק של הבדיקה הגופנית והשיב-"בן 30, לדבריו הותקף על ידי שני אנשים במקלות, הגיע לקופ"ח לאומית בעראבה כאשר סובל משני חתכים קטנים בחלק האוקסיפיטאלי של הראש. הרופא במקום מזמין אותנו לפינוי" ובהמשך-"בהגיענו בהכרה מלאה ללא סיפור של איבוד הכרה, ללא בחילות או הקאות, ללא זיעה או חיוורון, יציב המודינאמי. לציין כי הנ"ל נחבש בראשו, הושם

על לוח גב, צווארון והדווייז...באמצע הפינוי לבית החולים הנ"ל סירב בכל תוקף להישאר על הלוח והצווארון, למרות ניסיונות שכנוע לחזור בו". באשר לחלק של טיפול אחר ותגובה לטיפול- "במהלך הנסיעה לבית החולים ובסמוך לו הנ"ל הקיא פעם אחת. לאורך כל הנסיעה המדדים תקינים ובהכרה מלאה". העד השיב שאופייני שבפגיעות ראש יכולה להיות תופעה של הקאה וכי הדבר אופייני לעזוועי מוח וכו' (עמ' 67 לפרוטוקול ש' 1-28).

54. בחקירתו הנגדית נשאל מה המשמעות של הסירוב בתוקף להיות על הלוח והצווארון והשיב שמה שכתוב, שהוא פשוט סירב ויכול היה לשבת באמבולנס. הוא לא זכר האם זה היה המקרה אך טען שלפי הכתוב הוא כנראה התיישב. הוא לא זכר האם היתה למתלונן פגיעה בירך ימין והשיב שלפני הרשום היו כאבים בירך ימין. הוא לא זכר האם היה מישהו נוסף איתו באמבולנס. העד נשאל האם הוא הבחין שהוא בהכרה מלאה נוכח הרשום והשיב- "כמובן, בהתאם לשאלות ששואלים חולה". עוד נשאל למה הכוונה ב"המודינאמי" והשיב- "זה אומר שמבחינת לחץ הדם הוא בנורמה או יציב, לא מתחת ולא מעל" (עמ' 68 לפרוטוקול ש' 17-3).

55. העד, חמאד בדארנה, אביהם של עמאר ועלאא, נשאל בעדותו היכן הם התגוררו בטרם מעצרו והשיב שעמאר בביתו ועלאא למד בשכם ולילה לפני כן היה אצלו בבית. לדבריו, עלאא לומד סיעוד והתחיל את לימודיו ב-1/8/13. העד לא ידע לומר מה מספר הטלפון של עלאא וטען שאין לו את מספרו במכשיר הנייד שלו. כאשר התבקש לבדוק את מספרו של עלאא השיב שהחליף שני כרטיסי סים וכי כל 3-4 חודשים הוא מחליף כרטיס סים וכי עבר חברת סלולר (עמ' 69 לפרוטוקול ש' 21-2).

56. העד נשאל היכן עלאא היה במשך חצי שנה מאז האירוע בחודש דצמבר ועד שהוא נעצר ביוני והשיב שלמד באוניברסיטה בשכם. כאשר נאמר לו שבמשטרה אמר אחרת השיב- "תני לי לדבר לפני שאת שואלת אותי. אני יודע מה את רוצה לשאול. אני הבאתי את הבן שלי עמאר לתחנת המשטרה. ב-6/1/14 בא אלי שוטר הביתה, שמו עוואד, הוא אמר שאני צריך להביא את עמאר ואת עלאא למשטרה. הבאתי את עמאר ב-6/1/14 בשעה 16:00 אחה"צ למשטרת משגב. פגש אותי אחד בשם לב" ובהמשך- "עלאא היה בשכם. אני אמרתי לשוטר נדים שחאדה כי אני רציתי לשמור על הקריירה שלו. הוא אמר לי אני אתפזר להם תיק והם ישבו 7 שנים בכלא, בגלל זה אמרתי לשוטר שהוא בתל אביב. זימנו אותי למשטרה וב-6/1/14 הבאתי את עמאר, החוקרת שמרית לא הייתה בתחנה. אמרו לי לחזור למחרת ב-14:30. חזרתי וביקשתי את החוקרת שמרית. היא לקחה את עמאר לחקירה. פתאום בא נדים שחאדה שהוא עוד חוקר, הוא שאל אותי מי אני, אמרתי לו מי אני ושעמאר ועלאא הם הבנים שלי. הוא אמר לי אתה עצור, תן לי את הטלפון ואת תעודת הזהות. נתתי לו את תעודת הזהות ואת הטלפון. הוא אמר לי אתה עצור, חכה כאן. הוא נכנס לעמאר לחקירה ואמר לו אתה עמאר, בוא איתי. הוא נכנס אולי שעה - שעה וחצי ואז אמר לי תיכנס אתה. נכנסנו אני ועמאר, והוא אמר לי לשכנע אותו שהוא תקף את עמאד, ואם לא תעשה את זה הם ייכנסו 7 שנים לבית הסוהר ולא ייצאו לפני זה. זה כואב לי מתחילת האירוע הזה. הוא שרטט לי מעגל ואמר לי שזה שלומד וזה שלא לומד, ייכנסו 7 שנים לבית הסוהר. הייתי 6 שעות במעצר ואח"כ הוציאו אותי החוצה. ביקשתי ממישהו

מהכפר שיתקשר לאח שלי שהוא עו"ד, הוא שאל למה אני עצור והשוטר אמר שהוא רצה לחקור אותי. נכנסתי לחקירה ואמרתי שאני לא יודע איפה הבן שלי, אולי הוא בתל אביב ואני לא רוצה להגיד לך את האמת בגלל מה שאמרת. הכוונה לעוה"ד פאדל בדארנה, הוא אחי. בתשובה לשאלתך, אחרי כל זה אמרתי לו שאני לא מוכן להגיד לו איפה עלאא ואני לא מוכן להגיד את האמת בגלל שהוא איים עלי שאני אכנס לבית הסוהר" (עמ' 69 לפרוטוקול ש' 22- עמ' 70 ש' 19).

57. העד נשאל מה אמר לנאדים כששאל אותו איפה עלאא והשיב שיתכן ואמר לו שהוא עובד בתל אביב. כאשר נאמר לו שאמר לו שעלאא עובד או בתל אביב או באילת השיב שאמר רק ת"א ולא אילת וכי אינו יודע מדוע זה רשום בחקירה. העד נשאל האם שיקר בנוגע לדברים אחרים והשיב שרק בנוגע למקום הימצאו של עלאא. הוא שלל שנשאל בבית המשפט איפה עלאא ושנשאל שאלות בדיון המעצר של עמאר. כאשר נאמר לו שבדיון המעצר כמפקח טען שאינו יודע איפה עלאא, השיב שרק רצה לשמור על לימודיו שבסיום הסמסטר היה מביא אותו לבית המשפט. הוא נשאל מדוע טען שם שהוא לומד בירדן והשיב שהוא למד סמסטר בירדן ועבר לשכם. העד נשאל מתי שמע על האירוע בפעם הראשונה והשיב- **"כשהבן שלי עלאא חזר הביתה ואמר לי שעמאר ועמאד רבו. זה היה באותו יום"**. לדבריו, זה היה בשעה 13:00-13:30 בערך. הוא נשאל האם הם דיברו על כך והשיב- **"הוא אמר שהם הסתכסכו אחד עם השני ורבו, הכוונה לעמאד ועמאר. הוא אמר לי שהוא הפריד ביניהם. הוא אמר לי שאלווה אותו באותו יום לג'נין, כי יש לו למחרת בחינה"**. עוד נשאל העד מתי שמע מעמאר לראשונה על האירוע והשיב- **"אני גם כן שאלתי אותו אחרי שהוא חזר מהעבודה. זה היה בסביבות 17:00"**. לשאלה מה הוא אמר לו, השיב- **"הוא אמר שעמאד בא וניסה לתקוף אותו ואז הם רבו אחד עם השני"**. כאשר נאמר לו שעלאא טען שלא סיפר לו דבר בנוגע לאירוע, השיב שהוא סיפר לו (עמ' 70 לפרוטוקול ש' 20- עמ' 71 ש' 32).

58. העד נשאל מדוע לגבי מה שעמאר סיפר לו הוא שיקר במשטרה והשיב שהחוקר איים עליו שיעצור אותם ואותו. כאשר נאמר לו שגרסת עמאר היתה הגנה עצמית, השיב שעמאר לא סיפר לו מה שקרה, אלא רק אמר שהם רבו אחד עם השני. העד נשאל מהיכן לקח את עלאא ברכב והשיב שלקח אותו מביתו לג'נין כי הוא ביקש ממנו. הוא נשאל מה ידע בשלב זה בנוגע לאירוע והשיב- **"עמאר אמר לי שהוא רב עם עמאד וזהו ועלאא הפריד"**. עוד נשאל האם עלאא סיפר לו משהו נוסף שקשור לאירוע חוץ מזה שהוא הפריד והשיב- **"הוא שאל אותי מה יש ביניהם שהם הסתכסכו. אמרתי לו שאח שלו קיבל מכות מעמאד, איזה 5 מברגים בראש שלו"**. העד נשאל מדוע היו מספר ניסיונות לסולחה בין המשפחה שלו לבין המשפחה של עמאד אחרי האירוע השני והסביר- **"אני לא אוהב בעיות, אני לא אוהב שהבעיות התפתחו. אני רוצה לשמור על הילדים שלי ושל האחרים. אני לא רוצה בעיות בחיים שלי"**. כאשר נאמר לו שהוא רצה לעשות סולחה בגלל שידע שבנו תקף את עמאד והשיב- **"הוא לא תקף אותו. הוא אמר שהם התעמתו אחד עם השני, הוא לא בדיוק אמר לי מה שקרה אבל רציתי שתהיה סולחה"**. העד נשאל מדוע אמר לחוקר שהוא כועס על בניו והשיב שהחוקר שאל אותו אם הוא יכעס אם הם עשו את זה והשיב בחיוב. לדבריו, הוא לא חינך אותם כך (עמ' 72 לפרוטוקול ש' 1-30).

59. העד נשאל באיזו תדירות היה בקשר עם עלאא מאז שלקח אותו למחסום במהלך החצי שנה הזאת והשיב-**"אחרי שבוע הוא התקשר אלי, אמרתי לו אל תתקשר אלי ושים לב ללימודים שלך"**. לשאלה מדוע ביקש שלא יצלצל אליו, השיב-**"כי רציתי שישמור על הקריירה שלו. חשבתי שאולי מצוטטים לטלפון. החוקר כל הזמן איים עלי, פעם אחת במשטרה, פעם אחת הוא בא לבית"**. לשאלה מדוע לא אמר לעלאא שהמשטרה מחפשת אותו, השיב שרצה שייסי את הסמסטר קודם. הוא נשאל מדוע לקח את עמאר למשטרה והסביר-**"כי הוא לא לומד. אני רציתי לשמור על הילד שילמד ויסיים את הלימודים שלו. אמרתי לו שברגע שהוא מסיים את הסמסטר שלו שיתקשר אלי. בחודש יוני הוא התקשר אלי ואמר שסיים, שאבוא אליו ונלך למשטרה. ליוויתי אותו לבית המשפט"**. העד נשאל מדוע רצה שעלאא יהיה עד הגנה בתיק של עמאר והשיב-**"שיגיד את האמת מה קרה"**. בתשובה לשאלה איך ידע מה האמת, השיב-**"אני לא יודע. עמאר ועלאא ידעו, וגם עמאר"**. העד שלל שסיפר לעלאא מה קורה עם המשפט של עמאר (עמ' 72 לפרוטוקול ש' 31- עמ' 73 ש' 25).

60. העד נשאל האם כל הכפר דיבר על כך שעמאר תקף את עמאר והשיב שאינו יודע. לדבריו, כאשר הבן שלו הוכה, הוא לא נתן לאף אחד שידע ותוך 5 שעות עשו סולחה ונגמר הסיפור. העד נשאל מדוע אחיו כאמל, הגיע לאחים של עמאר להם שהם מוכנים לסגור את הרפת שלהם והשיב שמדובר בשקר, כלשונו-**"זה שקר. הם ביקשו מכמאל שאנחנו נסגור לו את הרפת, הבנים שלי ילכו מהכפר ל-3 שנים ושנשלם לו 200,000 ₪ ואח"כ נעשה סולחה. לא קיבלתי את ההצעה. אני גם לא אקבל את הדרישות האלה. הלכתי לבית המשפט וביהמ"ש יעשה מה שהוא רוצה"**. העד נשאל מתי ראה את עלאא בפעם האחרונה ביום האירוע והשיב-**"אני שלחתי אותו לרפת לעשות עבודה ואמרתי לו שכשהוא יסיים וירצה ללכת להתפלל שיתקשר אלי. הוא לא הצליח לתפוס אותי בטלפון אז הוא התקשר עם אחיו"**. לדבריו, לקח אותו לרפת בשעה 8 בבוקר. הוא השיב שלפני יום האירוע הוא חזר משכם בערב. כאשר נאמר לו שאמר אחרת במקומות אחרים השיב שאינו זוכר כי יתכן ואמר זאת במטרה להגן עליו. פרוטוקול הדיון מיום 3/3/14 עמ' 6-8 סומן ת/42, הודעה במשטרה מיום 7/1/14 סומנה ת/43 (עמ' 73 לפרוטוקול ש' 26- עמ' 74 ש' 32).

61. העד רס"ב ג'ורג' נחלה, הינו חוקר בתחנת משגב, אישר את ת/1, חקירת הנאשם מיום 18/6/14. העד אישר שהחקירה הזו לא מתועדת בווידיאו וטען שככל הזכור לו היתה להם תקלה. העד נשאל מהיכן לקח את הנוסח של האזהרה הרשום בהודעה והשיב שלמיטב זכרונו אחיו היה עצור קודם והוא לקח את זה מהעדות של אחיו. העד שלל את טענת הנאשם לפיה רצה לספר דברים שלא נרשמו בעדות וטען שכל מה שאמר נרשם. בהמשך, נשאל על כך שלטענת הנאשם הוא הוצא לחקירה ב-5 בבוקר עד 1 בלילה ללא תכלית והשיב-**"אני בסה"כ עשיתי את הפעולה הזו, הפעולה הראשונה. אני זוכר אפילו שיצאתי לחופש אח"כ. יצאתי לחו"ל כמה ימים אחרי התאריך הזה. התיק הזה לא היה בטיפול אלא בטיפול של חוקר אחר, והפעולה היחידה שלי בתיק זו ההודעה הזו"**. כאשר נשאל מדוע גבה את העדות הסביר שהיה החוקר היחיד באותו יום בתחנה ומדובר בפעולתו היחידה בתיק (עמ' 75 לפרוטוקול ש' 26-5).

62. בחקירתו הנגדית אישר שהתיק היה בטיפולו של חוקר אחר והשיב שהוא חושב שנדים טיפל בתיק. הוא אישר שהחקירה לא תועדה, אחרת היה רושם זאת וחזר על כך שככל הנראה היתה תקלה במערכת וכי אם הדבר לא נרשם מדובר בטעות טכנית שלו. העד אישר שידוע לו שכאשר עבירה המיוחסת היא מעל 10 שנים הוא חייב להפעיל ווידאו וחזר על כך שהיתה תקלה. הוא לא ידע האם יש לכך תיעוד והשיב שאינו נאמן מחשוב. עוד טען שבמקרה של תקלה פונים למחוז וכי ניתן לבדוק זאת עם נאמן המחשוב של התחנה. הוא לא ידע לומר מה הסיבה שהחקירה לא תועדה, בהנחה שלא היתה תקלה והשיב שמדובר על חודש יוני. העד נשאל מי קובע איזה תיק יטופל על ידי איזה חוקר והשיב שקצין האח"מ ושארין קשר בין שם החוקר המופיע על ההזמנה לחקירה לחוקר המטפל. לדבריו, השם יוצא באופן אוטומטי מהמחשב כאשר מוציאים הזמנה. לדבריו, אין הזמנות ידניות, למעט אם ניתנות על ידי שוטרים בשטח. העד שלל שלא הפעיל את תיעוד הווידאו על אף שלא היתה תקלה וחזר על כך שאם לא רשם שישנה תקלה מדובר בטעות טכנית שלו (עמ' 76 לפרוטוקול ש' 2- עמ' 77 ש' 32).

63. כאשר נאמר לו שהנאשם טוען שיש נקודות מסוימות שהוא היה מעוניין לספר לו אך הוא אמר לו שזה לא רלוונטי ושיתמקד בשאלות, השיב- **"אני מפנה לתחילת העדות 09:06. הוא נעצר לפחות שעה קודם, הוא נעצר במחוזי חיפה, עד שעצרו אותו, הביאו אותו, עד שהכנתי את התיק ואת המסמכים, היינו צריכים להביא אותו לבית המשפט בעכו. בסה"כ מדובר בגרסה ראשונית. כל מה שחשוב בחקירה הראשונית נרשם לפי גרסתו של הנאשם. אני לא זוכר שהנאשם אמר לי שהוא רוצה להגיד לי דברים ואמרתי לו שאין זמן. אני אומר שהיה מדובר בחקירה ראשונית בלבד והיינו צריכים להוריד אותו לבית המשפט להארכת מעצר. אני לא אמרתי שהייתה בעיה מבחינת לחץ זמן אבל היה לחץ זמן כי היינו צריכים לקחת אותו לעכו".** כאשר נשאל בהקשר זה האם כל מה שרשום פה זה הדברים החשובים, השיב- **"אני לא אמרתי שכל מה שנאמר כאן זה הדברים החשובים, זו העדות הראשונית ולאחר מכן היו עדויות נוספות. זו חקירה ראשונית לצורך הארכת מעצר".** העד שלל שמחמת לחץ הזמן שכח או דילג על עניין התיעוד בוויידאו. בחקירתו החוזרת נשאל האם ידוע לו מה עונש בחוק על עבירה של חבלה על ידי שניים או יותר והשיב בשלילה. מזכר שנוגע לעדותו של נדים שחאדה לעניין מכשיר טלפון הוגש וסומן ת/44 (עמ' 78 לפרוטוקול ש' 1-27).

64. העד מוניהר חאלד בדארנה, קרוב משפחתו של הנאשם, אישר שלנאשם או לאחיו היתה גולף שחורה בדצמבר 2013. העד נשאל מה זכור לו בנוגע לאירוע שהיה ב- 27.12.13 עם עמאד ופירט- **"הלכתי לבדארנה פארג' לשבת בחוות סוסים, יש לו דיר של כבשים, כל הזמן אני הולך לשם. זה היה אולי בשעה 1 ככה. הלכתי לשם. יש לי טוק טוק קלנועית עם חשמל. יש שם אולם של חתונות. ראיתי שיש אוטו שחור הולך לכפר ועליו יש את עמאר ועלא, אני לא יודע איפה הם היו, אני הלכתי לשבת אצל בדארנה, הלכתי לצומת ראיתי את עימד בדארנה ליד השלט, ראיתי שיש לו דם בראש, אמרתי לו מה קרה לך, אמר לי שהבן של שיח עבד נתנו לי מכות, עלא ועמאר, התקשרתי לאבא שלו בדארנה פארג' ושמתי אותו על הטוק טוק, הוא עשה ככה, (העד מדגים עם הראש לא יציב ומתנדנד) באה רעיא לרפת, אמרתי לה תתפוס אותי שאני אקח אותו על הרכב. שמתי אותו על הכסא של הטוק טוק. רעיא תפסה אותו ואני נסעתי לאט לאט. היא**

תפסה אותו. היא חזרה לרפת כשהיא תופסת אותו ואני נסעתי לאט. היא הלכה על הדרך. בא שאקר אח שלו ולקח אותו לבית חולים. לא יודע לאיפה לקח אותו. שם אותו באוטו ולקח אותו". העד אישר שכאשר הגיע למקום ראה דם על אבן גדולה במקום. הוא לא ידע לומר כיצד ראה הגיעה למקום ומי אמר לה. לדבריו, היא יצאה מהרכב והגיעה ברגל במהירות. העד לא זכר האם היה שם מישהו נוסף מלבד ראה ועימאד (עמ' 80 לפרוטוקול ש' 10- עמ' 81 ש' 6).

65. בחקירתו הנגדית נשאל בנוגע לטענת ראה לפיה עימאד חזר מהשלט לרפת ברגל והשיב-"**אני אמרתי את האמת. שמתי אותו על הטוק טוק והיא הלכה לידי. היא לא ידעה מה היא עושה כשהיא ראתה אותו. הובלתי אותו לרפת ובא שאקר ולקח אותו".** כאשר נאמר לו שראה טוענת שחזרה לרפת ברכב המזדה של היימן, השיב שאינו יודע ובהמשך-"**אני שמתי אותו על הטוק טוק, לא היה לו רכב ולא היה לו שום דבר. לא שמתי לב שיש רכב שם או לא".** העד אישר שהוא מכיר את מואתסם בדארנה שהינו בן דוד. הוא שלל שראה אותו בזירת האירוע. העד נשאל היכן היה עימאד כאשר ראה אותו לראשונה והשיב שליד השלט, רחוק קצת מהשלט, 4 - 5 מ'. לדבריו, הוא היה מטושטש אך עמד. העד נשאל האם הבחין בדליים של בטון בזירה והשיב-"**לא שמתי לב, ידעתי אחרי האירוע שהוא היה מסדר את השלט עם בטון".** הוא לא ידע האם היה טלפון ליד עימאד. העד נשאל כיצד תפס אותו ושם אותו על הטוק טוק והסביר-"**הוא היה בעמידה, תפסתי אותו ביד אחת והוא ישב על הטוק טוק. מי שקיבל מכה אתה לא יכול לעזוב אותו".** עוד נשאל האם ידיו של עימאד היו מלוכלכות והשיב-"**הידיים שלו היו עם בטון. יש דם על הראש שלו".** הוא חזר על כך שלא ראה בטון ליד המתלון (עמ' 81 לפרוטוקול ש' 8- עמ' 82 ש' 18).

66. העד חזר על כך שראה רק את ראה ולא את מואתסם וכי לא הבחין ברכב במקום. העד נשאל מה המתלון השיב לו כאשר שאל אותו מי עשה לו את זה והשיב-"**כששאלתי אותו הוא אמר לי בני השיח נתנו לי מכות עלא ועמאר, והם עברו כשנסעתי בטוק טוק ליד אוהל הירח (מסעדה). כשהגעתי לצומת ראיתי את עימאד מוכה ופצוע".** לדבריו, זיהה את רכב הגולף ליד אוהל הירח המסעדה שזה מרוחק כ- 500 מ' מהצומת. לדבריו, הגולף נסעה בכביש הראשי. הוא אישר שלא ראה אותה בצומת. העד הופנה להודעתו במשטרה שם טען שראה את הגולף בצומת והשיב שלא אמר שהרכב היה בצומת, ובהמשך בהקשר זה-"**לא בצומת. מה שכתוב לא נכון. הם חלפו את הטוק טוק שלי ליד מסעדת אוהל הירח בכביש הראשי, אני לא ראיתי אותם עומדים בצומת, לא ראיתי אותם כשעברו מהצומת לכביש הראשי ומה שרשום זה לא נכון".** העד נשאל על טענת הנאשם לפיה הוא עשה תאונה לפני כמה שנים והשיב שקיבל מכה בראשו. כאשר נאמר לו שהנאשם טוען שהוא כלל לא היה בזירת האירוע ובא כדי להחזיר טובה לפארג', השיב-"**זה לא נכון. אני הייתי על יד הילד, יש לו מכה בראש ואני צלצלתי לפארג' והוא לקח את המתלון לחזה וצלצל לאחיו. כל הסיפור הזה לא נכון".** הוא שלל שהמקרה קשור לאירוע הטרקטור ואישר שקיבל כסף בגין התאונה ההיא. עוד נשאל האם ראה אלות בזירת האירוע והשיב-"**לא. במה נתנו לו מכות - אין לי מושג"** (עמ' 82 לפרוטוקול ש' 19- עמ' 84 ש' 26).

67. העד פארג' שאקר בדארנה, אביו של המתלון סיפר על האירוע כלשונו-"**אני בבית טלפן אלי מוניר**

אמר לי הבן שלך כך וכך תבוא תיקח אותו מהכביש, אני לא לבוש טלפנתי לילדים שלי, לקחו אותו לקופת חולים ומקופת חולים העבירו אותו לבית חולים. אז באו הדודים שלו, של אבא של הנאשם, באו לחוה, אמרו: אנחנו בני דודים לא רוצים לסבך את הענין, בוא נגמור את הענין, אמרתי להם בסדר, אני עוד לא ראיתי את הבן שלי ואני לא יודע כלום, בא אח של חאמד שקוראים לו כמאל זה שמעסיק את הבן הגדול עמאר בזהב, אני ראיתי את הכל. הם באו אלי, בא עלא ולקח את אח שלו מאצלי. בגלל זה אני עד שלך ולך תתלונן, אמרתי שאני לא הולך להתלונן כי נתתי מלה למבוגרים, אחרי 7 ימים והבן שלי בבי"ח בנהריה ואני אפילו לא הלכתי לבקר אותו כי לא יכולתי לראות את המצב שלו, בא בן דוד של כמאל שקוראים לו אמין חאלד בדארנה ואמר לי : בוא תלך אתנו לנהריה ותבקר את הבן שלך, אמרתי שאני לא רוצה ללכת, אני לא יכול לראות את המצב שלו. אח"כ סיפרו לי ששאלו את הבן שלי עימאד" (עמ' 85 לפרוטוקול ש' 7-24).

68. לטענת העד, הוא לא ראה דבר. הוא אישר שכאמל שוחח עמו וגם אמין וכי הם טלפנו למשטרה. העד נשאל מה הם אמרו לו והשיב-"אמרו לי שאנחנו מודים בזה והאח שלנו הוציא אותו מהמקום שלו. כמאל אח של חאמד אמר שהם יוציאו אותו" ובהמשך-"אמר לי שאני העד שלך שראיתי את הילדים שיצאו מהבית עם המקלות". העד שלל שהיתה סולחה והסביר-"באו אלי ולא ביצעו מה שהציעו. הציעו שיוציאו אותו מהמקום שלא תהיה התנגשות כי הדין שלו ליד החווה שלנו, אמרו שאנחנו מוציאים אותו ובית המשפט יתן את העונש שלהם. את הילד הזה הבריחו לשכם ובאו אלי ראש המועצה ועוד אנשים מכובדים מהכפר אמרו לי תן לנו יפוי כוח שאנחנו נגמור את הענין הזה, אמרתי להם בסדר. הלכו לשם ועשו ישיבה ואמרו להם קודם כל תביאו את הילד משכם איפה שהברחתם אותו ואח"כ נדבר על היתר. אז אמרו להם לא, שאתם בצד של פארג' בדארנה (אני) והבן שלו. ובזה נגמר הענין" (עמ' 85 לפרוטוקול ש' 26- עמ' 86 ש' 11).

69. בחקירתו הנגדית אישר שכאמל אמר לו שהוא ראה את הבנים יוצאים מהבית שלו עם אלות והוסיף שאמר לו שהוא לא ידע למה ורק כאשר חזרו ידע. לשאלת בית המשפט השיב שכאמל ראה אותם כאשר חזרו, כלשונו-"חזרו לבית של כמאל. איפה שעובד הבן הגדול. הבנים שלי - סאלח וחאמד רדפו אחריהם ומצאו אותם שם. הם לא רצו להרביץ להם כי היו בבית של כמאל". העד אישר שסאלח וחאמד הלכו למקום העבודה של עמאר. העד נשאל בנוגע לאירוע הקודם שאירע 3 חודשים לפני האירוע נשוא כתב האישום והשיב שספרו לו על כך לאחר שהענין הסתיים אך הוא לא היה. הוא אישר שאז נערכה סולחה בביתו של כאמל אך ציין שלא ידע על כך. הוא נשאל מי נכח בבית של כמאל בסולחה והשיב-"כמאל, עימאד, חאתם, ועוד אחד אני חושב שסאלח". הוא לא ידע לומר האם עמאר נכח בסולחה. כאשר נאמר לו שטען שהזהיר את בנו לא להתעסק עימם השיב-"זה אחרי זה, אחרי הסולחה. שאלתי את הבן שלי למה לא אמרת לי או שתגיד לי או שתטלפן למשטרה" (עמ' 86 לפרוטוקול ש' 14- עמ' 87 ש' 12).

70. הודעת העד מוניה בדארנה הוגשה בהסכמה וסומנה נ/11, פרוטוקול מיום 27.4.14 סומן נ/12, פרוטוקול מיום 14.4.14 סומן נ/13, פרוטוקול מיום 23.11.14 סומן נ/14, תשובת חברת פלאפון סומן

15/נ, פירוט שיחות לפלאפון של ***** (של ראייה) ולפרטנר ***** - סומן נ/16, הזמנות לסור למשטרה המופנות לנאשם ולאחיו סומנו נ/17. מסמכי חקירה לרבות בקשה למתן צו להמצאת המסמכים שערכה השוטרת שמרית קארו סומנו נ/18 (מסומנים א, כ"ד, י"ג, י"ב, י', ט'), תמונה של המתלונן בטקס בחוות הסוסים מיום 21.3.14. 3 חודשים לאחר האירוע, סומנו ת/19 (עמ' 87 לפרוטוקול ש' 21- עמ' 88 ש' 23).

71. הנאשם עלא בדארנה, סיפר שלמד בשכם מיום 1.9.13 ועד למועד בו נשלח למעצר בית. הוא אישר שהמסמכים- אישור תשלום שכר לימוד לאוני' אל נג'אח בשכם מוטבעת עליהם חותמת מיום 10.9.13 ובצורף תרגום לעברית- שלו (סומן נ/20). לדבריו, חזר הביתה כל שבוע או שבועיים, לפי המבחנים. באשר ליום 27.12.13 סיפר כי- **"זה היה יום שישי. חזרתי משכם ביום חמישי. כמו כל פעם. ביום שישי בבוקר אבא שלי לקח אותי לרפת שלנו לעבוד. ביום שישי יש לנו תפילה. סיימתי את העבודה שלי, התקשרתי לעמאר אח שלי וביקשתי שיבוא ויקח אותי לתפילה. נכנסתי למקלחת" ובהמשך- "התקלחתי וחיתי לאח שלי שיבוא לרפת לאסוף אותי. יצאנו ברכב. בדרך בצומת של הכביש הראשי, היה עימאד מסדר את השלט של החוה שלהם. פתאום עימאד עצר באמצע הכביש. אמר: "תעמדו". אח שלי עצר. עימאד בא לאוטו על יד עמאר. תפס אותו בבגד ואמר לו: מה אתה עושה פה? כמה פעמים אמרתי לך אל תעבור מפה וקילל אותו. ועימאד נתן לעמאר כמה כאפות. עימאד פתח את הדלת של האוטו ומשך את עמאר. היה לעימאד מקל והוא בא להכות אותו, ועמאר תפס את המקל ודחף את עימאד ולקח את המקל מעימאד. עימאד החליק, בגלל שעמאר דחף אותו. ועל הרצפה יש אבנים, עימאד התכופף ולקח אבן מהרצפה ואמר לעמאר: אני אפתח את הראש שלך והתחיל לקלל אותו. עימאד רצה להתיישר ועמאר נתן לו מכה בראש עם המקל. ירדתי מהאוטו והסתובבתי תפסתי את עמאר והכנסתי אותו לאוטו ואמרתי לו: בוא נברח. ברחנו ועימאד רץ אחרינו עם האבן. ברחנו מהמקום והלכנו למקום עבודה של עמאר. ירדנו מהאוטו של עמאר שם. עמאר נכנס למקום העבודה. אני נשארתי לעשן סיגריה בחוץ. נכנסתי למקום העבודה ועמאר נשאר בפנים ואני נשארתי לעשן סיגריה בחוץ. אחרי 10 דקות או רבע שעה הגיעו שני האחים של עימאד שאקר וחאמד. שאקר תפס אותי בחולצה, היה לו אקדח ביד. ואמר לי: איפה עמאר? אמרתי לו: עמאר בפנים. נתן לי כאפה במצח. אני ברחתי מהמקום לבית שלנו. אבא שלי היה שם" (עמ' 88 לפרוטוקול ש' 28- עמ' 89 ש' 28).**

72. הנאשם נשאל מה קרה לאלה שעמאר נתן באמצעותה מכה לעימאד והשיב- **"עמאר הוריד את האלה איתו למקום העבודה. אני ברחתי לבית שלי ואמרתי לאבא קרה ככה וככה, ושאקר בא ואיים עלי בנשק. אעמר לי: בוא נלך לשכם. נסענו לג'נין ולקחתי מונית ונסעתי לשכם".** עוד נשאל כמה מכות נתן עמאר לעימאד והשיב שראה אחת ושיתכן ונתן לו עוד. הנאשם נשאל מדוע לא הזמין אמבולנס אם ראה שעמאר נתן מכה לעימאד בראש והשיב- **"הוא היה עם אבן ורץ אחרינו לא ראיתי שהוא זקוק לאמבולנס".** עוד נשאל מדוע לא התקשר למשטרה לדווח על האירוע, והשיב- **"אחרי האירוע, אני הייתי באותו זמן בהלם. אבא שלי הקפיץ אותי לשכם".** הנאשם נשאל האם ידוע לו על הסכסוך הקודם בין עמאר לעימאד 3 חודשים לפני האירוע נשוא כתב האישום והשיב- **"לא".**

ידעתי אחרי שקרה האירוע כאן. שאלתי את עמאר למה זה קרה. אמר לי: הוא כל הזמן מאיים עלי, הוא אמר שהוא תקף אותי לפני. השיחה הזו היתה אחרי האירוע באוטו בדרך למקום העבודה של אבא" (עמ' 89 לפרוטוקול ש' 29- עמ' 90 ש' 10).

73. בחקירתו הנגדית אישר הנאשם שברח לשכם לאחר האירוע כדי שהאירוע לא יהרוס את לימודיו והקריירה שלו. הוא נשאל היכן שאקר וחאלד איימו עליו והשיב שהיכן שאחיו עאמר עובד בחניון בחוץ, החניון של מקום העבודה שלו. הנאשם נשאל האם מקום העבודה של עמאר נמצא בעצם בבית של חוסיין והשיב שמדובר בבית אביו של חוסיין, כמאל. לטענתו, לא היו עדים לאיומים. כאשר נאמר לו שהם לא איימו עליו באופן אישי אלא שאלו אות היכן אחיו עמאר, השיב-"הם באו אלי, תפס אותי מפה (מראה על צווארון החולצה) כיוון את הא אקדח לראש שלי -שאקר - אמר לי איפה אחיך עמאר, אמר לי עכשיו שניכם תמותו, ונתן לי כאפה על המצח. עזב אותי, אמרתי לו שאני לא יודע איפה הוא, עזב אותי ואח"כ אני ברחתי. יכול להיות שהוא נכנס אצל עמאר". כאשר נאמר לו שבחקירתו הראשית לא אמר שהוא הצמיד את האקדח לראש, רק שהיה לו אקדח ביד, השיב-"כי את לא שאלת אותי אם הוא איים עלי" ובהמשך-"אני אמרתי שכיון את האקדח שהיה ביד שלו לראש שלי, ונתן לי מכה במצח ואז אני ברחתי". לדבריו, הלך לביתו, כמעט בריצה (עמ' 91 לפרוטוקול ש' 12- עמ' 92 ש' 8).

74. הנאשם השיב שאביו היה בבית כשהגיע והוא סיפר לו על האיומים. הנאשם השיב שלא סיפר לאף אדם נוסף על כך גם לא לאחיו עמאר היות וברח מהמקום. עוד טען שלא התקשר להזהיר אותו כי הטלפון שלו לא עובד ואין לו שיחות יוצאות. הנאשם אישר שיש להם טלפון בבית. הוא נשאל מדוע לא התקשר למשטרה לדווח שאיימו עליו באקדח למרות שלטענתו לא עשה דבר והסביר-"הם באו, איימו עלי, ברחתי הביתה, ספרתי לאבא שלי כל מה שקרה, אמרתי שהם איימו עלי, אמר לי קח את הבגדים שלך, אקח אותך למקום שתחזור ללמודים שלך ואל תתערב בעניין. אמר לי להמשיך את הסמסטר שלי, אל תתערב במה שיש פה. אספתי את הבגדים שלי והלכתי. השארתי לאבא שלי שיטפל בזה". הוא נשאל אם לא ראה צורך לטפל בכך בעצמו והשיב-"לא היתה אפשרות כי כל הזמן הייתי בלחץ, מה שאבא שלי אמר לי לעשות עשיתי, לאסוף את הבגדים שלי, שאדאג ללמודים שלי ולבעיות שלי ושלא אדאג לזה" (עמ' 92 לפרוטוקול ש' 29-9).

75. הנאשם נשאל מדוע לא סיפר על האיומים והאקדח בחקירותיו הראשונה והשנייה במשטרה והסביר-"כשנכנסתי לחקירה אצל ג'ורג' דחלא, שאל אותי אודות מה שקרה, התחלתי להסביר לו מה שקרה, אמרתי לו מה שאמרתי עכשיו בדיוק, הוא רשם חצי ממה שאמרתי. אני אמרתי על הדברים האלו לשופטת אמרתי לה שג'ורג' דחלה לא רשם את כל הדברים. השופטת שהביאו אותי בשביל להיות עד של עמאר. אמרתי לג'ורג' לכתוב את הכל". לשאלת בית המשפט מדוע חתם על החקירה, השיב-"אני לא יודע, פעם ראשונה אני נכנס לזה, אמר לי לחתום חתמתי. אמרתי לג'ורג' למה לא כתבת את הכל אמר לי שיש לי עוד שתי חקירות ואז תספר מה שאתה רוצה". בתשובה לשאלה מדוע בחקירתו השנייה לא סיפר זאת, השיב-"בא חוקר אחר שאני לא זוכר את השם שלו, הוא אמר לי שהוא מדיר אל אסד, אמר לי : מה קרה לך, סיפרתי לו מה שקרה,

לא הקליד, היה כותב על הנייר ושאל אותי שאלות לא רלוונטיות לתיק שלנו, לא הסביר לי בדיוק מה שקרה, סתם שאל אותי שאלות. בחקירה השלישית נדים שאל אותי הכל והוא נתן לי לספר הכל" ובהמשך-"בחקירה השניה בבית המעצר בתחנת משגב בא החוקר מדיר אל אסד עליתי איתו למשרד אפילו לא משרד של חקירות, שאלתי אותו אם זו חקירה, הוא אמר לי לא, זה סתם שאלות שאני רוצה לשאול, מה ששאל אותי, אני עניתי" (עמ' 92 לפרוטוקול ש' 30- עמ' 93 ש' 19).

76. הנאשם נשאל האם אחיו של המתלונן כעסו עליו ועל עאמר בגלל הדברים שעשה למתלונן והשיב- **"אני לא עשיתי דבר לאימין. הבעיה עם עמאר לא ידעתי עליה אפילו. הייתי בלמודים וחזרתי וזה מה שקרה. זה ששאקר וחאמד אני לא יודע על מה הם תקפו אותי"** ובהמשך-"כשהוא כיוון את האקדח לראש שלי לא אמר לי למה אתה הכת את עימאד שאל אותי איפה אחיך ותקף אותי, אמר לי שאתם שניכם תמותו כאיומים". הנאשם נשאל האם שמע מעמאר שאימו גם עליו והשיב שראה אותם נכנסים לעסק אך ברח ואינו יודע מה קרה בפנים. הוא אישר שלא שמע ממישהו אחר שאימו עליו. לדבריו, בבוקר האירוע יצא מביתו בין השעה 8 ל-9 והלך לרפת לעבוד ולאחר מכן להתפלל. הוא נשאל מתי צלצל לאחיו שיבוא לאסוף אותו והשיב-"בדיוק לא אבל לפני התפילה. התפילה בשעה 12:30 יכול להיות 11:30. לא בדיוק. לפני מועד התפילה". לדבריו, הנסיעה ממקום העבודה של אחיו עד לרפת לוקחת בין רבע שעה ל-20 דקות, תלוי במצב בכביש. הוא השיב שלא אמר לאף אדם שעמאר בא לאסוף אותו. לדבריו, חלונות הרכב היו פתוחים והיה חשוב לו להגיע לזמן לפני התפילה ולא לאחר (עמ' 93 לפרוטוקול ש' 20- עמ' 94 ש' 22).

77. באשר למתלונן ציין שכאשר ראה אותו בצומת של הכביש מסדר את השלט **"הוא עמד, מסדר את השלט, התכופף על השלט"**. הוא לא ידע לומר מאיזה מרחק הבחין בו. בתשובה לשאלה האם היה קרוב או רחוק ממנו, השיב-"כמעט והגענו. אז הוא ראה אותנו וקפץ לאמצע הכביש".לטענתו, השלט הוא ליד הצומת, מאוד צמוד. בהמשך, חזר על כך שהשלט צמוד לכביש וכי מדובר בצומת טי. הנאשם נשאל האם כאשר היה בצומת הבחין במתלונן שהוא מפסיק את ההתעסקות בשלט והולך לכיוונו השיב-"לפני שהגענו לצומת, ראיתי אותו שהוא בא לאמצע הכביש, בדיוק מול הרכב, אמר לנו: תעצרו. לא ידעתי שיש משהו בינו, אנחנו עצרנו רגיל, חשבנו שהוא זקוק לעזרה" ובהמשך-"אנחנו תוך כדי נסיעה רואים שהוא מסדר את השלט, כשהוא ראה את הרכב מגיע, הוא ישר הגיע באמצע הכביש מולנו וביקש מאיתנו לעצור ואנחנו עצרנו". כאשר נאמר לו שדבריו לא מסתדרים, הסביר-"הוא היה מסדר את השלט, יש רעש של האוטו, הוא מכיר את האוטו כי יום יום עמאר שם, עצם זה שהוא שמע את האוטו הוא התחיל להתקדם, ישר בא באמצע הכביש הסתכל עלינו וביקש מאיתנו לעצור". לדבריו, הם רצו לפנות לכביש הראשי אבל עדיין היו רחוקים מהטי. כאשר נאמר לו שטען שהיו בצומת ולא רחוקים ממנה, השיב-"אנחנו פונים לצומת. מה ההבדל?" (עמ' 94 לפרוטוקול ש' 23- עמ' 95 ש' 19).

78. הנאשם נשאל מדוע כשראו את המתלונן מגיע לכביש לא עקפו אותו מהצד או גרמו לו לזוז הצידה והסביר-"הכביש שאנו עוצרים בו יש גדר וסלעים ומהצד השני עצי זית, הכביש בקושי יכול להכיל

אוטו, אין שום אפשרות שאני ארד לשוליים, באותו זמן לא ידענו מה הוא רוצה, חשבתי שהוא רוצה עזרה ורציתי לרדת לעזור לו". כאשר נאמר לו שהוא הגיע עם אלה והיה אמור להבין שמשהו לא בסדר, השיב- "אדם שאני לא עשיתי לו דבר, כשאני עובר לידינו אנחנו מברכים אחד את השני, ואני רואה אותו שהוא מתעסק בסדור שלט ופתאום קפץ ואמר לנו תעצרו, ישר הבנתי שהוא זקוק לעזרה, איך אני אדע שהוא רוצה להכות את עמאר או שעמאר יכה אותו? אני לא יודע מה היה ביניהם? אני לא יכול לדעת משהו בסתר". בתשובה לשאלה האם לא הבחין באלה, אמר- "כן, היה לו מקל, אלה, האלה היתה כאילו מלוכלכת חשבתי שהוא עובד עם האלה הזו". לדבריו, האלה היתה מכוסה בבטון. כאשר נאמר לו שהכביש רחב וניתן היה לעקוף אדם מהצד השיב שהם לא ידעו מה כוונותיו של המתלונן ואישר שהוא לא הבין שהמתלונן רוצה לתקוף אותם. הנאשם נשאל באיזה שלב הבין זאת והסביר- "כל האירוע לקח שניות, אנחנו עצרנו, כשבא לחלון של הרכב לצד של עמאר, לא אמר לא שלום ולא כלום, ישר תפס את עמאר והתחיל לצעוק ולקלל אותו ולהגיד לו: כמה פעמים אמרתי לך לא לעבור מפה". צוין כי הנאשם הדגים תפיסה בצווארון החולצה בצד השמאלי (עמ' 95 לפרוטוקול ש' 20- עמ' 96 ש' 16).

79. הנאשם השיב שהחלון היה פתוח וכך המתלונן תפס את עמאר מהצווארון, דרך החלון. הוא נשאל מה אירע לאחר שקילל אותו והשיב- "נתן לו שתי סטירות. בפנים שלו. פתח את הדלת. גרר אותו החוצה על הרצפה. עמאר עמד ואז עימאד רצה להכות אותו עם האלה. עמאר תפס ממנו את האלה ודחף אותו". הנאשם נשאל כיצד עימאד נפל והשיב שהחליק בגלל שהאדמה שם מחצץ. לדבריו, הוא החליק ונשען על אבן. כאשר נאמר לו שלא סיפר זאת בתיק הקודם, השיב שסיפר. הוא אישר שבזמן כל ההתרחשות הזו הוא ישב באוטו, כאשר לדבריו "כל מה שקרה לקח שניות. עד שאני אצא זה כבר נגמר" ובהמשך- "עד שאני יצאתי, עמאר גם הספיק לתת לו מכה בראש שלו, אני הכנסתי את עמאר לרכב ואמרתי לו בוא נברח, הכל קרה בשניות, הייתי בהלם, על מה כל הדבר הזה?". הנאשם השיב שעמאר לקח את האלה בידו וכי האבן שעימאד הרים היתה בגודל של פומלה ותיאר- "עימאד הרים את האבן, הוא תפס ואמר לו אתה רוצה שאפתח לך את הראש? התחיל לקלל אותו, תפס את האבן, ניסה להתיישר כדי לתת לעמאר מכה, כשרצה לעמוד עמאר נתן לו מכה. באותו רגע". הוא אישר שאז הכה אותו בראשו וכי לא הבחין שהיכה אותו במקום אחר. כאשר נאמר לו שבתיק השני טען שהיכה אותו בידו השיב שלא אמר זאת וכי אמר ש"יכול להיות שהוא נתן לו עוד מכה". הוא שלל שטען כך בתיק השני על אף שהופנה לפרוטוקול הדיון (עמ' 96 לפרוטוקול ש' 17-עמ' 97 ש' 24).

80. הנאשם נשאל כיצד המתלונן נפל כאשר הוא קיבל את המכה על הראש והשיב- "על הברכיים. ועדיין החזיק באבן. אני הכנסתי את עמאר לאוטו. אמרתי לו בוא נברח. ברחנו. הסתכלתי אחורה וראיתי אותו כשהוא רץ לקראתנו עם האבן". עוד נשאל האם ראה את המכה שעמאר נתן לעימאד בזמן שהיה באוטו והשיב- "כן. אני לא זוכר בדיוק. באוטו או ברגע שירדתי". הוא אישר שזוכר את מה שראה. הנאשם הופנה להודעתו הראשונה במשטרה ת/1, שם טען שעמאר נתן לו 3 מכות עם המקל והשיב- "אמרתי שראיתי את המכה הראשונה ויש אפשרות שנתן לו עוד שתי מכות. יש סבירות" ובהמשך- "אמרתי במשטרה שראיתי שנתן לו את המכה הראשונה, יכול להיות שנתן לו

עוד שתי מכות. הוא נשאל למה דווקא 2 ולא 5 והשיב- **"עוד כמה מכות. לא ידעתי בדיוק כמה"** ובהמשך- **"אמרתי לך, ראיתי אחד, אני לא יודע. אני לא יודע כמה מכות בדיוק הוא נתן"** ועוד- **"לא זוכר, יכול להיות שראיתי מכה אחת ויכול להיות שהיו עוד כמה. מה שראיתי זו מכה אחת"** וכן- **"מה שאני ראיתי מכה אחת, סבירות שנתן לו עוד כמה מכות, אבל מה שאני ראיתי זה מכה אחת"**. לשאלת בית המשפט מה כוונתו במלה סבירות והשיב- **"ראיתי מכה אחת, ירדתי להפריד ביניהם, באותו זמן לא יודע שנתן לו עוד מכה"**. הנאשם נשאל האם יתכן שכאשר עימאד הרים את האבן בפעם הראשונה עמאר נתן לו שתי מכות ברצף והשיב- **"אני לא יודע, יכול להיות, אני ראיתי מכה אחת, יכול להיות שנתן לו עוד. אני ראיתי רק מכה אחת"**. הוא אישר שלאחר המכה הזו ראה שעמאד נשאר כפוף ומייד הכניס את עמאר לאוטו (עמ' 97 לפרוטוקול ש' 25- עמ' 98 ש' 29).

81. כאשר נאמר לו שעמאר בתשובתו לכתב האישום טען שכאשר עימאד הרים את האבן הוא רצה לתת לו שתי מכות אחת אחרי השניה והשיב- **"אני ראיתי רק מכה אחת. מה אני אשקר? אילו ראיתי שתי מכות הייתי אומר"**. עוד נשאל האם יתכן שלפני שהכניס את עמאר לאוטו, עימאד ניסה פעמיים לזרוק אבן על עמאר והשיב- **"אני הכנסתי את עמאר לאוטו"** ובהמשך- **"כשאני הסתכלתי אחורה ראיתי את עימאד רץ"** וכן- **"מאיפה אני יודע?"**. עוד נשאל מדוע היה צריך לצאת מהאוטו ולהכניס את עמאר לרכב היות ולא היה פגוע ויכל להיכנס לרכב לבד והשיב- **"כל אחד שרואה שניים מתקוטטים הוא אוטומאטית יצא ויפריד ביניהם, אני לקחתי את עמאר והכנסתי אותו"**. הוא אישר שלאחר שנכנס לרכב ראה את עימאד רץ אחריהם כשהוא מחזיק אבן בידו. הוא לא ידע לומר לאיזה מרחק בדיוק. הוא נשאל האם יתכן שעשה צעד אחד או שניים והשיב- **"לא יודע. אני ראיתי אותו רץ. אני לא יכול לספור את הצעדים. הוא רץ"**. עוד נשאל כיצד טענתו לפיה ראה אותו רץ עם האבן מתיישבת עם טענתו שהוא זרק את האבן על האוטו שלהם והשיב שאינו זוכר שאמר זאת. הנאשם נשאל האם לפי גרסתו היחיד שקיבל מכות באירוע זה עימאד והשיב שגם עמאר קיבל סטירות בתוך האוטו (עמ' 98 לפרוטוקול ש' 30- עמ' 99 ש' 25).

82. הנאשם אישר שהוא מודע לזה שמכה בראש עם אלה יכולה לגרום לנכות קשה ואפילו למוות. לדבריו, לא ראה שירד למתלונן דם מהראש. עוד נשאל האם ראה שהוא מתנדנד ומטושטש והשיב- **"לא, רגיל. רק התכופף קצת. לא ראיתי משהו שונה בפנים שלו או דם"**. הנאשם נשאל כיצד יתכן שלא ראה דם מראשו כאשר האנשים לאחר מכן ראו דם נזל והשיב- **"ירדתי מהאוטו, לקחתי את עמאר והכנסתי אותו לאוטו, עימאד אפילו לא נגעתי בו באצבע בקושי הסתכלתי עליו לשניה וברחנו. כשאנחנו נסענו הסתכלתי אחורה ראיתי שהוא רץ כלפינו, אילו ראיתי אותו שהוא זקוק לעזרה ויורד לו דם הייתי אני בעצמי עוצר ומגיש לו עזרה כי אני לומד סיעוד וזה מהתפקיד שלי לעזור לאנשים פצועים"**. עוד נשאל האם בתור סטודנט לסיעוד נראה לו סביר שאדם שנחבט ממכת אלה בראש לא יקרה לו דבר והשיב- **"כשאני ראיתי אותו רץ ומחזיק אבן סברתי שהוא לא קיבל מכה קשה שתיתן לי לחשוב שקיבל מכה קשה ואז היה נופל ומאבד את ההכרה"** ובהמשך שנאמר לו שטענתו אינה סבירה- **"אני אומר לך שהוא רץ אחרינו. לא נראה אחד שקיבל מכה כל כך חזקה"**. עוד נשאל מדוע בחקירתו הראשונה לא אמר שהוא רץ אחריהם והסביר- **"במשטרה כשספרתי לחוקר ג'ורג' אני ספרתי והוא היה מדבר בטלפון וכותב רק ביד אחת, ואמרתי לו שאני רוצה לדבר,**

אמר לי:תמשיך תמשיך אני שומע אותך, אני לא יודע מה כתב ומה לא כתב. פעם דיבר בטלפון, קורא לשוטר אחר, מקלל את העבודה שלו" (עמ' 99 לפרוטוקול ש' 26- עמ' 100 ש' 19).

83. הנאשם נשאל האם גם השוטר השני שגבה ממנו את הודעתו השנייה התנהג באותה צורה והשיב בשלילה. לדבריו, הוא שאל אותו אודות האירוע ולא ביקש ממנו לספר מה אירע. כאשר נאמר לו שוב שלא ציין בהודעותיו שהמתלונן רץ השיב שהוא אומר זאת כעת ושהמתלונן רץ אחריהם כשהוא מחזיק אבן. הנאשם חזר על כך שסיפר על מה שאירע רק לאביו ואף לא לאימו. כאשר נאמר לנאשם שהמתלונן העיד ששני אנשים נתנו לו מכות וברחו מהזירה וכי מדובר בו ובאחיו עמאר, השיב- **"כשהמתלונן בא אמר שראה אחד היכה אותו ולא ראה מי שהכה אותו, לא שמעתי שהוא אמר ששניים הכו אותו. אני אומר לך שזה לא נכון"** ובהמשך- **"הוא חופשי לספר מה שרצה. אני מספר מה שראיתי ומה שקרה"**. בהמשך, נאמר לו שגם ארוסתו של המתלונן העידה שראתה מרחוק אדם שמוכה ע"י שני אנשים עוד לפני שידעה מי זה המוכה והדבר סותר את טענתו שרק אדם אחד הרביץ למתלונן והשיב- **"היא שקרנית. שתבוא ואני אעשה איתה עימות. ביני לבינה לבין עימאד שיגידו שגם אני הרבצתי. אילו אני הרבצתי הייתי בא ומספר ואם אני אשם מגיע לי עונש"**. כאשר נאמר לנאשם שלא סיפר וברח ללימודים השיב- **"אני חזרתי הבית וספרתי לאבי כך קרה. אמר לי תתרחק מהבעיות ותדאג ללמודים שלך לעתיד שלך, תצא ותמשיך את הסמסטר שלך, אבא שלי גם יודע שאני לא נגעתי בו על כן אמר לי תצא ותמשיך בלמודים שלך. נסעתי וסיימתי את הסמסטר. קודם כל אני לומד, סטודנט, מסודר בחיים שלי, למה שאני אהרוס את החיים שלי והעתיד שלי בשביל להרביץ לעימאד או אדם אחר? מה לי ולו? אני בחיים שלי והוא בחיים שלו"** (עמ' 100 לפרוטוקול ש' 20- עמ' 101 ש' 24).

84. כאשר נאמר לנאשם שבאותו רגע לא חשב על הלמודים אלא רצה לעזור לאחיו לנקום את הפגיעה בכבודו בגלל האירוע שהיה לפני 3 חודשים, טען- **"קודם כל, לא ידעתי שהם התקוטטו לפני 3 חודשים. ידעתי רק אחרי שיצאתי עם אח שלי ושאלתי אותו למה כל זה. ראיתי את עמאר לקח את האלה מעימאד ונתן לו מכה, לא היה צורך שאני גם אצא וארביץ לו גם. אפילו אם עימאד היה מרביץ לעמאר אני לא הייתי מתערב כי אני צריך לדאוג לעתיד שלי"**. בהמשך, נאמר לו שאין זה סביר שבאותו זמן לא ידע שאחיו הותקף ושלטענתו נגרמו לו פגיעות ונעשתה סולחה והשיב- **"אני אומר שאני לא ידעתי. אפילו אבא של עימאד אמר שאני לא יודע על האירוע הזה, אני דואג ללמודים שלי עסוק בלמודים שלי, יכול להיות שהאחים שלי לא ספרו לי על זה על מנת שאני אשאר מרוכז בלמודים שלי ולא להתערב בדברים כאלו"**. כאשר נאמר לו שלטענת המתלונן שניהם יצאו מהרכב ותקפו אותו מאחור כאשר סידר את השלט ולא רק עמאר נתן לו מכות, השיב- **"אין דבר כזה שיבוא ויגיד לי משהו"** (עמ' 101 לפרוטוקול ש' 25- עמ' 102 ש' 9).

85. הנאשם נשאל בעדותו האם ידוע לו מדוע עמאר לקח את האלה לאוטו שלהם והשיב בשלילה. הנאשם אישר שהאלה היתה של עימאד ולא ידע לומר מה הסיבה שעמאר יקח אותה. הנאשם נשאל מה עמאר עשה עם האלה כשהגיע לעבודה והשיב- **"ירדנו מהאוטו, לא זוכר אם החזיק אותה ביד. נכנסנו אני והוא, נשארתי דקה או שתיים ויצאתי לעשן סגריות. מה שקרה בפנים אני לא יודע, לא ראיתי"**.

לדבריו, היה בערך 20 דקות מחוץ למקום העבודה של עמאר. כאשר נאמר לו שהדבר לא מסתדר עם הטענה לפיה מיהר לתפילה, השיב-
כשעמאר בא לקחת אותי התפילה עמדה להתחיל.
קרה מה שקרה. יצאנו למקום העבודה. ואז כמעט עמדה להסתיים התפילה. אני יצאתי לעשן סיגריה לא מתוך כיף אלא בשביל לשחרר לחץ. עוד נשאל מדוע לא התקשר למשטרה והשיב-
"אנחנו יצאנו למקום העבודה, אני ברחתי לבית, אחרי שהגיעו האחים שלי, ספרתי להורים, זה מה שקרה, לא היתה שום אפשרות וזמן להתקשר למשטרה. ישר אספתי את הבגדים שלי והוא לקח אותי ברכב על מנת לנסוע לג'נין". כאשר נאמר לו שהמתין כ- 20 דקות מחוץ לעבודה של עמאר ויכול היה להתקשר למשטרה או לחילופין בדרכו לג'נין, השיב-**"אני לא מחפש בעיות. אני לא מבין בעניינים האלו שאני צריך להתלונן, אין לי דבר בעניינים האלה. פעם ראשונה קורה בפניי דבר כזה. אני לא ידעתי להתנהג. להתלונן או לא להתלונן".** הנאשם שלל שלא התקשר למשטרה בגלל שהם תקפו את המתלונן (עמ' 102 לפרוטוקול ש' 10- עמ' 103 ש' 5).

86. הנאשם אישר שסיפר לאביו על מה שקרה באירוע עצמו עם עימאד וכי יצא להפריד ולהכניס את עמאר לרכב. הנאשם נשאל מתי ידע שהמשטרה מחפשת אותו לגבי האירוע וסיפר-**"כשהגעתי לשכם התקשרתי לאבא שלי פעם או פעמיים, אבא שלי אמר לי אל תתערב בעניין, תתעסק בלמודים שלך ואל תתערב במה שקורה כאן, אל תתקשר שוב. סיימתי את הסמסטר. אמר לי כשאתה תסיים את הסמסטר תתקשר אלי, סיימתי את הסמסטר והתקשרתי אליו, אמר לי שהמשטרה מחפשת אותי. תסגיר עצמך".** הוא טען שבמהלך התקופה הזו לא ידע שהמשטרה מחפשת אותו ולא שוחח עם הוריו או עם עמאר במהלך החצי שנה הזו. בתשובה לשאלה מדוע לא דיבר איתם חצי שנה השיב-**"אבא שלי אמר לי לא להתקשר, ואני שומע לו. ככה אנחנו חונכנו, לעשות מה שאבי אומר לנו. לא לא, כן כן. תמיד הייתי עסוק, בחינות ולימודים".** הוא השיב שבחינות סוף השנה התקיימו בסוף מאי, תחילת יוני וכי הסגיר עצמו ב-18.6. הנאשם נשאל כיצד ידע להופיע כעד הגנה ב-18.6 אם לא שוחח עם אביו והשיב שאביו אמר לו שיתקשר בסיום הבחינות ושכאשר התקשר אמר לו שיש משפט ב-18.6 והמשטרה מחפשת אותו. לדבריו, השיחה התקיימה יומיים שלושה לפני שהסגיר את עצמו. הנאשם אישר שהגיע להעיד כעד הגנה ולא הגיע למשטרה על מנת להסגיר את עצמו. לדבריו, הגיע בבוקר של ה-18.6 לכפר ואביו הסיע אותו לבית המשפט (עמ' 103 לפרוטוקול ש' 6- עמ' 104 ש' 12).

87. הנאשם נשאל מה אביו סיפר לו על המשפט של עמאר ופירט-**"שעמאר קיבל הרחקה, עימאד היה בבית משפט וכאילו מקלל אותם, יורק עליהם, זה מה שסיפר לי. אבא שלי ביקש ממני שאספר את מה שראיתי ואת מה שקרה".** הוא השיב שאביו לא סיפר לו כלום בנוגע לעדות של עמאר ורק אמר לו שקיבל הרחקה. הנאשם טען בהקשר זה, שהיתה לו רק שיחה אחת עם אביו בנושא. הנאשם שלל שהיה מעודכן באופן שוטף בנוגע למשפטו של עמאר מאביו שנכח בדיונים. עוד נשאל מדוע הסגיר עצמו אם היה חשוב לו לסיים את הלימודים והשיב-**"לא חשבתי שיהיה תיק גדול, כי אני לא עשיתי דבר. חשבתי חקירה, יום יומיים ואלך הביתה. הופתעתי מגודל התיק. נכנסתי לבית המשפט, עצרו אותי, לא הבנתי על מה כל זה".** כאשר נאמר לו שהם היכו את המתלונן ותיאמו גרסאות, השיב-**"הדבר הזה לא נכון. סיפרתי מה שראיתי ואח שלי סיפר מה שראה. אח שלי הודה שהיכה**

אותו. אני לא הייתי למה שאספר? תראי את בעצמך מה שמספרים, כל אחד מספר משהו אחר". פרוטוקול עדותו של הנאשם בתיק המקביל סומן ת/45, תשובתו המפורטת לכתב האישום של האח עמאר סומנה ת/46 (עמ' 104 לפרוטוקול ש' 13-עמ' 105 ש' 14).

88. בחקירתו החוזרת נשאל כיצד טען שראה מכה אחת שעמאר נתן למתלונן ולא ידע מה היה אחרי והשיב-**"אני בתוך האוטו, כשעמאר ירד הדלת של האוטו נשארה פתוחה, ראיתי אותו, התחילו דחיפות, עמאר לקח את האלה והיכה אותו, ישר ירדתי והפרדתי והכנסתי את עמאר לאוטו".** עוד נשאל למה הכוונה ב"הפרדתי" והשיב-**"תפסתי את עמאר והכנסתי אותו לאוטו".** הוא נשאל כיצד הסתובב מהדלת שלו לזירת האירוע והסביר-**"פתחתי את הדלת ועקפתי את האוטו מקדימה, לפני האוטו, באתי לכיון של עמאר והכנסתי אותו לאוטו".** הוא אשר שראה את המתלונן מסדר את השלט ונשאל מה המיקום המדויק של השלט ביחס לצומת והשיב-**"צומת טי, לא זוכר כמה מטרים בדיוק. השלט קצת לפני הצומת, השלט יותר קרוב לרחוב שאנחנו נוסעים בו, לא לצומת".** עוד נשאל האם ראה את המתלונן זורק אבן לכיוון הרכב והשיב-**"אני לא זוכר, אני רק זוכר שהוא רץ לקראתנו. הסיפור מלפני שנה וחצי, עבר הרבה זמן"** (עמ' 105 לפרוטוקול ש' 19-עמ' 106 ש' 2).

89. העד עמאר בדארנה, אישר שהוא עובד במפעל לתכשיטים לזהב אצל דודו מזה כ- 6-7 שנים. הוא אישר שיש לו רכב מסוג גולף מזה למעלה משנה. עוד אישר בעדותו שהמתלונן הוא בן דודה של אביו. באשר לרקע לסכסוך ביניהם סיפר-**"פעם עברתי עם הגולף, הם אמרו שהאגוז עשה רעש ולא שמתי לב. עברו לידי על סוס, אמרו לי שהסוס נבהל מהרעש של האגוז".** לדבריו, דובר על חודש ספטמבר בשנת 2013. לדבריו-**"ביום למחרת כשאני הולך לכיוון הרפת, עימאד עצר אותי, אמר שהוא רוצה לדבר איתי משהו. הוא ירד מהאוטו, גם אני עצרתי וירדתי מהרכב לראות מה יש. עימאד התחיל לדבר איתי, התחיל לקלל, היה בכיס שלו מברג או מספריים. הוא תפס אותי בצווארון ונתן לי בערך כ- 3 מכות בראש מאחורה".** לדבריו, לאחר מכן נסע לרפת ואביו אמר שהם לא יתלוננו היות ומדובר בקרובי משפחה ונערכה סולחה. העד נשאל מה קרה לאחר שנתן לו את המכות ופירט-**"שתי מכוניות מאחורי באו, מישו החזיק אותי, הכניס אותי לאוטו. אמר שאנחנו נשארים קרובי משפחה ואני נסעתי והמשכתי בדרכי. הגעתי לרפת. אבא שלי אמר שאנחנו לא מחפשים בעיות ולא רוצים להתלונן נגדם. באו אחים שלו ודוד שלי כמאל, ערכנו סולחה אצל דוד שלי כמאל בבית"** (עמ' 106 לפרוטוקול ש' 5-עמ' 107 ש' 7).

90. העד נשאל מה קרה מספטמבר עד דצמבר בינו לבין עימאד ואמר-**"ככל שהייתי עובר לרפת, תמיד היה מקלל אותי וצועק. סיפרתי לדוד שלי כמאל מה שקורה איתי כל פעם. כל פעם שעימאד ראה אותי היה מקלל אותי ואני המשכתי בדרכי".** באשר ליום 27.12.13 סיפר-**"הייתי בעבודה. התקשרתי לעלאא אם הוא רוצה ללכת להתפלל. הלכתי אליו על מנת לקחת אותו. הייתי לו בערך 10-15 דקות. הוא יצא ולקחתי אותו לתפילה".** מכתב מקופ"ח מיום 29.9.13 לפיו העד נעדר מהעבודה 5 ימים סומן נ/21. העד אישר שלא סיפר לאחיו עלאא על כך שקיבל מכות היות והיה בלימודיו בשכם אותה עת. עוד סיפר בנוגע ליום 27.12.13- **"לקחתי את עלאא לתפילה במסגד**

וחזרתי לעבודה, בדרכי חזרה, בצומת ראיתי את עימאד, הוא עמד באמצע הכביש ובא לקראתי, החלון ברכב היה פתוח. עימאד תפס אותי בצווארון, נתן לי שתי סטירות על הפנים שלי, פתח את דלת הרכב והוריד אותי מהאוטו. היתה בידו אלה שמכוסה בטיט ובטון, רצה להכות אותי בה. תפסתי אותה מהיד שלו והתחלתי להידחק איתו. הוא החליק על האדמה אבל לא נפל, אלא התכופף. מתחתיו היה אבן והוא זרק לראש שלי. נתתי לו מכה באלה, לא התכוונתי להכות בראש שלו. עוד פעם הוא לקח את האבן, התכופף ורצה להרביץ לי עוד פעם, נתתי לו עוד פעם מכה". כאשר נשאל האם היו חילופי דברים ביניהם במהלך האירוע, השיב- "כל הדבר הזה קרה בשניות. לא היה מה לעשות, הכל קרה במהירות. ירד עלאא אח שלי, תפס אותי והכניס אותי לאוטו, ונסענו למקום העבודה שלי" ובהמשך- "נכנסתי אני והוא 2-3 דקות, עלאא אח שלי יצא בחוץ ואני נשאיתי בפנים. אחרי 5-15 דקות באו אחים של עימאד: חאמד ושאקר. לשאקר היה נשק והם איימו עלי כשאני בתוך העסק בפנים. הם יצאו ואני יצאתי לראות את אח שלי עלאא, ולא ראיתי אותו. לא היה ברשותי טלפון להתקשר אליו" (עמ' 107 לפרוטוקול ש' 8- עמ' 108 ש' 4).

91. העד נשאל מתי הגיע למשטרה למסור הודעה ופירט- "הזמינו אותי לחקירה אצל החוקרת שמרית. אני ואבא שלי נכנסנו לתחנה, נכנסנו לשימרת, ישבתי על הכיסא בשביל להתחיל את החקירה, אבא שלי יצא החוצה. פתאום אני רואה שבא אחד שקוראים לו נאדים שחאדה. הוא שאל "מי זה בדארנה?", ואז הוא אמר "אתה שייך אלי ולא לשימרת". נכנסתי אצל נאדים שחאדה" וכן- "לפני שהתחילה החקירה התקשר לעימאד ושאקר ואמר "הבחור איתי ואני אטפל בזה... אני מבטיח לכם שהוא יקבל עונש מעל 7 שנים...". התחיל בחקירה ואז פתח את הדיסק לחקירה". העד נשאל מתי סיפר לחוקר בחקירה הראשונה שלך לגבי האירוע והשיב- "כשאתה רואה שהמתלונן מדבר עם החוקר שמטפל בתיק שלי, מה אני אעשה? את החוקר הזה ראיתי אצלם בחווה. כשהוא התחיל לשאול אותי שאלות, לא רציתי לענות לו, לא בטחתי בו, כי שמעתי בדיוק כשאני בחקירה שהם מתקשרים אליו". לדבריו, תחילה ייצג אותו עורך דין מהסנגוריה הציבורית ולאחר מכן הוריו שכרו עורך דין בשם איברהים כנעאנה שייצג אותו. לדבריו, מסר את גרסתו לאירוע רק בבית המשפט. הקראה מיום 2.2.14 - סומנה נ/22, הקראה מיום 5.3.14 - סומנה נ/23 והקראה מיום 23.3.14 - סומנה נ/24. העד נשאל מה חלקו של הנאשם בסיפור והשיב- "אין לו שום קשר לכל הספור הזה. באותו יום שאני רבתי עם עימאד הוא יצא והכניס אותי לאוטו. הם יודעים שהוא לומד, הם רצו להתלונן נגדו על מנת לפגוע בעתיד שלו". הוא נשאל מתי הנאשם ידע לראשונה על האירוע מספטמבר והשיב- "אחרי שעלינו לאוטו ויצאנו, עימאד רדף אחרינו עם אבן, אז שאל אותי מה קרה ועל מה כל זה, ספרתי לו כל מה שקרה, אחד שניים שלו, בדרך למקום העבודה" (עמ' 108 לפרוטוקול ש' 9- עמ' 109 ש' 5).

92. בחקירתו הנגדית אישר שרכב הגולף שיש לו הוא הרכב המדובר באירוע. הוא נשאל איך זה מסתדר עם טענתו בחקירתו ובעדותו בתיק המקביל, שם טען שמכר את הגולף השחורה בדצמבר 2012 לפני האירוע והשיב- "האוטו נמכר דרך עו"ד. לא עשיתי העברת בעלות. לא יכולתי לעשות העברת בעלות. אח"כ עשינו העברת בעלות ומכרתי את זה בירושלים". הוא אישר שרוכש הרכב הוא אדם

בשם סאלח רומאן. כאשר נאמר לו שסאלח מסר הודעה במשטרה וסיפר שמכר לו את הרכב ושהמכירה הסתיימה ב- 3.1.14, קצת אחרי האירוע ולכן לא יתכן שהרכב ברשותו היום, השיב-**"מזמן אני מכרתי אותו. מזה שנה וחצי. עכשיו אין לי אוטו"**. בהמשך הסביר שהתכוון שהחזיק את הרכב משך שנה וחצי. כאשר נאמר לו שמכר את הרכב מספר ימים לאחר האירוע במטרה להעלימו השיב-**"זה לא נכון האדם הזה שקנה את האוטו ראה אותו הרבה לפני ולקח אותו לבדיקה במכון. דרך עו"ד שלם לי את החצי, אמר לי אין לי כל הסכום, אחרי ששילם מלוא הסכום, מסרתי לו את האוטו"**. בתשובה לשאלה האם לרכב היה אגוז מרעיש באופן מכוון, השיב-**"היה אגוז אבל לא עשה את הרעש הכי גדול. יש לו מנוע גדול"**. לשאלת בית המשפט האם מדובר ברעש גדול מרכב רגיל, השיב-**"לא בהרבה. אבל בגלל המנוע - קצת כן, זה מנוע גדול 2,800"** (עמ' 109 לפרוטוקול ש' 8- עמ' 110 ש' 7).

93. כאשר נאמר לו שבמשטרה טען לאליבי ושלא היה במקום השיב-**"איך אני אספר לחוקר את כל הפרטים אחרי שראיתי שהוא מתקשר לשאקל ולראיה, אם היה שואל אותי שאלות ספציפיות הייתי עונה לו"**. בהמשך, ציין שישנן שאלות שלא היה עונה לו. עוד טען בהקשר זה-**"כשראיתי את החוקר שהיה אצלם בחווה וכשאני עמדת ללכת לחוקרת בשם שמרית אז כשהחוקר נאדים שאל מי זה בדארנה, בטוח שהם ספרו לחוקר שיבוא אצלך אדם כך וכך על מנת לסדר להם את התיק"**. לשאלת בית המשפט מדוע סיפר סיפור ולא שתק, השיב-**"לא ספרתי כך, אני לא יודע מה הוא רשם. שאל אותי שאלות כאלה: מה המרחק לרפת, שאל אותי שאלות כלליות, על זה עניתי"**. בהמשך השיב שפחד מהחוקר שרוצה לפברק את התיק. הוא השיב שגם לעורכי דינו לא סיפר את גרסתו וכי אף אחד לא שאל אותו. הוא הוסיף שפגש את עורך הדין בדארנה פעם אחת לפני הדיון בבית המשפט וכי בבית המשפט רק נשאל האם הוא מודה או לא. לדבריו, בהזדמנות הראשונה שהיתה לו סיפר את גרסתו (ימ' 110 לפרוטוקול ש' 8- עמ' 111 ש' 29).

94. כאשר נאמר לו שהוא לא סיפר במשטרה את גרסתו כדי שהמשטרה לא תבדוק, השיב-**"לא. כשאני הולך אצל חוקרת שהשם שלה שמרית, כשבא החוקר השני שאל מי זה בדארנה לקח אותי ישירות לחדר שלו ואני ראיתי אותו אצל החברה הקודמים, איך אני אספר לו? פעם ראשונה אצל סניגור מהסניגוריה ציבורית, פעם שניה לא בא אלי בכלל למעצר שלי מוחמד כנענה, רק עליתי אצלו פעם ראשונה בבימ"ש וחתמתי לו"**. בתשובה לשאלה מתי ראה את נאדים בחווה השיב שכחודש או חודשיים לפני האירוע. כאשר נאמר לו ששלושתם הכחישו זאת, השיב-**"הם הכירו אחד את השני ואני ראיתי אותם בחווה"**. כאשר נאמר לו שהסנגור הופתע בעצמו מגרסתו, השיב שאין הדבר נכון. הנאשם נשאל האם הוא סירב לעשות עימות עם המתלונן והשיב-**"אני לא סרבתי אבל הסנגור הראשון ביקש ממני לא לעשות עימות כזה. למה? לא יודע"**. בהמשך, חזר על כך שפעל לפי המלצת הסנגור. כאשר נאמר לו ששיקר שאחיו בת"א ושעבד בת"א ביום האירוע השיב שלא אמר זאת ומסר שאחיו לומד בשכם (עמ' 111 לפרוטוקול ש' 30- עמ' 112 ש' 28).

95. העד נשאל מדוע הכחיש במשטרה שפגש את ראשד סאלח ביום האירוע והשיב-**"בשבילי ראיתי אותו זה שישבתי איתו. אנחנו עברנו אמרנו שלום וזהו זה לא נחשב אצלי פגישה. עברתי לידו**

והמשכתי בדרכי". העד נשאל מדוע לא סיפר במשטרה על האיומים שהיו מספטמבר עד דצמבר מצד המתלון כלפיו והשיב-"כן, הוא לא נחשב כמאיים, כל פעם שרואה אותי היה מקלל אותי כל מיני קללות אני הייתי ממשיך ולא מתייחס אליו ואז אנחנו ערכנו סולחה" ובהמשך-"אנחנו כבר ערכנו סולחה. מה בדיוק ספציפי מה איימו עלי? את מתכוונת לשאקר?". העד נשאל היכן ראה את עימאד לראשונה באירוע והסביר-"כשאני נוסע פתאום קפץ באמצע הרחוב. יכול להיות ששמע את הקול של הרכב ובא לקראתו, אני לא יודע" ובהמשך-"פתאום ראיתי אותו בדיוק מול הדלת של האוטו. לא הדלת, מול האוטו". העד לא זכר היכן זה קרה ביחס לצומת והשיב שלפני הצומת, אך לא ידע להעריך את המרחק. הוא שלל שהיה בצומת הטי עם הרכב. העד נשאל מאיזה כיוון הגיע עימאד לכביש והשיב-"הוא לא קפץ. פתאום אני רואה אותו מולי. אני נוסע בדרך, אני הרגשתי כשהוא בא בדיוק לפני האוטו בדיוק. הוא בא מצד שמאל של האוטו". הוא שלל שראה אותו מסדר את השלט של החווה, כאשר לטענתו, לא ניתן לראות את מי שעומד ליד השלט ומסדר אותו (עמ' 112 לפרוטוקול ש' 29- עמ' 113 ש' 32).

96. העד נשאל מה המתלון החזיק והשיב-"היה נושא איתו אלה שהיה עליה מלט, הוא הסתובב תפס אותי ונתן לי שתי סטירות, פתח את האוטו". לדבריו, הוא לא דיבר איתם כשנעצר באמצע הכביש. הוא נשאל אם כך מדוע עצרו והשיב-"הוא נעמד באמצע הכביש וישר תפס אותי". לדבריו, הוא לא הבין שהמתלון לא בא בכוונות טובות. כאשר נשאל מה חשב שראה אותו עומד באמצע הכביש עם אלה ביד והשיב-"נכון שהיו לפני זה קללות כשהייתי עובר לידו אבל לא תארתי לעצמי שנגיע למצב שיכה אותי" ובהמשך-"אני לא ידעתי מה הוא מתכנן". העד נשאל מדוע לא סיפר קודם לכן שהאלה היתה מלאה בבטון והשיב שדובר באלה ישנה, אי אפשר לדעת בדיוק מה היה עליה, אולי אבק או לכלוך. הוא חזר על כך שלא סיפר כי דובר באלה ישנה. העד נשאל מדוע לא המשיך בנסיעה והשיב שהמתלון קפץ בדיוק מול האוטו. בהמשך, הוסיף שלאחר מכן הסתובב לקראתו. לשאלה מדוע לא המשיך לנתן גז השיב שהיה עולה עליו ודורס אותו. כאשר אמר לו שהוא היה בצד החלון והדרך לפני היתה פתוחה, השיב-"אי אפשר היה להתרחק ממנו, הכביש היה צר". לדבריו, הוא תפס אותו בצווארון החולצה היות והחלון היה פתוח וכי לאחר מכן הוא "תפס אותי בחולצה, נתן לי שתי סטירות, פתח את הדלת, גרר אותי החוצה" (עמ' 114 לפרוטוקול ש' 1- עמ' 115 ש' 5).

97. לשאלה מה עשה, השיב-"התכוון לתת לי מכה באלה, אז תפסתי את האלה והתחלתי למשוך אותה. הוא החליק ונפל לרצפה, ליד האוטו היה אבנים קטנות, חצץ, היתה שם אבן גדולה והוא תפס אותה. התכוון להכות אותי". הוא נשאל מה עשה כאשר משך לו את האלה מהיד והשיב-"רק תפסתי אותה לא הכיתי אותו. כשהוא נפל לקח אבן ורצה להכות אותי. אז אני הכיתי אותו באלה". הוא השיב שהאבן נותרה בידו וכי המתלון לא היכה אותו. הוא חזר על כך שהמתלון לא זרק את האבן. העד נשאל האם היכה את המתלון בזמן שהוא התכופף כדי לקחת את האבן והשיב-"כשהוא התרומם כשהוא התכוון להכות אותי אז אני הכיתי". לשאלה מדוע היכה אותו בראשו השיב-"אני הכיתי אבל בכלל לא התכוונתי, מתוך פחד אני הכיתי אותו, לא התכוונתי שזה יפגע בראשו שלו". בתשובה לשאלה כמה פעמים היכה אותו, ענה-"הכיתי אותו פעם ראשונה והוא התכופף הרים אבן התרומם ורצה לתקוף אותי ואז הכיתי אותו" ובהמשך הבהיר-"כשנתת לו מכה אז הוא

נפל, תפס את האבן, לא בדיוק נפל על הרצפה, נשען על הידיים שלו, ורצה להכות אותי באבן עוד פעם. אז הכיתי אותו פעם שניה". כאשר נאמר לו שאחיו העיד שהיכה אותו רק עם אחת, השיב- "אח שלי היה בתוך האוטו ולא ראה את כל זה, אח"כ הוא ירד והסתובב, אח שלי לא ראה בדיוק מה שקרה" (עמ' 115 לפרוטוקול ש' 5-עמ' 116 ש' 2).

98. כאשר נאמר לו שבתשובתו לכתב האישום דיבר על פעם אחת השיב שגם אז טען שפעמיים ופירט- "פעם ראשונה שהוא התכופף בגלל שהחליק כי משכתי ממנו את האלה, הוא החליק, תפס את האבן ורצה לזרוק אותה עליי. זאת הפעם הראשונה. אז אני הכיתי אותו. נפל. אבל שם את ידיו על הקרקע, לא נפל לגמרי, אז לקח את האבן עוד פעם ורצה להכות אותי, ואז נתתי לו עוד מכה. לא זוכר איפה" ובהמשך- "פעם ראשונה נתתי לו מכה כאשר התכופף לרצפה נפל ורצה להכות אותי אז נתתי לו עוד מכה. בסך הכל שתי מכות". העד אישר שלא קיבל באירוע מכה מהאלה או מהאבן. עוד נשאל האם ידוע לו שמכה עם אלה בראש יכולה לגרום לנזק משמעותי ואפילו למוות והשיב- "אני לא יודע, הכוונה היתה פשוט להגן על עצמי ולא התכוונתי לפגוע בו. לא חשבתי בכלל שהמכה תבוא לכיוון הראש שלו". בהמשך, אישר שהוא מודע לכך שזה עלול לגרום לנזק רציני ואף למוות. העד נשאל מדוע אחרי שנטל את האלה לא ברח מהמקום והשיב שאין לאן לברוח והוסיף- "אני לא יכולתי לעשות את זה. בסיטואציה הזו כשהוא עדיין היה במעשה, הוא לא עזב אותי, לא יכולתי לברוח, בשניות תפס את האבן ורצה להכות אותי. כל זה לקח שניות". עוד נשאל מדוע לא היכה את המתלונן ברגליו או ידיו והשיב- "אני הכיתי אבל לא ידעתי שזה יגיע לראש שלו. הכל קרה תוך שניות. אני הכיתי אותו ולא התכוונתי לפגוע לו בראש שלו או לגרום לו נזק". לדבריו לאחר מכן "ישר עלא שישב באוטו רץ ותפס אותי, מה קרה? אנחנו בני דודים, הכניס אותי לאוטו ונסענו" (עמ' 116 לפרוטוקול ש' 5-עמ' 117 ש' 14).

99. העד נשאל האם ידוע לו באיזה מצב המתלונן היה לאחר שנסעו והשיב- "כשאנחנו עלינו לאוטו ונסענו ישר תפס אבן ורץ אחרינו בשביל לפגוע באוטו, אנחנו המשכנו בנסיעה". לטענתו, בתשובתו לכתב האישום סיפר על כך שהמתלונן רדף אחריהם. עוד נשאל מדוע לא הזמינו אמבולנס והשיב- "לא היה זקוק לאמבולנס, אחד שקיבל מכה כמעט נפל וחזר ולקח אבן ורצה להכות אותנו, אז יצאנו. כשהגענו למקום העבודה ספרנו לחוסיין והוא הלך לבדוק מה קרה". כאשר נאמר לו בהקשר זה שהמתלונן היה מטושטש ולא יכול היה להרים אבן לזרוק השיב- "לא, הוא היה ער, והיה מפוקס, והוא עובדה שהרים אבן ורדף אחרינו". כאשר נאמרה לו גרסת המתלונן התייחס אליה באומרו- "הוא חופשי מה שיגיד, יכול להגיד מה שהוא רוצה, הוא הביא עדים שהוא הסביר להם בדיוק מה להגיד". באשר לגרסת ארוסתו, השיב- "לא. היא יכולה להגיד מה שהיא רוצה. הארוס שלה הסביר בדיוק מה להגיד". לטענת העד, לא התקשר למשטרה לאחר האירוע בו לכאורה הותקף היות ופחד להתלונן במשטרה. בהמשך, טען שפחד משאקר ומחאמד (עמ' 117 לפרוטוקול ש' 15-עמ' 118 ש' 23).

100. עוד נשאל מדוע לקח את האלה מהשטח למקום העבודה שלו והסביר- "כי אח שלי ישר תפס אותי והכניס אותי לאוטו ולא שמתי לב שיש אלה, ישר סגרנו את הדלת ונסענו לא שמתי לב שיש

אלה. בהמשך, טען שלקח אותה בטעות וכי הוא לא צריך אלה. לדבריו, השאר אותה במקום העבודה ואינו יודע היכן היא. העד נשאר האם סיפר למישהו מבני משפחתו את גרסתו היום והשיב שלא ראה אף אחד מבני משפחתו היות והיה עצור 3 חודשים. לדבריו, לא סיפר דבר גם בטרם נעצר. העד נשאל מדוע לא סיפר לאביו והשיב- **"כי אבא שלי לא ידע שיהיו תלונות ותבוא המשטרה, ולא ידענו מה שקרה, רק אח שלי ידע על זה. לא ידענו שזה יתפתח ככה"**. עוד נשאל היכן היה אחיו ששאקר וחאמד איימו עליו והשיב- **"אני נכנסתי למקום העבודה והוא היה בחוץ. אחרי שהם נכנסו ואיימו עלי יצאתי לראות אותו ולא ראיתי אותו, לא ידעתי לאיפה הלך"**. הוא לא ידע לומר האם הם איימו על אחיו. עוד השיב שלא הלך לתפילה כי היה בעבודה וממילא התכוון רק לקחת את אחיו. העד נשאל מדוע שאחיו של עימאד יכעסו ויאיימו עליו אם לא עשה דבר לעימאד והשיב- **"אני לא יודע מה הוא בדיוק סיפר להם על האירוע הזה"**. הוא לא ידע לומר מה קרה עם אחיו לאחר שעזב אותו מחוץ לעבודתו. עוד טען ששוחח עימו רק כ-6 חודשים לאחר האירוע כי היה עצור כ-3 חודשים ולאחר מכן בהרחקה. עוד טען שלא שמע מהוריו בנוגע לאחיו ואף לא ידע שהתלוננו עליו. לדבריו, אמרו לו בחקירות שהוא תקף את עימאד (עמ' 118 לפרוטוקול ש' 24- עמ' 120 ש' 7).

101. עוד טען שאחיו לא ידע על האירוע מספטמבר היות והיה בלימודים וראה אותו פעם בשבועיים או שלושה. לדבריו, לא סיפר לו היות ושכח נוכח עריכת הסולחה. העד לא ידע לומר האם היו ניסיונות סולחה בנוגע לאירוע הזה וטען שהיה עצור. הוא לא ידע האם מישהו נוסף מלבדו ומלבד אחיו ראה את האירוע. העד נשאל מי זה עודדי רביע והשיב שראה אותו רק פעם אחת כאשר היה בבית המשפט וכי הוא לא מכיר אותו. עוד טען שלא הבחין שפגיעה או דבר חריג במתלונן לאחר שהכה אותו. בהמשך, שנאמר לו שבתיק השני טען אחרת, השיב- **"ירד לו קצת דם אבל לא משהו רציני. משהו שריטה. לא חשבתי שזה רציני"**. עוד טען שגם בפעם השנייה לאחר הכה את הנאשם, הוא התרומם עם האבן בידו. הוא טען בהקשר זה שלא אמר בתיק המקביל שהמתלונן שכב על הקרקע וכאשר הוקרא לו הפרוטוקול טען- **"לא התכוונתי שכב באופן מלא על הרצפה. לא חד משמעי ישר שכב על הרצפה. הוא מחזיק עם הידיים שלו על הרצפה"**. עדותו מהתיק המקביל מיום 18.6.14 סומנה 47/ת, הודעות העד במשטרה מיום 7.1.14 - סומנה 48/ת, הודעה מיום 9.1.14 - סומנה 49/ת והודעה מיום 15.1.14 - סומנה 50/ת (עמ' 120 לפרוטוקול ש' 8- עמ' 121 ש' 10).

102. בחקירתו החוזרת השיב שהמתלונן התכוון לזרוק את האבן לכיוון הראש שלו אך לא זרק אותה בפועל. עוד נשאל באיזה מרחק ראה את המתלונן קופץ מצד שמאל ומה היה המרחק ביניהם ברגע שזיהה אותו והשיב- **"ממרחק קרוב מאוד שאני לא הספקתי לעשות דבר"**. עוד נשאל מדוע לקח את האלה והשיב- **"אח שלי תפס אותי והכניס אותי לאוטו, לא שמתי לב שהאלה ביד שלי, כל זה לקח שניות"** (עמ' 121 לפרוטוקול ש' 22-13).

עמדות הצדדים בסיכומיהם

103. המאשימה בסיכומיה טענה כי השאלה היחידה הינה האם שניים תקפו את המתלונן או רק אחד. נטען

שכלל שיוכח בראיות ששניים תקפו אותו, המשמעות היא שאין ליתן אמון בגרסת הנאשם ואחיו ויש להרשיעו. באשר לראיות התביעה נטען כי המתלון מסר גרסתו וכן הגישו הודעותיו במשטרה. המאשימה פירטה את גרסתו, ממנה עלה בין היתר שהנאשם לא היה באוטו במהלך האירוע כפי שטען. נטען שבחלק מהודעותיו במשטרה עלה שלכאורה הוא ראה את הרכב עוד בטרם הוכה, אולם נראה כי תיאור זה שילב את מה שראה בפועל ואת המסקנות שהסיק. המאשימה הפנתה בהקשר זה לעדותו של טלאל עזאם שגבה את הודעתו הראשונה של המתלון בבית החולים והסביר שבמועד זה היה מטושטש, עייף, לאחר ניתוח ראש ובקושי ענה לשאלות. נטען שהמתלון אף הסביר שלמרות שכרע על ברכיו הוא יכול היה להסתכל שמאלה וימינה לכיוון מי שמאחוריו. נטען כי גרסת המתלון היתה עקבית, מהימנה, קוהרנטית ובעלת הגיון פנימי. נטען שכאשר לא זכר פרטים מסוימים אמר זאת והסביר בנוגע לחלוק הזמן ונסיבות אחרות. נטען שגם לו היו סתירות מסוימות בתשובותיו, הרי שלא דובר בעניינים מהותיים וכי מדובר בעדות של קורבן אלימות שאי דיוקים יכולים לנבוע מאופיו הטראומטי של האירוע שבמקרה דן חמורה יותר נוכח הפגיעה בזיכרוננו של המתלון כתוצאה מהמכות שקיבל בראשו והזמן שחלף עד למועד עדותו. הוזכר שלא נטען ולא הוכח שלמתלון היה אינטרס להפיל את הנאשם על לא עוול בכפו וכי לא היה ביניהם סכסוך מקדים והיחסים עובר לאירוע היו תקינים.

104. לטענת המאשימה, ישנן ראיות רבות המחזקות את גרסת המתלון. באשר לעדותו של העד מועתסם בדארנה נטען כי עלה כי המתלון סיפר לו ששניים תקפו אותו- הנאשם ואחיו וכי אישר בעדותו שמה שאמר במשטרה הוא הנכון. נטען שאמרתו של המתלון למועתסם, שהוא עד לכאורה "מצד הנאשם" מהווה אמרת קורבן אלימות בעלת משקל. באשר לעדותו של מוניר בדארנה נטען כי עלה מעדותו שראה את המתלון שדם זב מראשו ולידו אבן גדולה שעליה דם. עוד עלה שראה שידי של המתלון היו עם בטון. מעדותו עלה שהמתלון סיפר לו שהבנים של השייח עלא ועמאר נתנו לו מכות. נטען כי מעדותו במשטרה עלה כי ראה את הנאשם ואחיו בשעה 11:30 וכי בפרוטוקול הדין נפלה טעות הקלדה. נטען כי עדותו מחזקת את גרסת הנאשם בשני מובנים: ראשית, היא מאשרת את טענתו כי סידר את השלט עם טיח באמצעות ידיו לפני שהותקף ושנית, ניתן לראות באמרתו למוניר משם אמרת שכיב מרע. עוד נטען כי גרסתו מחלישה את גרסת הנאשם משום שעולה שראה את הרכב לאחר אירוע והנאשם ואחיו לא עצרו לספר לו כי הותקפו או לבקש עזרה אלא נמלטו מהמקום לאחר שתקפו את המתלון. באשר לעדותה של ראייה בדארנה נטען כי גם לו היו סתירות מסוימות בין עדותה לעדותה בתיק המקביל הרי שהן לא בעניינים מהותיים ועיקר גרסתה נותרה ללא שינוי, כשהחשבים בהם הם העובדה שראתה, עוד לפני שידעה מי הנפשות הפועלות, שניים מכים אחד וכי בהמשך, שפגשה במתלון אמר לה כי שני בני השייח היכו אותו. נטען כי חלוק הזמן השפיע על זכרונה וכן מדובר באירוע טראומטי מבחינתה. נטען שכאשר מדובר באירוע אלים וקצר, לא ניתן לצפות מאדם העד להתרחשותו לזכור כל פרט ופרט (ע"פ 993/00 אורי שלמה נ' מדינת ישראל, פ"ד נו (6), 205, 223-4).

105. באשר לעדותו של אדריאן אוקמפו נטען כי מת/18 עולה כי המתלון סיפר לפרמדיק זמן קצר לאחר התרחשות האירוע שהותקף על ידי שני אנשים עם מקלות. עוד עלה כי המתלון היה בהכרה מלאה אך הקיא וסבל מכאב ראש ומצבו היה כשל מי שסבל מזעזוע מוח. נטען שמעדותו מוניר, מועתסם וראיה עולה כי המתלון מסר להם את שמות הנאשם ואחיו, בני של השייח, כמי שתקפו אותו והדבר משתלב

עם עדות אדריאן ות/18. נטען כי הנסיבות בהן מסר המתלון את שמות הנאשם ואחיו וכן ציון העובדה שמדובר בבניו של השיח' הן נסיבות העולות כד אמרת "קורבן אלימות" כאמור בסעיף 9 לפקודת הראיות. נטען כי מדובר באמרה שנאמרה בהזדמנות הראשונה, סמוך לאירוע, במצב פיזי קשה, תחת השפעת האירוע ובאופן שאין דעתו פנויה לבידוי עלילה שמטרתה להפליל. עוד נטען שיתכן והמתלון חשש לחייו אותה עת וסבר שזו ההזדמנות היחידה להביא ללכידתו של מי שפגע בו. באשר לעדותו של חוסיין בדארנה נטען כי תחילה טען שעמאר ביקש ממנו לצאת לפגוש את אביו ולאחר מכן "שדרג" גרסתו וטען שבקש ממנו לצאת כדי לקחת את אביו או אחיו לתפילה. נטען כי ההודעה הראשונה במשטרה היא האוטנטית וכי עולה ממנה שעמאר שיקר לחוסין במטרה ליצור אליבי עתידי או להרחיק עצמו מתקיפת המתלון. נטען שחוסיין אישר לו לצאת וכי לאחר רבע שעה חזר עמאר עם אחיו והחזיק בידו מקל מעץ. נטען שלעמאר לא היתה סיבה לקחת את האלה וכי דובר באלה שלו שלא רצה לוותר עליה. נטען שבת/40 הוא הוסיף פרטים חדשים בנוגע להודעה מאחד מעובדיו לאיומים שהיו מצד אחיו של המתלון ותוכנם. נטען כי ההודעה שקיבל בשעה 13:30 מתנגשת עם כך שהתקיפה היתה בשעה 11:30 במרחק של כרבע שעה עד עשרים דקות ממקום העבודה. נטען שגם לו אחיו של המתלון הגיעו לעסק ואיימו על עמאר והנאשם הרי שהדבר מתיישב עם תקיפת המתלון על ידי הנאשם ואחיו. עוד נטען כי יש לדחות את טענותיו בנוגע לחוקר נדים שאף לא נחקר על ידי הסנגור בעניין זה.

106. המאשימה הפנתה לת/19-ת/25 תעודות רפואיות המעדות על מצב המתלון והניתוחים שעבר וכן הפנתה לעדותו בהקשר זה. באשר לעדותו של טלאל בדארנה נטען כי מסר לחוקר נדים שחאדה כי הוא כועס על הילדים שלו בלשון רבים (ת/43 ש' 34). נטען כי העד פירש את דבריו אחרת בעדותו בבית המשפט וטען שהתכוון שיכעס עליהם אם עשו זאת (עמ' 72 ש' 26-30) אך לטענת המאשימה, שיקר על מנת לסייע לנאשם. עוד נטען כי התייחס לשני בניו ולא אמר שהנאשם אינו קשור לתקיפה. באשר לעדות פרג' בדארנה נטען כי עדותו היתה רלוונטית בנוגע לניסיונות הסולחה שנעשו בין משפחת הנאשם למשפחת המתלון. נטען כי עדותו קיבלה חיזוק מעדות אביו של הנאשם שהודה שהיה ניסיון לסולחה (עמ' 72 ש' 19, ת/42 עמ' 7 ש' 27). נטען שעצם המגעים לסולחה היו משפחת הנאשם תצא מהרפת, דבר המעיד על אחריותם לנזק שנגרם למתלון.

107. באשר לראיות ההגנה נטען כי עד הגנה בשם עודאי רביע (ת/47 ש' 26) שהעיד לטובת עמאר, לא הובא לעדות. באשר לעדות הנאשם נטען כי גרסתו תואמת את גרסת אחיו עמאר ברובה אולם לעמדת המאשימה אין להסיק מכך ששניהם דוברי אמת אלא שתאמו גרסאות. נטען כי עזב את הארץ ישר לאחר האירוע לחצי שנה וגרסתו לפיה לא שוחח עם בני משפחתו ותוכן השיחה עם אביו אינה סבירה. עוד נטען שגרסתו לפיה עד שהעיד במשפטו של עמאר לא ידע מה גרסתו לאירוע אינה סבירה שהרי לא יתכן שאביו יבקש ממנו לבוא להעיד מבלי לשוחח עימו על מה שעמאר אמר וכי עוד פחות סביר שלא שוחח עם עורך דינו שמייצג גם את עמאר, בטרם חזר לארץ ופגש אותו רק בבית המשפט, בפרט כאשר ידע שיש סיכוי שיעצר. נטען כי התנהלות תמוהה מצידו היא נסיונו למנוע מהמאשימה לבדוק קיומו של קשר טלפוני בינו לבין בני משפחתו באמצעות מחקרי תקשורת, בטענה שאינו זוכר את מספרו, דבר שאינו סביר. לטענת המאשימה, הנאשם עודכן בכל הנוגע למשפט של עמאר על ידי אביו וגרסתו תוכננה היטב. נטען שהתנהגות הנאשם ובני משפחתו לאורך כל הדרך היא מניפולטיבית ואינטרסנטית.

עוד נטען שלו חלקו של הנאשם היה כה שולי, לא היתה מניעה שימסור עדות במשטרה וישוב ללימודיו. נטען שגרסת הנאשם בנוגע לאירוע עצמו אינה סבירה בפרטים רבים ורצופת סתירות. נטען שאין זה סביר שהמתלון רץ אחר רכבם עם אבן, זאת לאחר שקיבל מכות בראש. בנוסף, העובדה שהנאשם או אחיו לא התקשרו למשטרה, טענתו לפיה לא התקשר לאחיו להזהיר אותו בנוגע לאיומים, טענתו לפיה לא סיפר לאיש על האירוע והטענה כי לא ידע על הסכסוך הקודם בין עמאר למתלון על אף קרבתם.

108. באשר לטענה לפיה המתלון קפץ לכביש לפתע וקרא להם לעצור נטען כי ראשית, אין ראיה שהמתלון ידע מתי הנאשם ואחיו אמורים לעבור בכביש. שנית, המתלון היה עסוק בסידור השלט ועמד מכופף כך שלא יכול היה לראות אותם שהתקרב לצומת. שלישית, גרסתו של הנאשם בעניין זה שונה מגרסתו בתיק המקביל שם טען שהמתלון חיכה להם באמצע הכביש סימן להם לעצור (ת/45 ש' 24-25). נטען כי הטענה לפיה חשב שהמתלון זקוק לעזרה מגוחכת ומופרכת וכך גם הטענה לפיה לא יכלו לעקוף את המתלון מהצד. המאשימה הפנתה בהקשר זה לדיסק השחזור ת/14 בו נתן לראות בין היתר את מבנה ורוחב הכביש ואת מיקום הרכב ונראה שיכלו לברוח לו רצו. עוד נטען כי המתלון הדגים בעדותו שהמתלון תפס את עמאר מצווארון חולצתו מקדימה בצד השמאלי (עמ' 96 ש' 16) ואולם בתיק המקביל טען שדובר בכתף הימנית מאחור (עמ' 78 ש' 12). עוד נטען שלו המתלון החזיק אלה, אין זה סביר שגם שבאמצעות היד השניה בלבד נתן לו סתירות, תפס אותו בחולצתו ופתח את הדלת ובוודאי שאין זה הגיוני שהכניס את שתי ידיו לרכב כשבדו האחת הוא אוחז באלה (עמ' 96 ש' 20-21). נטען לגרסאות שונות בנוגע למספר המכות שנתן לו (עמ' 90 ש' 5, ת/1 ש' 22-24, ת/2 ש' 11). נטען שמדובר בגרסאות לא מהימנות שלא תואמו כראוי. עוד נטען כי גם בשלב בו המתלון קילל, משך לעמאר בצווארון ומשך אותו החוצה הנאשם נותר לשבת ברכב ללא ס סביר. נטען שהנאשם יכול היה לקרוא לעמאר להיכנס לרכב ולא היה צורך להכניסו לרכב או להפריד ביניהם פיזית. נטען לסתירה נוספת בנוגע לסוגיה של זריקת האבן על ידי המתלון.

109. לטענת המאשימה, ישנן מספר סתירות נוספות בין עדות הנאשם לאחיו. נטען שעמאר טען שירד למתלון דם, בעוד שהנאשם טען שלא ירד לו דם, דבר שמתנגש עם יתר העדויות לפיהן הסלע היה מוכתם בדם, דבר המלמד על כך שדובר בדימום כבד ולא סביר שהנאשם לא יבחין בו. עוד נטען שעמאר טען בתיק המקביל שהמתלון נתן לו סטירה אחת ובתיק זה טען לשתי סתירות, בעוד שהנאשם טען שהמתלון נתן לעמאר 2-3 סתירות ובתיק זה טען ל-2 סתירות וישר קו עם גרסת אחיו. נטען שלמתלון לא היה אינטרס להעליל על הנאשם אך לנאשם היה אינטרס לסייע לאחיו להשיב את כבודו האבוד שנרמס באירוע הקודם.

110. באשר לעדות עמאר נטען כי גרסתו השתנתה משלב החקירה במשטרה ועד לעדותו בבית המשפט כפי שפורט. עוד נטען כי גרסתו האחרונה להגנה עצמית הינה גרסה כבושה שמשקלה צריך להיות נמוך עד אפסי. נטען שטענותיו כנגד החוקר נדים הינן טענות בעלמא, חסרות בסיס ואינן סבירות וכך גם בנוגע לטענה לקיום קשרים אישיים בין משפחת המתלון לחוקר נדים שחאדה. נטען כי ראיה ונדים שללו זאת בעדותם והסנגור לא הצליח לסתור את עדותם. נטען כי השניים אשרו קשרים טלפוניים בתקופת החקירה בעניינים הקשורים לחקירה וצוין שנדים לא התנגד להוצאת פלט שיחות ממכשירו. באשר

לתוצאות מחקר התקשורת שקיבל הסנגור נטען כי עולה ממנו שלא היו שיחות בין המכשירים הניידים של ראייה ונדים והדבר עולה בקנה אחד עם עדותו של נדים, לרבות בתיק המקביל. באשר לביקור אצל אימו, נטען כי שניהם אשרו בעדויותיהם שראיה לא הכירה את אמו בטרם החקירה וכי הדבר עלה במהלך השיחה ביניהם. נטען כי אין משמעות לביקור וכי הדבר בוודאי לא השפיעה על הדרך בה נוהלה החקירה. עוד נטען כי קו ההגנה של הנאשם ועמאר הוא הגנה עצמית ולכן הטענה בדבר תפירת תיק אינה הגיונית. נטען כי גם לו הטענות כנגד נדים היו מתקבלות, עדיין אין הסבר לכך שעמאר לא נתן הסבר סביר לכך שלא העלה את גרסת ההגנה העצמית לעורכי הדין שייצגו אותו, לשופט שדן בהארכת מעצרו ולשופטת שדנה בהקראה הראשונה. עוד נטען כי לנאשם לא היה הסבר סביר מדוע בחקירותיו במשטרה השיב לחלק מהשאלות ומדוע חלק מתשובותיו היו אמת וחלקן לא. נטען כי לא עומדת לנאשם טענת הגנה עצמית כפי שפורט בהרחבה בסיכומים. המאשימה הפנתה לפסיקה בעניין זה.

111. באשר לפן המשפטי הפנתה המאשימה לנזקי המתלון (ת/21, ת/27). נטען הנזק למתלון הינו בגדר "חבלה חמורה" על פי סעיף 34 כד לחוק העונשין. עוד נטען בנוגע לכוונה כי אין מחלוקת שמי שמצטייד מראש שחפץ קשיח כמו אלת עץ ומכה אחר מכות רבות בראשו יכול לצפות ברמה גבוהה של ודאות שיגרם נזק חמור לאדם והנאשם אישר בעדותו שהוא מודע לכך (עמ' 99 ש' 26-27). המאשימה הפנתה לפסיקה לפיה די בהתקיימות הלכת הצפיות כדי לענות על דרישת הכוונה (ע"פ 6019/09 קילאני נ' מדינת ישראל, רע"פ 01/9818 ביטון נ' סולטן, פ"ד נט (6), 554). נטען כי עמאר הורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות וכי המאשימה אינה מקבלת את הניתוח שערך בית המשפט לעניין הראיות ואת הדרך שבאמצעותה הגיע למסקנה שיש להרשיעו בעבירה זו. נטען שיש להרשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום- חבלה בכוונה מחמירה בצוותא עם אחר.

112. לטענת הנאשם בסיכומיו, כנגד אחיו עמאר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של ניסיון תקיפה בגין אירוע בחודש אוקטובר 2013 וכן עבירה של חבלה בכוונה מחמירה בצוותא בגין אירוע מיום 27.12.13. נטען שעמאר זוכה מהעבירה בנוגע לאירוע הראשון ולעלאא לא יוחסה כל עבירה בנוגע לאותו אירוע. נטען שהמתלון בעדותו התייחס לאירוע הראשון בלשון רבים, תוך ציון הנאשם ואחיו אך בסופו של יום הודה שעלאא כלל לא היה נוכח. נטען כי התייחסותו של המתלון אל עלאא ועמאר כ"חבילה אחת" שנקראת "בני השייך" ולפיכך אין לקבל את גרסתו לפיה שניהם תקפו אותו גם באירוע השני. נטען שגם ארוסתו בדתה סיפור שלם וניסתה להפיל את עלאא על אף שלא היה נוכח. עוד נטען כי עדותם לגבי האירוע הראשון מהווה נדבך הכרחי לעניין מהימנותם וכי מדובר בעדים מניפולטיביים שלא בוחלים בשום אמצעי לצורך הפלת הנאשם.

113. באשר לאירוע השני- נשוא כתב האישום נטען כי המתלון מסר את גרסתו ב-8 הזדמנויות שונות ושינה את גרסתו ללא הרף. עוד נטען כי גרסתו אינה מתיישבת עם גרסת ראייה רעייתו שטוענת שהיתה עדה ישירה לאירוע. נטען כי המתלון מסר מספר גרסאות סותרות בנוגע לכלי העזר לצורך סידור השלט, איברי הגוף בהם נפגע, השלב בו זיהה את התוקפים או רכבם בזירת האירוע, כיצד זיהה את התוקפים, מי מהתוקפים החזיק באלה, האם התנהל דו שיח בין עמאר למתלון בטרם התקיפה, עובדי הטיח, ההפרזה בתיאור מצבו של המתלון לאחר המכות, מי מבין שני התוקפים ראה את המתלון ומה עשה

המתלונן כשהתוקפים ברחו, כמפורט בהרחבה בסיכומים. נטען לסיכום עדותו שלא הוכח קיומו של סכסוך קודם בין המתלונן לעלאא, כי המתלונן לא ראה את רכב הגולף ברגע שחנה ולא ראה מי נהג בו, כי המתלונן לא ראה את הנאשם יורד מהרכב או ניגש לכיוונו, כי המתלונן לא ראה את הנאשם לפני התקיפה והבחין בו רק כשהסתובב לאחר שאירוע התקיים הסתיים, כי המתלונן לא ראה שהנאשם מחזיק בידו אלה או חפץ אחר וכי עדותו של המתלונן הינה מגמתית ואינה מהימנה.

114. באשר לעדת התביעה ראייה- רעיתו של המתלונן נטען כי העדה מסרה את גרסתה ב-7 הזדמנויות שונות וכי מלבד המתלונן, מדובר בעדה הישירה היחידה לאירוע. נטען כי העדה מסרה עדויות סותרות ושינתה את גרסתה ללא הרף באשר לשאלות - מי מהתוקפים החזיק אלה וממה היא עשויה, מה חלקו של כל אחד מהמעורבים באירוע, האם היא ראתה את האירוע מתחילתו ועד סופו, נוכחות עובדי הטיח באירוע התקיפה, השאלה האם הנאשם ואחיו ניסו לברר עם ראשד סלח על מקום הימצאו של המתלונן, האם הנאשם ואחיו שברו את מכשיר הטלפון של המתלונן במהלך האירוע, חזרתה וחזרת המתלונן לרפת ומיקום התוקפים ביחס למתלונן, כמפורט בהרחבה בסיכומים. נטען כי עדותה אינה מהימנה, בדיונית, שקרית ואינה תואמת לגרסת המתלונן.

115. באשר לעדותו של מוניר בדארנה נטען כי במידה ובית המשפט יקבע כי עדותו מהימנה הרי שיש בה להפריך את עדות המתלונן ורעיתו היות וראשית, כיצד יתכן שמוניר לא ראה את מועתסם היות ולפי גרסתה של ראייה היא הלכה עימו לזירת האירוע. שנית, כיצד ראייה הגיע למתלונן שהיה שרוע על אבן גדולה היות ומוניר הניח אותו על הקולנועית בטרם הגיעה. שלישית, לגרסתו עובדי הטיח לא היו בזירת האירוע, בניגוד לגרסת המתלונן ורעיתו. רביעית, כיצד יתכן שמוניר ראה את ראייה חוזרת לחווה ברגל היות ולטענתה נסעה לחווה עם רכבו של המתלונן. חמישית, מוניר העיד שהחזיר את המתלונן לחווה בטוק טוק בעוד שראיה טוענת שהמתלונן חזר לחווה בכוחות עצמו- בהליכה. שישית, מוניר טען שמצא את המתלונן מרוחק כ-5 מ' מהשלט בעוד שהמתלונן טען שהתעלף במקום, שביעית, מוניר טען שהבחין בגולף עומדת בצומת אך בעדותו בבית המשפט טען שהבחין בגולף לראשונה ליד אוהל הירח, מסעדה המרוחקת 500 מ' מהצומת. נטען כי עדותו מגמתית, לא עקבית, אינה מהימנה ומניפולטיבית.

116. באשר לעד ראשד סח נטען שאין המדובר בעד ישיר לאירוע וכי הוא הפריך את גרסת ראייה עת מסר בעדותו שמעבר ל"שלום שלום" לא היו חילופי דברים בינו לבין הנאשם ואחיו. באשר לעדות טלאל עזאם נטען כי הוא הפריך את גרסת המתלונן לפיה לא היה במצב למסור עדות. באשר לעד מועתסם בדארנה נטען כי אין המדובר בעד ישיר לאירוע התקיפה. נטען שגם לו בית המשפט ישתכנע שהמתלונן אמר לו שבני השיח נתנו לו מכות הרי שאין לזקוף זאת לחובת הנאשם משני טעמים- ראשית, מנהגו של המתלונן להתייחס לעמאר ועלאא כחבילה אחת הנקראת "בני השיח" ושנית, בהתאם לעדות המתלונן הוא לא ראה את עלאא ניגש אליו, מכה אותו או מחזיק אלה והדבר היחידי שראה הוא את כניסתו של עלאא לרכב. נטען שאין לבסס כל ממצא עובדתי על עדי התביעה ובייחוד העדים הישירים לאירוע- המתלונן ורעיתו.

117. באשר לראיות ההגנה נטען כי גרסת הנאשם היתה עקבית וקוהרנטית ועמדה במבחן החקירה הנגדית. באשר לעדות עמאר נטען כי מדובר בעדות כבושה שלא נמסרה בהזדמנות הראשונה שניתנה לו. הנאשם הפנה לפסיקה בהקשר זה. נטען כי החוקר נדים השליט טרור על עמאר, הפעיל עליו לחץ נפשי בל יתואר שגרם להכחשה גורפת וחוסר שיתוף פעולה. נטען כי הלחצים והאימים גרמו לו לפחד עד כדי כך שהכחיש שהוא מכיר את המתלונן שהינו בן דודו. נטען שנדים שחאדה פעל באופן יזום לקבלת תיק החקירה לידיו על אף שהוצמד תחילה לחוקת שמרית וזאת מתוך שיקולים זרים, בלתי מקצועיים ובמטרה להכתיב תוצאה משביעת רצון מבחינת המתלונן ובייחוד ארוסתו. נטען שעיון בנ/18 מלמד ששמרית היתה החוקרת שטיפלה בתיק וכך גם מנ/17 ונ/13. נטען כי אין לקבל את גרסתו של החוקר נדים בנוגע לכך שמרית היתה החוקרת התורנית במועד ההזמנות. נטען שאין הסבר מדוע ההזמנות לא הפנו את החשודים לנדים שהיה בתחנה באותו תאריך ואף ערך את ת/30 ונ/8. עוד נטען שגם לו היתה שמרית החוקרת התורנית הרי שהמסמכים שנערכו על ידי נחתמו כ-"החוקר המטפל בתיק" ולא כ"חוקרת תורנית".

118. נטען כי נ/17 ונ/18 מפריכים את טענתו של נדים בענין זה. נטען לקיומו של קשר אישי בין נדים לראיה. נטען כי במהלך החקירה בתיק הנגדי הצהירה ראיה שברשותה מספר הטלפון הנייד של נדים ואף אישרה שהתקשרה מהנייד שלה לנדים וסיפרה לו שראתה את אימו בבית החולים (נ/12). נטען כי מנגד, נדים בחקירתו הנגדית בתיק המקביל הצהיר שאין ברשותו את מספר הטלפון של ראיה אולם בתקופה הרלוונטית שוחח איתה 4-5 פעמים בנוגע לחקירה. עוד נטען כי לדבריו, ראיה לא מכירה את אימו והציעה לבקרה בבית החולים מטעמי נימוס ולא היה קשר טלפוני ביניהם בענין זה. נטען כי אין פסול בביקורה של ראיה אצל אימו וכי הכחשתו הגורפת בענין מעלה חשדות. נטען כי בתיק המקביל ההגנה ביקשה צו שיפוטי להמצאת נתוני תקשורת בין מספרה הנייד של ראיה ומספרו של נדים ומעיון בנתונים עלה שבתקופה הרלוונטית לא היתה שום שיחה בתקופה הרלוונטית. נטען קיימות שתי אפשרויות הגיוניות האחת כי לא התקיימו כלל שיחות ביניהם והכל פרי דמיונה של ראיה והשניה כי הם שוחחו באמצעות הנייד הפרטי של נדים. נטען שבעקבות תשובת חברות הסלולר לצו ביקשה ההגנה במסגרת התיק המקביל לחקור את ראיה בשנית (נ/14). נטען שבעדותה הנוספת הפכה ראיה את עורה וטענה שאינה מכירה את אימו של נדים וכי במקרה עברה במסדרון בית החולים בנהריה ופגשה במקרה את נדים שאמר לה שאימו מאושפזת והכניס אותה לאימו, היא לחצה לה יד ויצאה. נטען שלו זה היה המקרה שהביקור היה בנוכחותו הרי שאין טעם לשיחת העדכון הטלפונית הנטענת וכאשר נשאלה על כך בדיון השיבה שיש לה מחסור בויטמינים ואינה זוכרת דבר. נטען כי מדובר בבית חולים גדול עם מספר בנינים ומחלקות ושמחקירתה עלה שנדים כלל לא מסר לה את שמה של אימו ובאיזו קומה היא מאושפזת. עוד עלה מנ/14 כי שם מסרה ראיה שאין לה את מספרו הנייד של נדים אלא את מספרו במשרד. כאשר נשאלה כיצד היה לה את הטלפון המשרדי שלו השיבה שהוא צלצל אליה. נטען כי דבריה סותרים את גרסתה הקודמת ואת גרסת נדים לפיה מספרו במשרד חסום. נטען שנדים הגיש תצהיר לפיו המספר שהוצג נמצא ברשותו מיום 20.9.13 (ת/44) אך טענת ההגנה היא שבנוסף למספר שדווח יש לו מספר נוסף פרטי שבאמצעותו ניהל עם ראיה שיחות שאינן קשורות לחקירה, דבר שהפך אותו לבעל ענין אישי בתיק המונע משיקולים זרים.

119. לטענת ההגנה, גם יחסו של נדים לעד חוסין בדארנה ולאביו של הנאשם מלמד על ענין אישי שלו בתיק. נטען כי העד חוסין בדארנה העיד שקיבל יחס עוין ואוים על ידי נדים, חרף שיתוף פעולה מלא מטעמו (ת/40, עמ' 20 ש' 9-15). מעדות אביו של הנאשם עלה כי עוכב, נלקחה ת.ז שלו וטלפון הנייד. נטען שבחקירתו הנגדית טען נדים שסבר שאביו הוא החשוד השני אך גרסתו הופרכה כאשר אישר בחקירתו הנגדית שידע ששני החשודים הם אחים וצעירים. נטען שבעדותו בבית המשפט העלה גרסה נוספת לפיה אביו של הנאשם עשה שרירים והתנגד למעצר בנו. נטען שהתנהגות נדים לחוסין ששיתף פעולה באופן מלא ולאביו של הנאשם שהסגיר את הנאשם למשטרה בכזו עוונות מלמדת כיצד התייחס נדים לעמאר בחקירתו. נטען כי עמאר חשף את גרסתו הכבושה במועד ההקראה, ההזדמנות הראשונה בה התבקש להשיב עניינית למיוחס לו בכתב האישום. נטען שאין לייחס חשיבות לכבישת העדות ואין לראותה כעדות כבושה שאין לתת בה אמון.

120. לטענת הנאשם, ישנם סימנים אובייקטיביים המצביעים על אמיתותה של גרסת עמאר כ"כבושה" וגרסת הנאשם. ראשית, דו"ח הפרמדיק ת/18 מפריך את גרסתו של המתלון כי התעלף ואיבד את ההכרה ותומך בגרסת הנאשם לפיה המתלון תפס אבן ורץ אחרי הרכב כשבידו אבן מורמת. זאת ועוד, צוין כי למתלון "שני חתכים קטנים", עובדה המתיישבת עם גרסת עמאר שנתן לו שתי מכות ולא עם גרסת המתלון שחטף 6-10 מכות. שנית, גם מגרסת המתלון עלה שלאחר שברחו "רצתי אחריהם, הלכתי שתי הליכות ונפלתי" (נ/12, עמ' 12 ש' 12-16). שלישית, מעדות מוניה עלה כי מצא את המתלון כ-5 מ' מהשלט כאשר המתלון העיד שרכב הגולף חנה 5-6 או 10 מ' מהשלט והדבר משתלב עם גרסת ההגנה לפיה המתלון רץ אחרי הרכב. רביעית, מעדות חוסין בדארנה עלה כי שאכר וחאמד הגיעו למפעל והיו צעקות ואיומים (ת/40 עמ' 22 ש' 11-17) והדבר עולה בקנה אחד עם עדות הנאשם. חמישית, מעדות פרג' בדארנה- אביו של המתלון עלה כי בניו הגיעו למקום העבודה של עמאר. שישית, ריבוי גרסאות המתלון וראיה מהווה סימן מובהק שיש אמת בגרסת עמאר והנאשם.

121. עוד נטען למחדלי חקירה. ראשית, בנוגע לשאלה מדוע המשטרה לא חקרה את עובדי הטיח. נטען כי תמוה כיצד עובדי הטיח לא ראו את האירוע ובמיוחד שצעקות וחילופי דברים קדמו לתקיפה ולמכות ותמוה עוד יותר העובדה שעובדי הטיח לא נחקרו. נטען שיש לזקוף זאת לטובת הנאשם. שנית, נטען כי חקירתו של הנאשם לא תועדה במערכת ענבל. נטען שמחקירת החוקר ג'ורג' עלה כי היתה תקלה במערכת אך בחקירתו החוזרת התברר שאינו יודע מה העונש בחוק על עבירה של חבלה על ידי שניים או יותר. נטען שהסיבה למחדל היא בורותו של החוקר וכי יש לזקוף מחדל זה לטובת הנאשם.

122. באשר לעבירת חבלה בכוונה מחמירה בצוותא נטען כי למתלון נגרמה חבלה כתוצאה מהמכות שחטף מעמאר אך עלא לא השתתף באירוע וכל חלקו היה משיכת אחיו מזירת האירוע לצורך סיום האירוע ללא תוצאה קשה יותר. באשר ליסוד הנפשי נטען כי הנימוקים שלהלן שקולים כנגד החלת הלכת הצפיות או חזקת הכוונה: לא עלה בידי המאשימה להוכיח ברמה הנדרשת במשפט פלילי שהמתלון חטף יותר משתי מכות מעמאר, לא עלה להוכיח שהאלה שייכת לעמאר ולא למתלון, לא עלה להוכיח שהנאשם ועמאר תכננו את האירוע מראש והחשוב מכל לא הופרכה גרסת עמאר לפיה הוא היכה את המתלון כאקט של הגנה עצמית ולכל הפחות לא הוסר הספק שהתקיים סייג ההגנה העצמית. באשר

לטענת ההגנה העצמית של עמאר נטען כי טענתו היתה שהיה מאוים באופן ממשי וחשש לחייו כפי שפורט בעדותו. נטען ששתי המכות נגרמו ממעשיו של המתלון שמאופיינים כמעשי בריונות והשלטת טרור ואימה על עמאר וניסיון לפגוע בו, בדיוק כפי שפגע בו עם חפץ חד באירוע מחודש ספטמבר 2013. נטען לסייג בדבר הגנה עצמית הקבוע בסעיף 34 י לחוק וכי די בספק סביר בדבר קיומה של הגנה על מנת להחיל את הסייג.

123. הנאשם הפנה לסעיף 34 כב (ב) ולפסיקה. באשר ליסודות ההגנה העצמית נטען כי במקרה דנן התקיימו כמפורט בהרחבה בסיכומים. נטען כי עמאר עשה הכל כדי להדוף את המתלון בדרכים פחות פוגעניות, כך שברגע שהמתלון קילל וסטר לו, עמאר התגונן על ידי דחיפתו והדיפתו ולא נקט בפעולה התקפית. נטען שלאחר שהמתלון משך את עמאר מחולצתו מחוץ לרכב וניסה להכותו באמצעות האלה, עמאר עדיין שמר על איפוק וכל פעולתו הסתכמה בחילוץ האלה מידו של המתלון שהדף אותו באמצעות דחיפה. נטען שרק כאשר המתלון תפס אבן- כלי קטלני ומסוכן לא פחות מהאלה, תוך שהוא מגלה את כוונותיו שיפתח את ראשו של עמאר, פעל עמאר ככל אדם סביר לצורך הדיפת הסכנה המיידית והמוחשית שנשקפה לגופו, כך שנתן מכה באמצעות האלה למתלון על מנת למנוע ממנו להתרומם כשבידו אבן. נטען שגם המכה השנייה נועדה לנטרל את המתלון. נטען שגם לאחר המכה השנייה המתלון קם כשבידו אוחז אבן והחל בריצה אחרי הרכב בניסיון לפגוע בעמאר או ברכב וכי יש לזקוף לטובת עמאר את העובדה שהפסיק את הפעלת הכח עוד לפני שחלפה הסכנה. נטען שדו"ח הפרמדיק תומך בעמדתו כפי שפורט וכי מעדותו עלה שלא ידע שהמכה תהיה בראשו ולא כיוון לכך (ת/47 עמ' 56 ש' 20) אלא פעל באופן אוטומטי מתוך פחד ובהלה ובניסיון לנטרל ולהדוף את הסכנה המוחשית. עוד נטען כי עמאר לא התנהג התנהגות פסולה שבעקבותיה היה צריך לצפות את התרחשות העימות עם המתלון. נטען שעמאר לא יכול היה לדעת מראש על הימצאו של המתלון בזירה ותוכניותיו לסדר את השלט. עוד נטען כי עמאר לא התגרה במתלון ולא הציק לו אלא נסע במקום ובזמן הלא נכון. נטען כי עלה בידי הנאשם לבסס את יסודות ההגנה העצמית ולחילופין להעלות ספק סביר שמא היא חלה.

124. לסיכום נטען כי גרסאותיהם של המתלון, רעיותו ומוניר בדארנה מובילות למסקנה כי המאשימה לא הוכיחה במידת הוודאות הנדרשת בהליך פלילי שהנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום. עוד נטען כי העדים המרכזיים הם בני משפחה אחת, קרובה ובעלת אינטרסים משותפים שאף דברו ביניהם על המקרה ומאימרותיהם ניתן לראות התפתחויות דומות, עובדות המעלות חשש ל"זיהום" עדותם. הנאשם הפנה לפסיקה בעניין זה. נטען שאין בראיות שהובאו על ידי המאשימה לבסס הרשעה ולהוכיח אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר, כנדרש בהליך פלילי. נטען שיש לזכות את הנאשם.

125. בהשלמת טיעונים בעל פה טענה באת כח המאשימה בנוגע להכרעת הדין של השופטת קראי גירון כי המסקנות של כב' השופטת קראי גירון לגבי אותו אירוע לא רק שאינן מחייבות את בימ"ש הן גם לא יכולות לשמש בשום דרך מאחר ולא הובאו ראיות לגבי אותו אירוע מאחר שלא יוחס לנאשם בתיק זה, מדובר ברקע לאירוע בלבד. עוד נטען כי בנוגע לסתירות לכאורה בגרסת המתלון באשר למה נעזר המתלון לצורך סידור הבטון. נטען שלא מדובר באמת ב- 3 גרסאות, מאחר ומה שהוא רושם כגרסה

ראשונה היא תשובה לשאלה באיזה כלי נעזר ולא האם הוא משתמש בידיים ואין כל דבר חריג בזה שהיום לא זוכר באיזה כלי הוא השתמש. נטען שגם בגרסה השנייה והשלישית אין סתירה וכי בשתייהן הוא מציין שהשתמש בידי. עוד נטען שאין מחלוקת שהפגיעה העיקרית היא בראש והדבר עולה מהתעודות הרפואיות ואף מגרסת הנאשם עצמו. נטען שגם אם אמר שכואב לו ברגל אין הדבר סותר. באשר להשאלה באיזו פוזיציה היה המתלונן כאשר היה מכופף ובאיזו זווית הסתכל אחורה נטען כי היתה התייחסות לכך בסיכומים וכי לא מדובר בנקודה מהותית. נטען כי המתלונן הבהיר שהוא הסתכל אחור ואמר שהוא יכול להסתכל גם אם הוא מכופף ימינה ואחור ולכן לא מדובר בסתירה אמיתית.

126. באשר לטענה בנוגע למחדלי החקירה נטען כי אין המדובר במחדלים וכי העדר תיעוד החקירה במערכת ענבל בגלל טעות חוקר בהבנת סעיף העבירה זה לא מחדל. עוד נטען כי אין המדובר בחקירה שבמסגרתה הנאשם הודה שאז יש לכך משקל גבוה יותר. באשר לאי חקירת עובדי הטיח נטען כי בשום שלב לא נמסרה זהות עובדי הטיח כך שלא מדובר במידע שהיה ידוע למשטרה שבכוונה נמנעה מלבדוק אותו. נטען שהראיות בתיק מספיקות גם בלי אותן פעולות שלא בוצעו כמו חקירת עובדי הטיח. באשר להכרעת הדין של השופטת קראי גירון צוין כי השופטת הרשיעה את הנאשם עמאר, אחיו של הנאשם, בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. נטען כי לדעתה ישנה עבירה של חבלה בכוונה מחמירה וכי עצם העובדה שמותב אחר הגיע למסקנה אחרת, לא מחייבת את בית המשפט, לרבות ניתוח הראיות. נטען כי ניתוח ב"כ הנאשם לעניין עבירת החבלה בכוונה מחמירה אינו נכון וכי ניתן ללמוד על הכוונה לגרום לחבלה הן מעוצמת המכות, ממיקומן במקום רגיש כמו הראש, מכמותן, מהעובדה שהצטייד מראש באלה, מהעבודה שלא הזעיקו אמבולנס אח"כ כדי להקטין את הנזק ולא דווחו על האירוע לאחר כדי שאולי יזעיק עזרה.

127. בא כח הנאשם טען שהאירוע הראשון חשוב לעניין המהימנות של המתלונן ולעדה ראייה. נטען שבסופו של יום, המתלונן הודה בפני השופטת גירון בתיק של האח שעללא בכלל לא נכח באירוע הראשון. כמו כן הוכח שראיה המציאה את הספור הזה מדמיונה ולא היה ולא נברא. נטען שקביעות אלה צריכות להקרין על האירוע השני נשוא כתב האישום בכל הנוגע לאמינות ומהימנות המתלונן והעדה ראייה. באשר לגרסת המתלונן ורעייתו נטען כי המתלונן מסר מספר גרסאות סותרות. נטען שבהליך המקביל יש הודאה של הנאשם שהוא נתן 2 מכות למתלונן, הוא טען להגנה עצמית והוחלט בהכרעת הדין שתגובתו לא מידתית. נטען שלהבדיל מהתיק השני, כאן הנאשם טוען שלא נטל כל חלק ולא נגע במתלונן ולא היה כל סכסוך בינו לבין המתלונן. נטען שחלקו היה שהוא ניסה לסיים את האירוע בכמה שפחות נזק עת שירד מהרכב, תפס את אחיו והעלה אותו לרכב ונסעו מהמקום. עוד נטען שאין בתשתית הראייתית שהוצגה כדי לבנות מסכת ראיות שיש בה כדי להרשיע את הנאשם ולהוכיח שהוא עשה את המיוחס לו בכתב האישום מעל לכל ספק סביר. באשר לעובדי הטיח נטען שניתן היה לחקור אותם וכי הדבר לא נעשה ממניעים פסולים כמפורט בסיכומים בכתב. נטען כי המתלונן לא היה עקבי ולא ניתן לבסס על עדותו כל ממצא עובדתי. באשר לעניין הכוונה והיסוד הנפשי נטען כי עד התביעה ראשד סיח, שלל שהנאשם ואחיו התעניינו במקומו של היימן וזה מצביע על אינטרסים וכוונה אצל עדת התביעה ראייה בדראנה להעליל על הנאשם ואחיו ולנסות להפליל אותם בכל דרך שהיא.

דין והכרעה

128. השאלה העיקרית בהליך בפניי הינה האם הנאשם נטל חלק פעיל באירוע יחד עם אחיו, כטענת המתלונן. אין מחלוקת בין המעורבים כי היה מפגש ביניהם אלא שהמחלוקת מתרכזת במה שאירע במפגש. העדים הישירים לאירוע היו: המתלונן, הנאשם, אחיו של הנאשם ורעייתו של המתלונן. יתר העדים שמעו על האירוע לאחר שהסתיים, אז נאמר להם על ידי המתלונן כי הנאשם ואחיו, שכוננו על ידו "בני השייח", היכו אותו וגרמו לפציעתו.

לאחר שמיעת העדויות השונות הגעתי לכלל מסקנה כי הנאשם נטל חלק מהותי באירוע, לרבות בהכאת המתלונן, בניגוד לטענתו כי רק ניסה להפריד בין אחיו למתלונן. בעדותו הוא ניסה למזער את חלקו באירוע.

129. מעדות המתלונן עלה כי **"הראשון שנתן בעיטות הוא עלא. ... אני הייתי ליד החווה, הייתי מתקן את השלט של החווה, לקחתי משהו כדי לעשות אותה והייתי על הרגלים יושב, על הברכיים, ועמאר הוא צעק, הסתכלתי עליו מבין הרגלים ועלא היה על ידי, רציתי לעמוד ונתן לי בעיטה עם משהו מעץ ונתן לי בראש. אחר כך נתנו מכות, והוא הגיע ונתנו ונתנו מכות, כל המכות היו על הראש שלי, 4 - 5 - 6 מכות. לשאלתך, שניהם נתנו מכות. אח"כ עמדתי על הרגלים הסתכלתי עליהם ראיתי ונפלתי" ובהמשך - "לא עניתי לו בכלל, לא יכולתי לענות כי התחלתי לקבל את המכות ממנו ומהאח שלו"** (הדגשות הוספו ד.פ.). מעדות המתלונן עלה כי כאשר ניסה לעמוד על רגליו הנאשם החל להכותו, כאשר לדבריו, הסתכל רק על עמאר שצעק. המתלונן שלל את טענת הנאשם לפיה הוא נותר ברכב וכלל לא נגע בו. מעדות המתלונן עלה כי ראה את הנאשם רק לאחר קבלת המכות, כלשונו - **"לפני שקבלתי את המכות, משהו צעק, הסתכלתי על מי שצעק וראיתי אותו, ואחרי שקבלתי את המכות הסתכלתי וראיתי את השניים"**. הסנגור בחקירותיו חקר ארוכות אודות נקודת הזמן בה המתלונן זיהה את הנאשם ואחיו כתוקפיו. כפי שצוין לעיל אין מחלוקת שהנאשם ואחיו היו במקום. זאת ועוד, לא הועלתה טענה כי אחר היכה את המתלונן יחד עם עמאר ומגרסת המתלונן עולה כי הוכה על ידי שניים ולא על ידי אחד.

130. עוד אציין באשר לגרסת המתלונן כי מדובר בגרסה אשר עולה בקנה אחד עם הממצאים הפיזיים. מגרסתו כפי שתואר לעיל, הוא כרע על ברכיו במטרה לסדר את השלט, שמע את עמאר צועק לו מרחוק, הסתכל אחורנית וראה את עמאר. לטענתו, כאשר ניסה לעמוד הנאשם בעט בו ומנע ממנו להתרומם ואז הנאשם ועמאר החלו להכותו. גרסתו של המתלונן היתה אמינה ומהימנה בעיני בעניין זה. המתלונן השיב לכל השאלות והשיב מספר פעמים שאינו זוכר בשל חלוף הזמן ונסיבות נוספות. אומנם, עלו סתירות בעדותו, אך ההסבר שניתן להן מתקבל על הדעת ומובן לנוכח הזמן שחלף והעובדה כי המתלונן נפגע בראשו באירוע. עוד אציין כי למתלונן לא היה אינטרס להפליל את הנאשם דווקא, שלטענתו אף לא ידע על קיום סכסוך בין המתלונן לאחיו עמאר, היות והיחסים ביניהם עד לאותו אירוע היו תקינים. עוד אציין כי בעדותו תיאר שהאירוע החל כאשר הנאשם בעט בו והדבר עולה בקנה אחד עם תלונתו לפרמדיק לפיה כואב לו ירך ימין, ככל הנראה כתוצאה מאותה בעיטה. יוער, כי גם בדו"ח סיכום אשפוז מיום 5.1.14 (ת/21) מצוין כי המתלונן "פנה למיין לאחר שלדבריו הותקף ונחבל בראשו

ובירך" וכך גם עולה ממזכר עו"ס אביטל מלאכי מיום 1.1.14 שהופנה למחלקת החקירות משגב (ת/20). לטענת הנאשם, באירוע הראשון (שאינו חלק מכתב האישום דנן) המתלונן ייחס את המעורבות באירוע לנאשם ולאחיו, אך בסופו של יום הבהיר כי הנאשם כלל לא נכח באירוע, דבר המלמד כי המתלונן אינו מתייחס לנאשם ולאחיו כמקשה אחת. יובהר כי לו בכוונת המתלונן היה להעליל על הנאשם היה מייחס לו מעורבות גם את האירוע הראשון ולא מודה שהוא כלל לא נכח במקום ולא נטל בו חלק. עוד אציין בהקשר זה כי מהעדויות עלה שלא היה סכסוך קודם בין המתלונן והנאשם- בשונה מהסכסוך שהיה בין עמאר למתלונן. לכך יש עוד להוסיף כי איזור הפציעה בראש (צד אחורי) מתיישב יותר עם גירסת המתלונן כי תוקפיו הגיעו מאחור מאשר עם גירסת הנאשם כי המתלונן יזם את האירוע כאשר נעמד מולם בכביש.

131. תימוכין לעדות המתלונן ניתן למצוא בעדותו של מותאסם, בן כיתתו ושכנו של הנאשם שחלף במקום בסמוך לאחר האירוע והיה הראשון שהגיע למתלונן, לפיה המתלונן מסר לו שקיבל מכות "מבני חאמד". העד ניסה לשנות את תוכן עדותו בבית המשפט ולטעון שאינו זוכר האם מדובר בבנו או בניו של השיח חאמד אך אישר שאמר אמת במשטרה, שם מסר שבניו של השיח חאמד היכו את המתלונן לדבריו. כך מסר העד בעדותו- "**בן של שיח חאמד נתן לי מכות. אמרתי לו שאני הולך עכשיו לאבא שלך להורים, כשהלכתי ראיתי את הארוסה שלו, אמרתי לה שעימאד אומר לי שקיבל מכות מבני חאמד...**" ובהמשך- "**אני בדיוק לא זוכר, מה שאני זוכר שאמר לי שיח חאמד. זה או בן של חאמד או הבנים של שיח חאמד. אבל אני בזמן הזה איך שאני יודע שעלא היה לומד בחו"ל. אני מזמן לא ראיתי אותו ואני לא יודע איפה היה באותו יום".** ועוד- "**אני התחלתי. אמרתי לו מה יש פה מה קרה לך? בהתחלה אמר לי: מי אתה? לא מכיר אותי. מה יש? אומר לי לא זוכר בדיוק אבל שיח חאמד זה שנתנו לי מכות**" [הקו הוסף ד.פ.]. תימוכין נוסף ניתן למצוא בעדותו של חוסין בדארנה שם סיפר- "**שהוא קיבל מכה בראש שלו מבני הדודים שלך, כך הוא אמר. עמאר ואח שלו עלא. אבל...**". גם עדותו של הפרמדיק אדריאן אוקמפו תומכת בגרסת המתלונן. לטענתו, המתלונן מסר לו כי הותקף על ידי שני אנשים במקלות. זאת ועוד, מעדותו של מוניר חאלד בדארנה, קרוב משפחתו של הנאשם, עלה כי המתלונן מסר לו כי בני השיח נתנו לו מכות, כלשונו- "**כששאלתי אותו הוא אמר לי בני השיח נתנו לי מכות עלא ועמאר, והם עברו כשנסעתי בטוק טוק ליד אוהל הירח (מסעדה). כשהגעתי לצומת ראיתי את עימאד מוכה ופצוע**".

132. במאמר מוסגר אציין כי איני סבור כי טענת המאשימה לפיה מדובר באמרת קורבן אלימות כאמור בסעיף 9 לפקודת הראיות נכונה היות והתנאים לכך לא התקיימו. המתלונן עצמו לא טען שחשש לחייו וטען שעד שהגיע לבית החולים מצבו היה בסדר וכי לאחר מכן "נעלם מהעולם". גם אחיו סבר שיש לקחת אותו לקופת חולים תחילה, להבדיל מלהזמין אמבולנס נוכח חומרת מצבו, דבר המעיד כי גם הוא לא סבר שנשקפת לו סכנת חיים וכן גם ראיה-ארוסתו, שלא הזעיקה אמבולנס למקום.

133. מעדותה של ראיה, שהינה כאמור העדה הישירה הנוספת היחידה מלבד המעורבים באירוע, עולה כי ראתה שני אנשים מכים מישהו ולידם רכב מזדה. לדבריה, סברה כי בעל המוסך הוא שקיבל מכות היות וגם לו יש רכב מזדה. מעדותה עלה כי כאשר הגיעה למקום, פגשה במתלונן כשהוא שוכב ליד אבן

גדולה וראשו מכוסה דם. לדבריה, שאלה אותו מי עשה לו זאת ובתשובה מסר לה המתלונן שמדובר ב"ילדים של שיח חאמד" ובהמשך-"אמר לי שהילדים של השיח הם שהיכו אותי". באשר לקטטה השיבה שראתה "שניים היו אחד מקדימה ואחד מאחורה עם אלות" [הקו הוסף ד.פ.]. בהמשך, חזרה על כך שראתה שאחד מהתוקפים עמד לפני המתלונן והשני מאחוריו וכי ראתה אלות. העדה לא ניסתה להוסיף פירוט לעדותה והודתה שאינה יודעת לומר מה היה חלקו של כל אחד מהמכים באירוע ואף עמדה על כך שראתה את האירוע, אם כי לא עד סופו. אציין כי גם בעדותה התגלו סתירות, אך כפי שצינתי הדבר מובן לנוכח חלופי הזמן עד למועד עדותה ולסוג האירוע שהיתה טראומטי גם עבורה, נוכח קרבתה למתלונן.

134. עדות הנאשם היתה שכל מה שעשה היה להפריד בין אחיו למתלונן ואף ניסה להקטין את הנזק. בניגוד לכך, מהעדויות והראיות מצטייר כי הנאשם ואחיו באו לסגור חשבון עם המתלונן, על אשר אירע בעבר. ניסיונו של הנאשם להציג עצמו כ"ילד הטוב" הלומד ודואג לעתידו משתלב עם רצון בני משפחתו להגן עליו ואף עלה מעדויותיהם. כפי שהגדיר זאת אביו בעדותו כאשר נשאל מדוע עמאר הגיע למשטרה והנאשם לא-"כי הוא לא לומד. אני רציתי לשמור על הילד שילמד ויסיים את הלימודים שלו. אמרתי לו שברגע שהוא מסיים את הסמסטר שלו שיתקשר אלי. בחודש יוני הוא התקשר אלי ואמר שסיים, שאבוא אליו ונלך למשטרה. ליוויתי אותו לבית המשפט". לו חלקו של הנאשם באירוע היה זניח כנטען, לא היתה מניעה שיתייצב במשטרה עוד באותו היום וימסור גרסתו. עצם בריחתו הפתאומית לפרק זמן כה ארוך, מלמדת על כך שגם הנאשם לא סבר שחלקו באירוע שולי. אין ספק גם כי פרק הזמן כאמור נתן לבני המשפחה זמן רב לצורך תיאום גרסאותיהם וניתן לראות כאמור את השוני בין גרסתו של עמאר במשטרה לעומת גרסתו בבית המשפט. עוד אציין כי מועד חזרתו של הנאשם לישראל, בסמוך למועד עדותו בתיק של עמאר, בו היה צריך להעיד כעד הגנה התומך בגרסתו, אינו מקרי בעיני ומלמד על תיאום הגרסאות בין בני המשפחה והחלטתם "להקריב" את עמאר לטובת אחיו כאמור. בחקירתו במשטרה מיום 24.6.14 עלה כי כאשר נשאל הנאשם האם אביו עדכן אותו מה היה בבית המשפט עם אחיו עמאר כאשר שב הביתה והשיב-"כן סיפר לי, על מעצר אחי עמאר וכי יצא בהרחקה, והיה מספר לי מה שהיה קורה בבית המשפט בינם לבין עימאד". זאת ועוד, הוצע לנאשם לאפשר בדיקת התקשורת בינו לבין משפחתו בתקופה שהיה בלימודיו, כאשר נטען על ידי אביו שלא היה בקשר עימם, בטענה שאינו זוכר את מספרו, אך הוא סרב לכך. העדר הבאת ראיות שיכלו לתמוך בגרסתו נזקפת לחובתו.

135. גם עדותו של אביו, שהודה בעדותו בבית המשפט כי שיקר במשטרה בנוגע למקום המצאותו של הנאשם וסייע לו להימלט ביוזעין, לא הותירה עלי רושם מהימן ונראה כי פעל לצורך הבטחת עתיד בנו, כאשר לסברתו, כל האמצעים כשרים. יתרה מכך, גם בעדותו במשטרה מיום 7.1.14 טען שלא ידוע לו שבניו תקפו את המתלונן וכי למיטב ידיעתו היו בעבודה, כאשר מעדות הנאשם ידוע כי שיתף את אביו בפרטי האירוע בטרם סייע לו להימלט (ת/43 עמ' 2 ש' 23-24). גם מת/42 -פרוטוקול דיון בתיק המקביל ופרוטוקול הליך המעצר בתיק המקביל של אחיו שלהנאשם, עולה כי לאביו של הנאשם לא היתה כל בעיה לשקר ולטעון שכלל לא ראה את הנאשם ביום האירוע וכי אינו יודע היכן הוא נמצא (עמ' 7 לת/42 ש' 19-22). כפי שיובהר בהמשך, אינני מקבל את הטענות שהועלו בנוגע להתנהלותו של

החוקר נדים. למעלה מן הצורך, אציין כי העד השיב שאין לו את מספרו הנייד של בנו, שהוא מחליף כרטיס סים במכשירו כל 3-4 חודשים וכי ביקש מהנאשם שלא יצלצל אליו היות וסבר שיתכן והמטרה מצוטטת לטלפון. אציין כי התנהגותו אינה מעידה על חפות ומלמדת על ניסיונותיו "לסדר" את העניינים כרצונו. זאת ועוד, מחקירת הנאשם מיום 24.6.14 עלה כי כאשר הגיע להסגיר עצמו, בטרם הסגרתו, שבר את כרטיס הסיים שהיה עימו בלימודיו בשכם (עמ' 2 ש' 36-33 לת/3). בעדותו בבית המשפט בתיק המקביל השיב שעשה זאת "בלי סיבה" (עמ' 73 לת/45 ש' 9-1).

136. זאת ועוד, איני מקבל את גרסת הנאשם ועמאר לפיה המתלון רדף אחריהם בסוף האירוע בניסיון להשליך לעברם אבן. אין זה סביר כי לנוכח מצבו של המתלון, הוא ירדוף אחריהם עם אבן וזאת לאחר המכות שספג. מעדות מותאסם עלה כי המתלון דימם והיה מטושטש. עוד עלה מעדותו שהמתלון אף לא זיהה אותו תחילה וזאת חרף היכרותם המוקדמת. המתלון העיד בנוגע למצבו לאחר שהוכה כי היה **"גרוע לגמרי, היה לי חצי ליטר דם על המוח. סחרחורת כל הזמן, נפלתי ולקחו אותי לבי"ח"**. גם מעדותה של ראייה עלה כי מצבו של המתלון לא איפשר לו לרדוף אחרי הנאשם ואחיו, כלשונה- **"אנחנו הצלחנו להעמיד אותו קצת כי היה סחרחורת..."**. מעדות הפרמדיק עלה כי המתלון הקיא פעם אחת וכי הדבר אופייני לזעזועי מוח. מכאן, הטענה לפיה המתלון רץ אחר רכבם במטרה להשליך אבן לעברם אינה סבירה. זאת ועוד, הנאשם לא נתן הסבר סביר לכך שלא ציין זאת בחקירותיו הראשונות.

137. באשר לטענתם כי אותה אלה היתה שייכת למתלון הרי שאיני מקבל את גרסתם. מעדותו של פארג' שאקר בדארנה, אביו של המתלון, עלה כי כאמל מסר לו שהוא ראה את בניו יוצאים מהבית עם אלות והוסיף שרק כאשר חזרו הבין מדוע. גם מעדותו של חוסין בדארנה עלה כי עמאר נכנס למקום עבודתו כרבע שעה לאחר שהלך והחזיק בידו מקל מעץ (ת/40, עמ' 20 ש' 6-1). זאת ועוד, אין זה סביר שעמאר היה נוטל את האלה עימו חזרה לרכב, לו לא היתה שייכת לו. טענתו לפיה לא שם לב שהאלה היתה בידו אינה הגיונית היות ולא מדובר בחפץ קטן וזניח אלא באלה שיש להכניסה לתוך הרכב ואף להניחה בטרם תחילת הנהיגה ברכב. זאת ועוד, מעדותו של מוניר עלה כי ידיו של המתלון היו עם בטון, עובדה התומכת בכך שהמתלון עבד עם ידיו לצורך סידור השלט ולא עם מקל/אלה. יתרה מכך, אין מחלוקת כי הנאשם ואחיו נטלו את האלה כשעזבו את המקום. הנאשם לא טרח להציגה על מנת להראות כי יש עליה בטון כטענתו, דבר הפועל לרעתו.

138. טענת הנאשם שהאירוע התחיל כאשר המתלון קפץ לכביש והורה להם לעצור אינה סבירה. המתלון נקרא לסדר את השלט על ידי ילד שהסב את תשומת ליבו כי השלט בכיוון ההפוך. לא הוכח שהמתלון ידע שהנאשם ואחיו עתידים לעבור בכביש באותה נקודת זמן ומקובל עלי כי המתלון היה עסוק בסידור השלט והתכופף לצורך כך. טענת הנאשם ואחיו לפיה סברו שהמתלון זקוק לעזרה אינה הגיונית לנוכח עדותו של עמאר לפיה המתלון נהג לקללו ולצעוק בכל פעם שעבר לידו. מדיסק השחזור (ת/14) עולה כי הנאשם ואחיו יכלו לעקוף את המתלון לו סברו שהוא עתיד להזיק להם. עוד אציין כי התגלו סתירות רבות בעדויות הנאשם ואחיו בנוגע לנקודה זו הן בנוגע למיקומו של המתלון ונסיבות עצירתו את הרכב, הן בנוגע לתפיסתו הנטענת של עמאר והן בנוגע למספר המכות שניתנו לו.

139. באשר לטענות שהועלו כנגד החוקר נדים שחאדה, לא הוכח שקיים קשר מוקדם שאינו נוגע לחקירה בינו לבין משפחת המתלון. מעדותו של נדים עלה כי ההזמנה של עמאר למשטרה הופנתה לשמריה בשל היותה החוקרת התורנית. הוא טען שאין שחר לטענות שהועלו כנגדו לפיהן הוא הולך "לתפור לחשוד 7 שנים". העד השיב שניהל שיחות עם כל המעורבים בתיק אך אין לו קשר אישי עם אף אחד מהמעורבים בתיק. הוא חזר על כך שלא הכיר את המתלון או רעייתו לפני המקרה. גם בנוגע לטענה לפיה ראייה בחרה לבקר את אימו בבית החולים השיב-"אני מאשר הכל, כל זה לצרכי חקירה ותו לא. אני דיברתי איתה יותר מפעם אחת, דיברתי איתה שתגיע לחקירה, תאמתי איתה כאשר יצאתי איתה לשחזור איפה שהיה המקרה, היא גם התקשרה אלי, אם היא שמרה את המספר זה עדיין אין בזה פסול. זה רצונה ולא רצוני". גם ראייה בעדותה אישרה שהכירה את נדים לראשונה במסגרת החקירה ואישרה ששוחחה עימו מספר פעמים בטלפון לצורך החקירה. תימוכין לטענה לפיה לא היתה היכרות מוקדמת בין נדים למשפחת המתלון או לרעייתו ניתן למצוא בעדותו של ראשד חוסין, העובד בחוות פארג' משנת 2013 ומקורב למעורבים בפרשה. בעדותו, אישר שנחקר על ידי נדים ואף ציין שמעולם לא ראה אותו טרם האירוע וזאת בניגוד לטענת עמאר לפיה ראה אותו בחווה. תימוכין נוסף ניתן למצוא בעדותו של רס"ב ג'ורג' נחלה, שאישר שקצין אח"מ קובע איזה תיק יטופל על ידי איזה חוקר, דהיינו, החוקר נדים שחאדה לא החליט על העברת התיק לידי, וכי אין קשר בין שם החוקר המופיע על ההזמנה לחקירה לחוקר המטפל, כאשר לדבריו, השם יוצא באופן אוטומטי מהמחשב כאשר מוציאים הזמנה. עוד הוסיף שאין הזמנות ידניות למעט כאלו הניתנות על ידי שוטרים בשטח.

140. באשר למחדלי החקירה הנטענים אין מקום לקבלת טענות הנאשם. באשר לעובדי הטיח, הרי שעלה מהעדויות שעובדי הטיח היו עם גבם לאירוע וכי מכונת הטיח הרעישה, כך שלא יכלו לראות או לשמוע את ההתרחשויות. עוד עלה מעדות המתלון שחלק מעובדי הטיח היו בתוך הבניין. כמו כן גם המתלון לא ידע למסור למשטרה את שמו של מי מעובדי הטיח וסבר שאיש מהם לא היה עד לאירוע. בנסיבות, אינני סבור כי אי חקירתם מהווה מחדל משטרתי שעה בה לא היתה כל אינדיקציה שמי מעובדי הטיח היה עד לאירוע ועדותו יכולה לסייע. המשטרה ערכה ביקור במקום ואף חיפשה מצלמות בהן ניתן למצוא תיעוד לאירוע, אך לא נמצאו מצלמות הממוקמות באזור בהתאם למזכרו של החוקר נדים (ת/12).

141. באשר להעדר הקלטת חקירת הנאשם במערכת ענב"ל, אמנם מדובר במחדל אולם יתכן ומדובר במחדל הנובע מטעות אך לא כזה המצדיק את זיכוי הנאשם. מעדותו של החוקר ג'ורג' נחלה עלה כי היתה תקלה במערכת. העד לא ידע לומר מה הסיבה שהחקירה לא תועדה, בהנחה שלא היתה תקלה ושלל שלא הפעיל את תיעוד הוידאו על אף שלא היתה תקלה. לדבריו, אם לא נרשם שיטת תקלה מדובר בטעות טכנית שלו. עוד שלל העד שמחמת הלחץ שכח או דילג על ענין התיעוד בוידאו. עוד עלה מעדותו שהוא אינו יודע מה העונש בחוק על העבירה המיוחסת לנאשם. ממזכרו של נדים שחאדה מיום 12.1.14 עולה כי חקירתו של עמאר הראשונה לאחר מעצרו לא נערכה במערכת ענב"ל היות וטרם היתה ידועה מידת פציעתו של המתלון והעבירה שסווגה אינה מחייבת תיעוד חזותי ואודיו. זה המקום לציין שיתכן והחקירה לא תועדה בשל טעות טכנית- תקלה במערכת ויתכן שלא תועדה בשל טעות אנושית של החוקר נחלה שלא הבין את חומרת העבירה. בכל מקרה, מדובר במחדל אך לא מחדל

המצדיק את זיכוי הנאשם מהמיוחס לו. זאת ועוד, מסכים אני עם טענת המאשימה לפיה לא מדובר בחקירה שהנאשם הודה בה ולפיכך יש לייחס חשיבות פחותה להעדר תיעודה.

142. זאת ועוד, מעדותו של חוסין בדארנה וגם מעדויות הנאשם ואחיו עמאר, עולה כי אחיו של המתלון הגיעו למקום עבודתו של עמאר ואיימו עליהם, דבר המצדד בגרסה כי הנאשם ואחיו תקפו את המתלון ולא להיפך. כשם שהנאשם דכאן נעמד לצד אחיו לצורך "סגירת חשבון" עם המתלון לנוכח אותו אירוע קודם בין השניים, הרי שאחיו של המתלון הגיעו "לסגור חשבון" עימם, אך לא עשו זאת היות והנאשם ואחיו היו בביתו של כאמל. גם אביו של המתלון אישר שבניו הלכו למקום העבודה של עמאר. במאמר מוסגר אציין כי גם תוכן שיחות הסולחה, כפי שעלה מהעדויות ובעיקר מעדות אביו של הנאשם ויתרה מכך, מיקום הפגיעות, בראשו של המתלון מהצד ומאחור מלמדות על מיקום תוקפיו או לפחות אחד מהם מאחוריו ואינן עולות בקנה אחד עם גרסת הנאשם וגרסת אחיו. גם גרסתה של ראייה, שכאמור הינה העדה הישירה לאירוע, תומכת בגרסת המתלון בהקשר זה, מלמדת על כך שהצדדים סברו כי הנאשם ואחיו הם אלו שתקפו את המתלון ולפיכך משפחתם צריכה לשאת בנזק, אולם יתכן והדבר נבע מכך שרק למתלון נגרם נזק ממשי והפיצוי התייחס לנזק ללא קשר לנסיבות הקטטה (אולם לעניות דעתי אין זה סביר שאדם יטול אחריות לנזק שלא הוא אחראי לו).

143. עוד אציין כי עודאי רביע, ששימש עד הגנה בהליך המקביל שגרסתו תמכה בגרסת עמאר והנאשם, לא הובא לעדות ולא ניתן לכך הסבר סביר על ידי הנאשם. מכל האמור אני מקבל את גרסת המתלון ודוחה את גרסת הנאשם אודות האירוע וקובע כי כאשר המתלון רען וסידר את השלט, הגיעו הנאשם ואחיו למקום ברכב, יצאו מהרכב מצויידים באלה ותקפו באמצעותה את המתלון וגרמו יחד לפציעותיו.

144. סעיף 329 (א)(1) לחוק העונשין כולל רכיב תוצאתי של פציעת אדם או גרימת חבלה חמורה. באשר להוכחת היסוד הנפשי נדרשת "כוונה מיוחדת" (ע"פ 3727/93 **עזאמי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 17.5.94); ע"פ 261/83 **לוי נ' מדינת ישראל**, פ"ד לח (1) 570; ע"פ 4517/04 **מסרואה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 10.3.05). לשם הוכחתה של כוונה מיוחדת יזדקק בית המשפט לעיתים "לחזקת הכוונה". חזקה זו היא חזקה ראייתית, לפיה אדם התכוון לתוצאות הנובעות באופן טבעי ממעשיו. חזקה זו מבוססת על ניסיון החיים. היא אינה חזקה חלוטה, ודי בכך שהנאשם עורר ספק סביר בראיות המקימות את החזקה על מנת להפריכה (ע"פ 10110/03 **גמליאל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.12.06); ע"פ 413/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.3.11). הלכה היא כי קמה תחולה לחזקת הכוונה מקום שאדם השתמש בכלי נשק (ראה למשל ע"פ 3052/10 **ראפיק זועבי נ' מדינת ישראל**, (פורסם באתר נבו 5/9/11).

חבלה חמורה מוגדרת בסעיף 34 כד לחוק כ"חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנוחותו, או המגיעה כדי מום קבע או כדי פגיעת קבע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים". כבר נפסק כי רכיב תוצאתי זה אינו מחייב גרימת נזק תמידי (ע"פ (י-ם) 920/97 **ישראל לדרמן נ' מדינת ישראל** (8.10.97).

במקרה דנן אין ספק שהנזק שנגרם למתלונן עולה כדי חבלה חמורה כהגדרתה בחוק שפגעה קשות בבריאות המתלונן ובנחותו.

זאת ועוד, במקרה דנן כוונת הנאשם בביצוע העבירה נלמדת מהנסיבות, מההצטיידות באלה- המהווה נשק קר, ממיקום המכות בראשו של המתלונן, ממספרן, ומחומרת הפגיעה כפי שעולה מהמסמכים הרפואיים שהוצגו. יתרה מכך, העובדה שהנאשם לא הזעיק עזרה מלמדת על הרצון לפגוע במתלונן ולגרום לו נזק. אדם המצטייד באלה ומכה אחר בראשו של אחר - מקום רגיש בגופו- מספר מכות ומותיר אותו במקום מדמם, צריך לצפות ברמה גבוהה של ודאות שיגרם לו נזק חמור. הנאשם בעדותו אף אישר שהוא מודע לכך שמכה עם אלה בראש עלולה לגרום לנכות קשה ואף למוות. זאת ועוד, כפי שפורט לעיל, הנאשם לא הציג גרסה מהימנה או ראיה אשר בכוחה לסתור את החזקה. אינני נדרש לקבוע, האם הנאשם היה זה שהנחית את המכות בפועל שגרמו לחבלה בחמורה, שכן הנאשם ואחיו שהורשע בהליך המקביל (אם כי בעבירה מופחתת), הינם בבחינת מבצעים בצוותא של העבירה. סעיף 29 לחוק קובע כי "מבצע עבירה" הוא לרבות "מבצע עבירה בצוותא" וממשיך ומורה-"**המשתתפים בביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה, הם מבצעים בצוותא, ואין נפקא מינה אם כל המעשים נעשו ביחד, או אם נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר**".

לאור כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ה' תמוז תשע"ה, 22 יוני
2015, במעמד הנאשם וב"כ הצדדים.
דניאל פיש, שופט
